

ตราบดินสิ้นฟ้า สัญญาารัก นิรันดร์

ชฎาน์พิมพ์

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษ...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

พื ม ภั ค์ า

สำนักพิมพ์

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๖๔๑

ตราบดินลินฟ้า สัญญารักนิรันดร์

ผู้เขียน : ชฎาน์พิมพ์

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม ๒๕๕๘

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-1926-7

ราคา ๓๔๐ บาท

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อูมาพร สกุลบัณฑิต

บรรณาธิการเล่ม : ปานชนก เมธภัทร์

ออกแบบปก : generalthings@gmail.com จัดรูปเล่ม : ธีระชาติ คณะเจริญ

พิมพ์ที่ : บริษัท วี.พี.รินทร์ (๑๙๙๑) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้จัดการฝ่ายผลิต/หัวหน้ากองบรรณาธิการจัดสรรต้นฉบับ : ธิญาภัทร์ พงษ์ไชย

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรม : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : เจตติยา โลกิตสถาพร ที่ปรึกษาร่างกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๙๔๐ ๓๙๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapombooks.com

กองบรรณาธิการจัดสรรต้นฉบับ : satapombooks.editor@gmail.com

www.satapombooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๔

 <p>สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ แห่งประเทศไทย</p>	 <p>พิมพ์ด้วย กระดาษขนอนสายตากรีนรีด www.greenread.com</p>
---	---

คำนำนักเขียน

‘เงินหมิง’ เป็นตัวร้ายจากนิยายเรื่อง *กาลครั้งหนึ่ง...ในหัวใจ* ที่เหมือนมีชีวิตจิตใจเป็นของตัวเอง เขียนถึงที่เรารู้สึกว่าเจ้าตัวดำเนินเรื่องเอง ส่วนผู้เขียนได้แต่คอยฟังเสียงเจ้าแมวดำตัวร้ายคอยกระซิบสั่งอยู่ข้างหูให้เขียนตามที่พ่อเจ้าประคุณบอก จะว่ามีฐานะเป็นทาสในเรือนเบี้ยของตัวละครก็คงไม่ผิดนักนะคะ เมื่อครั้งที่เขียนถึงเขาครั้งแรกเมื่อเกือบสิบปีที่แล้ว ก็รักและคิดว่าจะต้องเขียนเรื่องของเขาให้ได้จริงๆ แต่ไม่รู้จะเริ่มเรื่องอย่างไร จนช่วงบ่ายวันหนึ่ง นั่งพักสายตาจากการตรวจต้นฉบับแล้วมีภาพแมวดำเดินบนราวสะพานปงต์ เนฟ สะพานเก่าแก่และสวยที่สุดในปารีสลอยแวบเข้ามาในสมอง ก็เลยนึกได้ว่าทำไมไม่ลองเขียนเรื่องราวให้เกิดขึ้นในปารีส ดูบ้างน่าจะสนุกดี

แมวดำไร้หัวใจจึงถือกำเนิดขึ้นจากมโนภาพเพื่อเจ้านั้น

สมัยเรียนปริญญาโทอยู่ที่ฝรั่งเศส สารภาพเลยนะคะว่าไม่ค่อยชอบเมืองหลวงวุ่นวายแบบปารีสเท่าใดนัก ชอบเมืองสงบๆ แถบชนบทหรือชานเมืองรอบนอกเสียมากกว่า คนในปารีสค่อนข้างเย็นชาเหมือนอากาศ

ฤดูหนาวและต่างคนต่างอยู่ ไม่ค่อยมีไมตรีจิตนัก แปลกใจอยู่เหมือนกันที่
คนพากันเรียกว่ามหานครแห่งความรัก เพราะแต่ละคนดูเหมือนจะไม่รักกัน
เอาเสียเลย แม้จะมีทิวทัศน์ที่สวยงาม มีสถาปัตยกรรมน่าตื่นตาตื่นใจมากมาย
แต่บางครั้งกลับมีบรรยากาศหงอยเหงาอย่างประหลาด

สิ่งที่ทำให้ปารีสกลับมามีชีวิตชีวาในหัวใจผู้เขียนอีกครั้งคือเพลง
“La Vie en Rose” ของนักร้องฝรั่งเศสผู้เป็นตำนานอย่าง Edith Piaf จำ
ได้ว่าสมัยเริ่มเรียนภาษาฝรั่งเศสตอนอายุสิบห้าปี เพลงนี้คือเพลงแรกที่ร้อง
ได้โดยไม่รู้ความหมายแท้จริงของมันเลย เมื่อเปิดฟังและนึกถึงภาพสวยงาม
ของปารีส จินตนาการที่ติดขัดก็เริ่มไหลลื่นและสร้างพลอตเรื่องออกมาได้
และออกมาเป็นรูปเล่มอย่างที่ท่านถืออยู่ในมือนี้ละค่ะ

ต้องขอบคุณน้องหนู สุดถนอม เพื่อนสาวชาวอักษรศาสตร์ที่ช่วยให้
ข้อมูลเชิงลึกในปารีสในส่วนที่ผู้เขียนเองไม่ทราบนัก บ้านของบัวบุชชา
นางเอกของเรื่องก็มีที่มาจากบ้านของเพื่อนที่แสนน่ารักคนหนึ่งที่ปลาซ เอดิท
เปียฟ ด้วยนะค่ะ น้องหนูมีน้ำใจและน่ารักมากๆ ที่พากันไปผจญภัยใน
มุมมืดของปารีสแบบไม่รู้ตัวกันด้วย ทำให้เกิดพลอตเรื่อง *ตราบดีนสี้นฟ้า*
สัญญารักนิรันดร์ นี้ขึ้นมาได้

ขอบคุณคุณแม่ที่เชื่อมั่นและศรัทธาในตัวลูก สนับสนุนให้เดินบน
เส้นทางสายน้ำหมึกเต็มตัว ถ้าไม่มีคุณแม่ก็คงไม่มี ‘ชญาน์พิมพ์’ ในวันนี้
ขอบคุณพี่บีมที่คอยให้กำลังใจและอยู่เคียงข้างกันเสมอมา ขอบคุณลูกสะใภ้
พิน่าที่รักและคอยเอาใจเสียเียน โทรศัพท์ปลุกให้ลุกขึ้นมาปั่นงานเยี่ยงทาส
จนมีผลงานออกมาเป็นเล่มนะจ๊ะ ขอขอบคุณพิมพ์คำสำนักพิมพ์และ
กองบรรณาธิการที่ให้โอกาสเงินหมิงได้กลับมาโลดแล่นอีกครั้งในบ้านใหม่
ที่แสนอบอุ่น

ขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่คอยสนับสนุนและเป็นกำลังใจเสมอมา
นะค่ะ

นิยายเรื่องนี้ขออุทิศแด่อาจารย์โรแบร์ อาณุก ผู้ล่วงลับ และ

ดอกเตอร์ยาใจ สัญลักษณ์ศิริ ครูสองท่านแรกผู้เป็นแรงบันดาลใจให้เด็ก
อายุสิบห้าคนหนึ่งหลงรักภาษาฝรั่งเศสหมดหัวใจ และมีความอุตสาหะ
บินข้ามน้ำข้ามทะเลไปเรียนจนได้ปริญญากลับมา ไม่ว่าครูทั้งสองจะอยู่ที่ใด
ครูยังอยู่ในหัวใจของทอฟฟี่เสมอค่ะ

A jamais...

ชฎาน์พิมพ์

Le coup de foudre – รักแรกพบ

*Des yeux qui font baiser les miens, un rire qui se perd sur
sa bouche,*

ดวงตาของเขาทำให้ฉันต้องหลุบตาลงต่ำ เสียงหัวเราะที่จางหาย
บนริมฝีปากของเขา

*Voilà le portrait sans retouche de l'homme auquel
j'appartiens.*

นั่นคือภาพที่ปราศจากการแต่งแต้มใดๆ ของชายหนุ่มที่เป็น
เจ้าของหัวใจฉัน

*Quand il me prend dans ses bras, il me parle tout bas,
ยามเมื่อเขากอดฉันเอาไว้ในอ้อมแขนและกระซิบเสียงแผ่ว*

Je vois la vie en rose.
ราวกับฉันได้เห็นโลกนี้เป็นสีชมพู

*Il me dit des mots d'amour, des mots de tous les jours,
เขาเอ่ยคำรักให้ฉันฟัง ถ้อยคำแสนธรรมดาสามัญ*

Et ça me fait quelque chose.

แต่ข้างจับใจเสียวเหลือเกิน

Il est entré dans mon cœur, une part de bonheur

เขานำความสุขมาสู่หัวใจของฉัน

dont je connais la cause.

ความสุขที่ฉันรู้สาเหตุเป็นอย่างดี

C'est lui pour moi, moi pour lui dans la vie.

เขาอยู่เคียงฉันและฉันอยู่คู่เขาเสมอไป

Il me l'a dit, l'a juré pour la vie.

เขาบอกเช่นนั้นและสาบานมันชั่วชีวิต

Et dès que je l'aperçois, alors je sens en moi

นับแต่ฉันเห็นเขา ฉันก็รู้สึกอยู่ในอกว่า

Mon cœur qui bat.

หัวใจของฉันมันเต้นรัว

Des nuits d'amour à plus finir

ค่ำคืนแห่งรักไม่มีวันจบสิ้น

Un grand bonheur qui prend sa place

ความสุขอันยิ่งใหญ่เข้ามาแทนที่

Des ennuis, des chagrins s'effacent

สิ่งที่รบกวนใจและความโศกเศร้าทั้งหลายที่จางหายไป

Heureux, heureux à en mourir.

สุขเหลือเกิน สุขเสียจนแทบขาดใจ...

ทำนองเพลงอ่อนหวานดังแว่วออกมาจากเครื่องเล่นแผ่นเสียงเก่า
คร่ำคร่าเริ่มฟังดูระทอนกระแทนเต็มทน ด้วยทั้งเครื่องเล่นและตัวแผ่น
ดูจะมีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปี หรือเปลือยๆ จะมากกว่านั้นด้วยซ้ำไป ช่วงท้ายๆ

ของเพลงรักจึงฟังซาดๆ หายๆ คล้ายเป็นเสียงกระซิบเบาหวิวของคนที่พักว่า
พรรณนาถึงความรักอย่างน่าสงสาร

“โอ้คุณบัวชูชาเจ้าชา โอ้แผ่นนี้ແຈຈະฟังอีกนานไหมเนี่ย ฟังจนจะลึกลับ
หมดแล้ว เตียวฉันซื้อแผ่นใหม่ให้เอาใหม่”

หญิงสาวผมซอยสั้นในชุดเสื้อคอเต่าสีครีมและกางเกงยีนรัดรูปอวด
เรียวยาวได้สัดส่วนชะงักหน้าเข้าไปในห้องส่วนที่กันเป็นห้องครัวเล็กๆ
ดวงตากลมโตใสแจ้วมองตรงไปยังร่างบางระหงในชุดเสื้อยืดคอกลมสีขาว
และกางเกงยีนพอดีตัวสวมทับด้วยผ้ากันเปื้อนสีฟ้าสดใสที่กำลังปรุงอาหาร
อยู่หน้าเตาพลังขั้มเพลงตามเครื่องเล่นแผ่นเสียงไปด้วยอย่างอารมณ์ดี

“ไม่เอาหรือกฐูปหอม แผ่นนี้เป็นแผ่นของพ่อ ฉันอุตส่าห์หอบหิ้วมา
จากเมืองไทย ฟังแล้วคิดถึงบ้านดี ฉันชอบ”

หญิงสาวเอี้ยวตัวหันมาตอบเพื่อนสาวอย่างนุ่มนวล ใบหน้าเรียวยาว
รูปไข่ระบายด้วยรอยยิ้มอ่อนหวาน ดวงตาคมซึ่งที่ล้อมกรอบด้วยแผงขนตา
งอนหนานนั้นก็พลอยส่องประกายวิบวับตามริมฝีปากแดงอมไปด้วย นึกะมัง
ที่เขาเรียกว่าดวงตายิ้มได้ ยิ้มที่ไร่นุ่มๆ หัวใจแทบจะละลายไปกองแทบ
เท้าของแม่คนสวยนี้ทุกที ถ้าเอ่ยถึงบัวชูชาละก็ เหล่านักเรียนหนุ่มไทยไกล
บ้านในปารีสเป็นได้ทำหน้าที่ตาชอนฟันกันทุกราย กฐูปหอมพอจะเข้าใจอยู่
เหมือนกันล่ะว่าทำไม ก็ดูเอาเถอะ แม่เพื่อนสาวผิวขาวผ่องของเธอมิดวงหน้า
สวยเหมือนภาพวาด และเรือนผมดำขลับยาวสยายเหยียดตรงถึงบั้นเอว
รูปร่างหรือก็สมส่วน อ้วนแอ่นน่าทะนุถนอมราวตุ๊กตาแก้วเจียรไร จะมอง
มุมไหนก็ไรที่ติ อยากรู้ว่าแต่คนเอเชียด้วยกันมองจนเหลียวหลังเลย ฝรั่ง
จมูกยื่นจมูกยาวทั้งหลายยังมองกันตาปรอย หลักฐานยืนยันยืนยันเสน่ห์ของ
แม่สาวน้อยหน้าหวานก็นั่งยิ้มเปลือยอยู่ในห้องอเนกประสงค์โน่น แถมเป็น
หลักฐานที่หล่อลากดินเสียจนกฐูปหอมแทบน้ำลายหกเขียวละ

“เฮ้ย สงสัยเพื่อนเอาจริงวะไอ้บัว ไม่งั้นไม่ลงทุนมานั่งเฝ้าแกถึงที่นี้
หรอก แกก็รู้ พี่อ่ะจะฮอตจะตาย”

รูปหอมกระซิบกระซาบพลางเหลือบมองชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ที่นั่งเอกเขนกอ่านหนังสืออยู่บนโซฟาสีชาวสโตล์โมเดิร์น เขามีใบหน้าคมคายตามแบบฉบับไทยแท้ ผิวเข้ม นัยน์ตาโต จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากหยักลึกสีเข้ม ดูรับกับเส้นผมดำยาวที่มัดเอาไว้เป็นหางม้าสั้นๆ ด้านหลังยิ่งนั้ก

“บ้า เอาอะไรมาพูด พี่อั้นไม่คิดอะไรกับฉันแบบนั้นหรอก อีกอย่างฉันเองที่เป็นคนชวนเขามาทานข้าวตอบแทนเรื่องเครื่องเล่นแผ่นเสียงนั้น”

นัยน์ตาคู่สวยมองเลยไปยังเครื่องเล่นแผ่นเสียงโบราณที่ตั้งอยู่บนเคาน์เตอร์ไม้สีชาวนุ่นๆ ขนาดเล็กที่ตั้งอยู่ไม่ห่างจากประตูทางเข้านัก ตัวเครื่องเล่นนั้นเป็นกล่องไม้สีเหลี่ยมลงเล็กเกอร์สีน้ำตาลอ่อนาววับขนาดกว้างยาวราวสองคืบเศษๆ ส่วนตัวปากกระบอกเสียงทรงแตรสีทองเหลืองนั้น แม้จะถูกะด่ากะต่างไปบ้าง แต่ก็ดูคลาสสิกไปอีกแบบ คะเนอายุแล้วน่าจะมากกว่าบัวบุชชาติเพิ่งเติบยี่สิบปีบริบูรณ์เมื่อไม่นานมานี้เสียอีก

หญิงสาวได้เจ้าเครื่องเล่นโบราณนี้ตอนมาถึงปารีสใหม่ๆ เมื่อหกเดือนที่แล้ว ก็พ่อหนุ่มหน้าเข้มที่นั่งอยู่บนโซฟานั้นละที่จัดแจงไปตระเวนตามร้านขายของเก่าทั่วปารีส แล้วนำมาซ่อมให้เป็นที่ของขวัญวันเกิดย้อนหลังของเธอ เมื่อได้ยืมว่าเธอมีแผ่นเสียงเก่าๆ อยู่หนึ่งแผ่น วินาทีที่รู้ว่าจะได้ฟังแผ่นเสียงไวโนลแผ่นนั้น หนึ่งในสมบัติสองชิ้นที่บิดาและมารดาทิ้งไว้ให้ดูต่างหน้าก่อนจะลาโลกนี้ไป บัวบุชชาติตื่นตื่นเสียจนหัวใจพองโตคับอก ยิ่งเมื่อได้ฟังเสียงเพลงแว่วหวานของนักร้องซื่อก้องโลกอย่าง เอดิต เปียฟ เจ้าของเพลงรักอมตะ “ลา วี ออง โรส” (La vie en Rose) หรือชีวิตนี้สีชมพู ไปพลางจินตนาการถึงภาพของบิดาและมารดากำลังเต้นรำด้วยรอยยิ้มเปี่ยมสุข ความอบอุ่นลึกลับก็แล่นวาบเข้ามา ทำให้หัวใจที่แห้งผากนั้นพอจะชุ่มชื้นขึ้นบ้าง...ราวกับท่านทั้งสองยังคงมีชีวิตอยู่และโอบกอดเธอเอาไว้เสมอ ถึงแม้บัวบุชชาติจะจำสัมผัสหรือโอษฐ์ของพวกท่านไม่ได้เลยก็ตาม หญิงสาวยังคิดเลยว่าการทำอาหารเลี้ยงตอบแทนความมีน้ำใจของชายหนุ่มลับตาห้ละครั้งนั้นดูจะน้อยไปด้วยซ้ำ หากเทียบกับคุณค่าของสิ่งที่เขาทำเพื่อเธอ

“อู๊ย...จำ แม่คนใสชื่อปริสซุทรี แกรู้ใหม่ว่าคนที่นั่งอยู่ตรงนั้นนะใคร
นั้นนะพี่อัน นายอันธร์ พิบูลย์วัฒน์ นักเรียนทุนดีเด่น อนาคตสถาปนิก
ชื่อดังนะยะ แถมยังเป็นประธานนักเรียนไทยในฝรั่งเศสอีก แกคิดว่าสาวฯ
จะไม่จ้องเขาตาเป็นมันหรือไง หล่อเท่ นิสัยดี การศึกษาเยี่ยม แต่เขากลับ
มานั่งจุ่มปุ๊กอยู่ที่อาร์ทเมนต์เกตุกอาทิตย์ แถมไม่สนสาวอื่น ถ้าดูไม่ออก
ก็โง่เต็มทนแล้ว”

ฐูปหอมกลอกตาไปมาอย่างแสนระอาใจ ยุให้มันเป็นแฟนพี่อันรูปหล่อ
นี่ไม่รู้กี่ครั้งก็เห็น แม่เพื่อนรักก็ส่ายหน้าทุกที บอกว่าตัวเองไม่คู่ควร ใ้อู่คู่ควร
หรือไม่นั่นไม่ใช่ปัญหา แต่ปัญหาอยู่ที่แม่คุณไม่ได้รักเขาอะสิ แถมยังไม่มมี
ที่หวังว่าจะสนใจชายหนุ่มเกินกว่าการเป็นพี่น้องร่วมโลกเสียด้วย

จะว่าไปฐูปหอมไม่เคยเห็นบัวบูชาสนใจผู้ชายคนไหนสักที อายว่าแต่
ที่ฝรั่งเศสนี่เลย ตอนอยู่เมืองไทยก็เอาแต่เรียนกับทำขนมส่งตามร้าน หาเงิน
ส่งตัวเองเรียนทำเดี่ยว หญิงสาวมูมานะทุกวิถีทางจนชนะเลิศการประกวด
เซฟขนมหวานหน้าใหม่ของริสอร์ทดังติดหนึ่งในสิบของเอเชียอย่างริสอร์ท
ดุจแดนสวรรค์ ได้ทุนมาเรียนเป็นปาดิซิเยร์หรือเซฟขนมหวานเต็มตัวที่สถาบัน
สอนทำอาหารชื่อก้องโลก ‘เลอ กอร์ดอง เบลอ’ (Le Cordon Bleu) ที่
ค่าเรียนนั้นแพงหูฉี่ เกือบๆ สองหมื่นยูโรต่อหลักสูตร เรียกว่าเปลอๆ จะ
แพงกว่าค่ากินค่าอยู่ในปารีสทั้งปีเสียอีก และเมื่อจบแล้วจะได้เข้าทำงานที่
ริสอร์ทดังๆ ในฐานะเซฟขนมหวานทันที ได้ข่าวว่านางนวลผู้เป็นยาย...ญาติ
คนเดียวที่ยอมรับเลี้ยงเด็กกำพร้าอย่างบัวบูชา ถึงกับยิ้มทั้งน้ำตาด้วยความ
ดีนตันและภาคภูมิใจ ที่หลานสาวสุดที่รักกำลังก้าวไปสู่อนาคตอันเรืองรอง
เบื้องหน้าอย่างสง่างาม

“อ๊า เสริจแล้ว มาช่วยฉันยกหน่อยลธิฐูปหอม”

บัวบูชาหันมาส่งยิ้มหวานให้เพื่อนสาวแสนเปรี้ยว ฐูปหอมส่ายหน้า
แม่คนสวยคนนี้เก่งนักละเรื่องแสร้งทำเฉิ่มเปลี่ยนเรื่องพูดเนี่ย

“โอ้โฮ หอมจังเลยบัว น้ออะไรนะ”

กลิ่นหอมยวนน้ำลายของน้ำแกงสีน้ำตาลเข้มในหม้อกระเบื้องเคลือบขนาดใหญ่ดึงความสนใจของรูปหอมไปเสียจนหมด ท่อนขาหมูเยี้ยยุยที่ลอยผลุบๆ โผล่ๆ มีสีสนับารับประทานเป็นที่สุด ยิ่งมีไขไก่สีน้ำตาลอ่อนๆ ตัดกับสีเขียวสดของบรอกโคลีด้วยแล้วยิ่งชวนให้น้ำลายสอไปกันใหญ่

“ขาหมูตุ๋นโค้กไง เผอิญวันก่อนเปิดอินเทอร์เน็ตแล้วเห็นมีสูตรอยู่น่ากินดีก็เลยลองทำ เสียตายที่ไม่มีผักคะน้า มีแต่บรอกโคลี ไม่รู้จะถูกปากแก่กับพี่อ้นหรือเปล่า”

หญิงสาวพูดพลางค่อยๆ ปลดผ้ากันเปื้อนออก รูปหอมตาโต อ้าปากหวอ เอาไค้กมาตุ๋นกับขาหมูเนี่ยนะ ท้องจะเสียใหม่เนี่ย

“แน่ใจนะว่ากินได้”

รูปหอมเพิ่มพ้ำแต่ก็ยกหม้ออาหารออกไปด้านนอกแต่โดยดี บัวบุชหัวเราะเสียงใสพลางยกจานข้าวสวยร้อนๆ ที่เพิ่งคตจากหม้อหุงข้าวและน้ำจิ้มรสเผ็ดจัดจ้านที่มีทั้งกลิ่นพริกและมะนาวลอยอวล ทำเอาท้องไส้ของคนที่นั่งรอรับประทานส่งเสียงร้องดังโครกครากเบาๆ อันที่จริงอาหารที่บัวบุชซาลงมือทำนั้นมักจะเลิศรสและแปลกใหม่อยู่เสมอ เพียงแต่...บางครั้งส่วนผลสมออกจะพิสดารอยู่สักหน่อย เธอเป็นว่ารูปหอมนั่งกินได้จนเกลี้ยงทุกครั้งนั้นละ แต่ต้องขอร้องเพื่อนสาวเสมอว่าได้โปรดอย่าบอกส่วนผลสมเลย ซิล วู เพลต์ ไ้รูปหอมไม่อยากจะรู้

“อวยจ้งน้องบัว พี่ไม่ได้กินเผ็ดๆ แบบนี้มาตั้งนานแล้ว กินแล้วคิดถึงเมืองไทยจ้ะเลย”

อันณั้ยมแก้มปริพลางตักขาหมูเข้าปากแล้วเคี้ยวกร้วมๆ อยู่ที่ด้านขวาของโต๊ะอาหารเล็กๆ ขนาดสี่ที่นั่งซึ่งปูทับด้วยผ้าลายตารางหมากรุกสีแดงสลับขาว ดวงตาคมจับจ้องไปยังดวงหน้าหวานของแม่ครัวด้วยความรู้สึกชื่นชมจนออกนอกหน้า แต่ขนาดแสดงความรู้สึกชัดเจนขนาดนี้แล้วบัวบุชก็ยังตีหน้าเฉยไม่รู้ไม่ชี้อยู่อย่างนั้นเอง

“เธออะ จ้ะนั้เตียวบัวฝากไปให้พี่แก๊งกับพี่จิดด้วยแล้วกันละ บัวแบ่ง

ใส่ทัปเปอร์แวร์ไว้แล้ว”

ริมฝีปากแดงอิมคลี๊ยมหวานเมื่อพูดถึงเพื่อนซี้ของชายหนุ่ม
อัครณ์ทำตาเซื่องเหมือนคนละเมอ ในขณะที่รูปหอมได้แต่แอบหัวเราะ
คิกๆ คักๆ ไปกับท่าทางของรุ่นพี่ร่วมมหาวิทยาลัยที่แทบจะเก็บอาการ
คลั่งรักแทบไม่อยู่ แต่ด้วยความที่เป็นชายหนุ่มผู้แสนดี เขาจึงไม่พยายาม
รุกสาวน้อยหน้าหวานตรงหน้าให้เกินงาม ด้วยเกรงว่าเธอจะอึดอัดและอาจ
จะหลบหน้าเขาในที่สุด จนบางที...อัครณ์ก็รู้สึกเหมือนตัวเองช่างซี้ซลาด
เสียดเหลือเกิน

“ขอบคุณจ๊ะ ใส่องคนนั้นได้กระโดดตีลังกาแน่ โดยเฉพาะไอ้แก๊ง
มันบอกว่ากับข้าวที่น้องบัวทำอร่อยที่สุด ใครได้เป็นแฟนน้องบัวนะโชคดีไป
ทั้งชาติ”

อันที่จริงประโยคหลังนั้นเป็นความรู้สึกของเขาเอง อัครณ์ซังกไป
นิดหนึ่งเมื่อรู้สึกว่าคุณเองกำลังเผยความในใจมากเกินไปจนบัวบูชาทำหน้า
ไม่ถูก ชายหนุ่มจึงเสกกระแอมสองสามครั้งแล้วพูดเสียงสั้นๆ

“เออ จริงสิ เตือนหน้าบัวก็จะเริ่มไปเรียนที่กอร์ดอง เบลอ แล้วนี่
ตื่นตื่นใหม่”

“ตื่นตื่นค่ะ” บัวบูชาตอบยิ้มๆ “แล้วก็ล้วยนิดๆ ด้วยว่าจะเรียนได้
หรือเปล่า บัวยังไม่ค่อยเก่งภาษาฝรั่งเศสเลย ถึงจะเข้าคอร์สเรียนมาตั้ง
หกเดือนก็ยังรู้สึกเหมือนรู้แค่งูๆ ปลาๆ อยู่เลยคะพี่อั้น”

“เท่าที่พี่ถามเพื่อนๆ มานะ รู้สึกว่าคอร์สทำขนมเบื้องต้นจะแปลเป็น
ภาษาอังกฤษให้ด้วย น้องบัวสบายใจได้ พี่ห่วงก็แค่น้องบัวจะตื่นไปเรียน
ไหวหรือเปล่าเท่านั้นเอง เพราะต้องนั่งเมโทรไปไกลอยู่เหมือนกัน คิดจะย้าย
ไปอยู่หอใกล้ๆ ที่เรียนบ้างไหมจ๊ะ”

หญิงสาวสายหน้าแทนคำตอบ เธอรู้ดีว่าแวงเตียม อาร์รองดิสเซอ-
มองต์ หรือเซตยี่สิบของปารีสที่เธออาศัยอยู่นั้น อาจเป็นย่านที่ใครๆ ได้ยิน
ก็ทำหน้าเบ้ทั้งนั้น แม้ย่านนี้ไม่ถึงกับเป็นย่านอันตรายหรือเสื่อมโทรมเท่ากับ

แบลร์ วิลล์ ที่ทั้งน่ากลัวและไม่น่าเฉียดใกล้ ด้วยมีแต่เหตุอาชญากรรมไม่เว้นแต่ละวัน แต่เลยเขตที่บัวชูอาอาศัยอยู่ไปนั้นจะเป็นเขตที่มีพวกเฟลตและผู้คนแออัดอยู่บนในสภาพที่ไม่ดีเท่าที่ควร มาตามมารี-ซองตาล แบร์-ทรองด์ เจ้าของตีกีสกุหลาบเจ็ดชั้นที่หญิงสาวอาศัยอยู่เคยเล่าให้ฟังตอนที่เธอมาเช่าใหม่ ๆ ว่า ย่านนี้ถือเป็นย่านชานเมืองปารีสที่ดีที่สุดและออกจะดูดีด้วยซ้ำไป เพราะมันมีชื่อเรียกอีกชื่อว่า กองปาญ เดอ ปารีส (Campagne de Paris) หรือเขตชนบทของปารีส

ปกติคนฝรั่งเศสที่มีอันจะกินทั้งหลายมักนิยมสร้างบ้านพักตากอากาศเอาไว้ที่ต่างจังหวัดเพื่อไปพักผ่อนในช่วงวันหยุดยาวของฤดูร้อนหรือตามแต่โอกาสอำนวย แต่มีอยู่ช่วงหนึ่งที่เศรษฐกิจตกต่ำมาก เหล่าคนรวยจึงหันมาสร้างบ้านพักสวยๆ รอบๆ ชานเมืองปารีสแทน ทำให้ย่านนี้มีบ้านเดี่ยว สไลด์เก้เก้และสวนสวยๆ หลายแห่ง แถมค่าเช่าก็ไม่แพงมากเมื่อเทียบกับเขตใจกลางเมืองที่ห้องพักเช่าหรูแต่ค่าเช่าแพงหูฉี่ จนนักเรียนทุนที่ฐานะไม่ได้ร่ำรวยอะไรอย่างเธอจ่ายไม่ไหว ที่สำคัญ...เธอตกหลุมรักที่นั่นไปแล้วเสียด้วย

สองสามีภรรยาเจ้าของตีกินั้นก็สนใจดี ทั้งคู่มีอาชีพหลักเป็นผู้รับเหมา ตกแต่งภายใน ส่วนตีกิที่เปิดให้เช่านี้ถือว่าเป็นรายได้เสริม ห้องหับภายในจึงตกแต่งอย่างสวยงามด้วยเฟอร์นิเจอร์ครบครัน มีห้องน้ำและครัวเล็กๆ ในตัว ถึงจะไม่ได้กว้างขวางมากนัก แต่อยู่สบายและปลอดภัย ผู้เช่าอาศัยส่วนใหญ่มิแต่ผู้สูงอายุจึงค่อนข้างเงิบสงบ ยิ่งเป็นชั้นเจ็ดซึ่งเป็นชั้นสูงสุดของตีกินั้นยิ่งเงิบเข้าไปใหญ่ ด้วยเป็นชั้นที่ค่าเช่าถูกที่สุด ผิดกับเมืองไทยที่ห้องยิ่งอยู่สูงสนนราคาค่าเช่ายิ่งแพง ที่นี้เป็นเมืองหนาว เวลาหิมะตกห้องชั้นบนจะหนาวมาก ชั้นล่างๆ ต่างหากที่อบอุ่น อีกประการหนึ่ง ตีกิเก่าๆ ในปารีสนั้นลิฟต์มักจะเล็กและแคบ ทำให้ขนข้าวของไม่สะดวก เพราะลิฟต์เพิ่งมาสร้างต่อเติมในภายหลังโดยใช้น้ำที่ของส่วนชองบันได เรียกได้ว่า ชั้นสองคนก็เต็มลิฟต์แล้วว่าอย่างนั้นเถอะ

“ไอ้บัวมันไม่ย้ายหรือที่อื่น เพราะมันบอกว่าที่นี่คือพรหมลิขิต”

ฐูปหอมกวาดอาหารในจานกระเบื้องสีชาวลงห้องอย่างเก๋ลิ้งเกลา ทั้งๆ ที่ตอนแรกทำหน้าเหยงไม่กล้ากินแท้ๆ อย่างที่บอก เพื่อนสาวของเธอ มีเสน่ห์ปลายนจวักเหลือร้าย ทำอะไรก็อร่อยไปหมด อาจเพราะพรสวรรค์ ส่วนตัวบวกกับวิชาที่ยายนวลสอนมาตั้งแต่ยังเล็กๆ ด้วยกรรมัง ถึงได้เป็นแม่บ้านแม่เรือนครบสูตรเสียขนาดนี้

“พรหมลิขิต?”

อัฉฉน์ทวนคำซ้ำๆ เรียวคิ้วเข้มเล็กขึ้นสูงอย่างประหลาดใจ

“ฐูปหอม”

บัวบุชสาสะกิดแม่เพื่อนสาวช่างจ้อเบาๆ เป็นเชิงไม่ให้พูดมาก แต่เจ้าตัวกลับยังเล่าต่อหน้าตาเฉย

“ก็พรหมลิขิตที่ไอ้บัวมันต้องมาอยู่ที่นี่ไงคะ พี่รู้ใช่ไหม ว่าไอ้สถานหน้าตึกเนี่ยมันชื่อ ปลาย เอดิธ เปียฟ (Place Edith Piaf) ที่เขาตั้งชื่อตาม เอดิธ เปียฟ เจ้าของเพลง ‘ลา วี ออง โรส’ ที่ไอ้บัวมันฟังจนแผ่นจะสึกแล้วนี่ไง บัวมันบอกว่าวิญญาณของคุณอากาศภพซึกนำมันให้มาอยู่ที่นี่”

แม่สาวผมซอยสั้นเล่าด้วยรอยยิ้มล้อเลียน ขณะที่บัวบุชสาหน้าแดงก่ำด้วยความเขินอาย หญิงสาวทำเสลุกขึ้นเก็บจานชามเข้าไปล้างในครัว โดยมีสายตาของวาที่สถาปนิกหนุ่มมองตามไปอย่างแสนเอ็นดู ถึงจะพยายามทำตัวเข้มแข็งเกินวัยเพียงไหน บัวบุชซาก็กึ่งจะอายุยี่สิบปีเท่านั้นเอง ลึกๆ แล้วเธอเป็นเพียงหญิงสาวช่างฝันและโรแมนติคธรรมดาๆ คนหนึ่งเท่านั้น แม่สาวน้อยผู้มีความขัดแย้งในตัวมากมาย ทั้งๆ ที่ดูเข้มแข็ง แต่พอได้สัมผัสเข้าจริงๆ กลับเปราะบางราวกับแผ่นแก้วบางใส เธออ่อนหวาน แต่ก็เป็นนักสู้ที่ไม่เคยยอมย่อท้อต่ออุปสรรคใดๆ ในชีวิต

หญิงสาวที่...อัฉฉน์ตกหลุมรักตั้งแต่แรกพบ...

ทั้งรูปโฉมที่งดงามชวนให้ลุ่มหลงและความอ่อนหวานน่ารักที่ทำได้ยากในตัวของเธอหญิงสาวสมัยใหม่ และรอยยิ้มของเธอ...ตริงหัวใจของอัฉฉน์

เอาไว้เสียอยู่หมัด ทำให้ชายหนุ่มไม่มีตาที่จะไปมองใครอื่นได้อีกเลย ข้อนี้
 ฐูปหอมพอจะเข้าใจอันดี ขนาดเธอเป็นผู้หญิงด้วยกันยังอดชื่นชมความ
 งามสะกดตาของบัวบูชาไม่ได้ แม้จะรู้จักกันมาตั้งแต่เด็กๆ จนมาเรียนที่
 ปารีสด้วยกันนี่ก็เถอะ เห็นทีที่ก็อดถอนใจกับความงามที่เหมือนพระเจ้าจิงใจ
 สาปนี้ไม่ได้เสียที

ใช่...โดนสาป...

ถ้าถามว่ารู้สึกอิจฉาบ้างไหมที่มีเพื่อนสวยเหมือนภาพฝันแบบนี้
 คำตอบของฐูปหอมก็คือ “ไม่เลย” เพราะถ้าสวยแบบนี้แล้วตั้งวุ่นวายไม่จบ
 ไม่สิ้นอย่างเพื่อนรักละก็ ใ้ฐูปหอมขอสวยพอประมาณอย่างที่เป็นอย่างจะ
 ดีกว่า อย่างน้อยก็ไม่ต้องมาปวดหัวแทบขาดใจเพราะถูกพวกผู้หญิงด้วยกัน
 เขม่นเอา โดยเฉพาะแม่สาวเกาหลีตัวป่วนและพรรคพวกที่คอยระวีบัวบูชา
 ไม่รู้จักหยุดหย่อน เหตุผลนะหรือ...ก็เพราะพ่อหนุ่มผมยาวที่นั่งแปะอยู่ใน
 อพาร์ตเมนต์นี้ละที่เล่นที่แรงสาวๆ ตอมกันหึ่ง เพียงเขาแสดงตัวว่ามีใจให้
 บัวบูชาเท่านั้น แม่เพื่อนสาวหน้าสวยของเธอก็โดนรังแกมันทุกวัน ไม่ต่าง
 อะไรกับสมัยอยู่เมืองไทยเลย...ให้ตายเถอะ

“เฮ้อๆ มองตามตาปรอยอยู่นั้นละคะคุณพี่อัน ลูกมาช่วยไอ้บัวมัน
 เก็บจานก่อนเถอะ จะบ้ายโมงแล้ว เตียวมันต้องไป ‘ที่ประจำ’ ของมันแล้ว
 ฐูปหอมจะได้ฝากพี่อันไปส่งมันขึ้นเมโทรด้วย”

ฐูปหอมพยักตักยขึ้นยืนปลางบิดชี้เกียดคลายความง่วง หนึ่งห้องตั้ง
 หนึ่งตาก็เริ่มหย่อนเป็นธรรมดา

“จริงสิ พี่ลีมไปเลย”

อันธมนี้ก็ขึ้นมาได้ว่่าๆ วันเสาร์ช่วงบ้าย หญิงสาวจะต้อขึ้นเมโทร
 ไปที่ที่ “พิเศษ” ของเธออยู่เสมอ ชายหนุ่มรีบกุลิกุจเก็บจานชามอย่างว่องไว
 ก็...เขาทำได้แค่นี้ไปส่งเธอเท่านั้นนั่นละ เพราะเธอเคยขอร้องเขาว่าอย่าตาม
 ไป เธอ...อยากอยู่คนเดียว...

“พี่อัน ฐูปหอมนะเซียร์พี่นะ เร่งๆ ทำคะแนนหน่อยละ ไอ้บัวมันชอบ

คนอบอุ่น”

หญิงสาวหันมามียิ้มทะเล่ในใส่รุ่นพี่ ชายหนุ่มมอมยิ้มชินๆ เห็นตัวโตมาดแมนแบบนั้นก็เถอะ อยู่ต่อหน้าบ่าวๆหาที่ไรเป็นมือไม้อ่อนทำอะไรไม่ถูกทุกที มือหนารวบจวนและแก้วน้ำเอาไว้แล้วเดินดิ่งไปที่ครัว และเช่นทุกครั้งเขาจะต้องหยุดยืนที่ฉากกั้นผ้าลูกไม้สีขาวสะอาดตาซึ่งกั้นส่วนหนึ่งของห้องอเนกประสงค์ให้เป็นเตียงนอนของเจ้าของห้อง เมื่อมองลอดผ้าลูกไม้เข้าไปยังกำแพงปูน ก็จะได้เห็นภาพวาดสีน้ำมันเป็นรูปพอร์เทรตของหญิงสาวสวยที่มีใบหน้าละม้ายคล้ายกับบ่าวๆซารากับแกะ เพียงแต่เส้นผมสั้นกว่ามากและแต่งกายด้วยเดรสสีชมพูหวาน เธอคนนั้นนั่งเท้ากางมองตรงมายังผู้ที่จ้องมองด้วยแววตาเปี่ยมไปด้วยความรัก...แบบเดียวกับที่อัถฉน์ฝันว่าสักวันหญิงสาวอีกคนจะมองเขาด้วยสายตาเช่นนี้บ้าง

“นั่นรูปแม่ของบัว เห็นว่าพ่อบัวเป็นคนวาดเองเลยนะพี่อั้น สวยนะอะ”

รูปหอมเองก็พลอยหยุดยืนมองรูปนั้นไปด้วย รูปวาดที่บ่าวๆหาเคยบอกเธอว่าเป็นหนึ่งในสองอย่างที่บิดาและมารดาทิ้งไว้ให้ดูต่างหน้าแผ่นเสียงและรูปวาดแสนสวย...

“คุณพ่อของน้องบัววาดเองเลยหรือรูปหอม”

อัถฉน์อยากรู้ทุกเรื่องของผู้หญิงที่ตนแอบหลงรักให้มากที่สุด เพื่อจะได้...เข้าใจลิ้มหัวใจของเธออีกสักนิด รูปหอมยกไหล่

“เห็นว่าเป็นจิตรกรนะ แต่คงไม่ดังอะไรมั้ง คุณออกมลภพพ่อไ้บัวเสียไปตั้งแต่ไ้บัวมันเพิ่งอายุได้สามเดือนกว่าๆ ไ้บัวเองยังจำหน้าพ่อไ้ได้เลยด้วยซ้ำ”

ชายหนุ่มพยักหน้า นัยน์ตาคมจับจ้องไปที่ลายเซ็น K.B. (เค.บี.) อย่างครุ่นคิด

กมลภพ บริรักษ์พาณิชย์...

แสงแดดอ่อนๆ ยามบ่ายของเดือนกุมภาพันธ์ทำให้หัวใจของบัวชูชาขึ้นน้ำขึ้นอย่างประหลาด หญิงสาวร่างระหงสวมกางเกงยีนพอดิตัวและสเวตเตอร์สีครีมสวมทับด้วยแจ็กเก็ตยีน เนื่องจากอากาศช่วงนี้เริ่มอุ่นขึ้นมาบ้างแล้ว ถึงจะมีสายลมเย็นเยือกพัดมาปะทะผิวหนังหน้าवलผ่องอยู่บ้างเป็นระยะๆ แต่ไม่รู้สึกลึ่กหนาวอะไรนัก อาจเพราะเธอเริ่มชินกับสภาพอากาศหนาวเหน็บของปารีสแล้วกระมัง แถมไม่รู้สึกลึ่กแปลกตากับทัศนียภาพของเมืองหลวงที่มีผู้คนขวักไขว่อีกแล้ว จะเรียกว่าเห็นจนชินตาแล้วก็คงไม่ผิดนัก

ชิน...หรือจะเรียกว่าเริ่มปรับตัวได้แล้วดีหนอ แต่ถึงจะชินแค่ไหน...ก็ยังคงคิดถึงบ้านไม่ได้...คิดถึงยาย...คิดถึงแกงสายบัวที่ยายทำ...

ถ้าถามว่ากรุงเทพฯ กับปารีสต่างกันตรงไหน...บัวชูชาคงจะตอบว่าต่างกันที่กลิ่นกระมัง ปารีส...มักจะมีกลิ่นของกาแฟและขนมอบลอยอยู่ ในอากาศจนเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของเมืองไปแล้ว ในขณะที่กรุงเทพฯ จะมีกลิ่นแสงแดดผสมกับกลิ่นเหงื่อ บ่งบอกถึงความมีชีวิตชีวาและกระตือรือร้นของผู้คน...บ้านเกิดเมืองนอนที่เธอแสนคิดถึง...

เท้าเล็กในรองเท้าบูตสั้นสีดำออกเดินไปตามถนนอิฐสีแดงที่สร้างมาตั้งแต่สมัยโรมันอย่างไม่เร่งรีบอะไร สองข้างทางมีร้านรวงมากมาย ทั้งร้านขายของชำ ร้านผักผลไม้ ร้านขายขนมอบ ร้านขายไวน์ ไปจนถึงร้านอาหารมากมาย ถนนสายนี้คือถนนมูฟตาร์ท (Rue Mouffetard) ถนนสายดังที่ขวักไขว่ไปด้วยชาวปารีสเชิงที่ออกมาจับจ่ายใช้สอยหรือออกมาเดินเล่นยามบ่ายแบบเดียวกับที่บัวชูชากำลังทำอยู่ ถ้าวันไหนแดดร้อนลมตกละไม่หนาวมากนัก ก็จะมีคนทาหน้าขาแดงเนื้อแดงตัวเป็นตุลกลมาควงไม้เท้าแสดงโชว์เปิดหมวกเรียไรเศษสตางค์และเรียกเสียงปรบมือจากผู้คนที่สัญจรผ่านไปมาด้วย

“Bonjour, Bébé. Ça va ?”

(ของฉุรี เด็กน้อย สบายดีหรือเปล่า)

เจ้าของร้านขายขนมบร็องทักทันทีที่เห็นสวาน้อยร่างระหงเดินทอดน่องมาแต่ไกล บัวชูชาก็ยิ้มกว้าง โบกไม้โบกมือให้ชายแก่ร่างอ้วนป้อมที่สวมผ้ากันเปื้อนสีเหลืองอย่างอารมณ์ดี

“Bonjour, je vais très bien, et vous Pierre ?”

(บองฌูร์ ฉันสบายดี แล้วคุณล่ะคะ ปีแอร์)

“Super! Car aujourd’hui je vois ton visage, mon ange.”

(สุดยอดจะแฮปปี้เลย เพราะวันนี้ฉันได้เห็นหน้าหนูนะสิ นางฟ้าของฉัน)

ชายชราหัวเราะเสียงดังครื้นเครง ใบหน้าที่มีริ้วรอยของกาลเวลาประทับอยู่นั้นขาวจัดแลดูใจดี ยิ่งแก้มทั้งสองข้างแดงเหมือนลูกเชอร์รี่สุก และมีหนวดสีเทาขึ้นอยู่เหนือริมฝีปากด้วยแล้ว เขายังดูอบอุ่นเหมือนซานตาคลอสในสายตาของบัวชูชาเข้าไปใหญ่

หญิงสาวส่งยิ้มหวานทักทายคนโน้นคนนี้ โดยไม่รู้เลยว่าตนเองนั้นตกเป็นเป้าสายตาของคนรอบข้างตั้งแต่เริ่มย่างเท้าเข้ามาในถนนหมู่ฟตาร์ทแล้ว จริงอยู่ว่าในปารีสมีคนเอเชียมากมาย ผู้หญิงผมดำ ตาดำ ร่างเล็กบอบบางเดินกันให้เกลื่อนเมือง แต่...ไม่มีใครโดดเด่นจนคนต้องเหลียวหลังมองซ้ำแล้วซ้ำอีกอย่างเธอสักคน ผิวขาวผ่องเหมือนไข่มุกทะเลใต้ ใบหน้าสวยดังภาพวาด และเรือนผมดำขลับยาวสยายเหมือนเส้นไหมจีนชั้นดี...ความสวยงามที่หญิงสาวไม่เคยรู้สึกภาคภูมิใจเลยสักนิด เพราะมันมักจะนำภัยมาสู่ตัวเธอเสมอ

Bébé...(เบเบ้) อย่างนั้นหรือ...

นี่ๆ แล้วก็ข้าที่คนฝรั่งเศสออกเสียงชื่อและนามสกุลของเธอไม่ค่อยได้ จึงเรียกอย่างย่อย่อว่า B.B. อันย่อมาจาก บัวชูชา บริษัทฯพาณิชยัตว์ย่อนี้ออกเสียงว่า เบ.เบ. พ้องเสียงกับคำว่า Bébé (เบเบ้) ที่แปลว่าเด็กน้อยในภาษาฝรั่งเศส ใครต่อใครจึงพากันเรียกเธอว่าเบเบ้ หรือหนูน้อย ไม่เว้นแม้แต่ที่สถาบันสอนภาษาใกล้ๆ กับมหาวิทยาลัย ‘ปารีส ทรัวส์’ ที่เธอ

ต้องเข้าคอร์สตีวเข้มภาษาฝรั่งเศสมาถึงหกเดือน แม้จะไม่ค่อยชอบนักที่ถูกเรียกด้วยชื่อแบบนั้น แต่ก็ดีที่ไม่ต้องมานั่งสอนให้คนอื่นออกเสียงชื่อตัวเองให้เหนื่อย แถมนามสกุลเธอก็ยาวเสียงจนฝรั่งจำไม่ได้ เรียกว่าเบเบ้นะดีแล้ว

บัวบุชาชะงักผีเพ้าชนิดหนึ่งเมื่อเดินผ่านร้านเนื้ออย่างเกาหลีสถานตั้งของถนนมูฟตารี กลุ่มหญิงสาวชาวเอเชียที่แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าและเครื่องประดับแบรนด์เนมมองผ่านกระจกใสบานใหญ่ของร้านมายังเธอด้วยสายตาเหยียดหยามเสียงจนบัวบุชาต้องรีบตั้งสติเดินจำอ้าวไปให้พ้นจากบริเวณนั้นให้เร็วที่สุด... เพื่อให้พ้นจากสายตารังเกียจเดียดฉันท์ของคิมอินจู... คนที่เคยสนิทสนมเป็นเพื่อนรักกัน... ก่อนที่เพื่อนสาวชาวเกาหลีสจู้ว่าอันธพาลที่ตนหลงรักมีใจให้บัวบุชา!

หญิงสาวกึ่งเดินกึ่งวิ่งมาจนถึงสวนสาธารณะกว้างใหญ่ที่ซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางตึกรามบ้านช่องทันสมัยมากมาย สวนหย่อมที่ดัดแปลงจากสนามประลองของเหล่านักรบโรมันที่เรารู้จักกันในนามของแกเลดีเอเตอร์ ทุกวันนี้ก็ยังสามารถเห็นเค้าโครงของอัฒจันทร์โบราณที่รายรอบลานวงกลมขนาดใหญ่ที่กลายเป็นลานวิ่งเล่นของเด็กๆ และลานเปตองของผู้ใหญ่ไปแล้ว ถ้าไม่สังเกตให้ดีจะไม่มีทางรู้เลยว่าใจกลางปารีสมีสวนแห่งนี้ซุกซ่อนอยู่ราวกับเป็นโอเอซิสลึกลับ ด้วยตึกสูงใหญ่ทั้งหลายได้บดบังเอาไว้จนสิ้นขนาดชาวปารีสซึ่งบางคนยังไม่รู้เลยว่ามีสถานที่แห่งนี้อยู่ ตอนที่มาถึงปารีสใหม่ๆ บัวบุชาเดินทางมาเจอเจ้าสวนที่สร้างขึ้นเมื่อศตวรรษที่สองนี้เข้าโดยบังเอิญ และกลายเป็นความประทับใจส่วนตัว แม้สวนอาเรเนส เดอ ลูแตซ (Arènes de Lutèce) จะไม่ใช่สวนที่สวยงามอะไรนัก แต่ก็เป็นที่พิกใจแห่งเดียวที่หญิงสาวมี...

...ที่เดียวที่เธอสามารถทำตัวอ่อนแอได้โดยไม่ต้องกังวลว่าจะทำให้คนรอบข้างต้องเป็นห่วง...

บัวบุชาเลือกนั่งลงที่ม้านั่งตัวยาวสีเขียวเข้มที่มุมห่างไกลจากสายตาของผู้คน แล้วค่อยๆ เปิดเป็ใบเล็กหยิบซองจดหมายสามสี่ซองที่มัดไว้ด้วย

รีบขึ้นเก้าอี้ ออกมา เธอเปิดจดหมายแต่ละฉบับออกอ่านอย่างทะนุถนอม ประหนึ่งเป็นสิ่งที่มีความที่สุดในชีวิต... จดหมายของยายนวนลที่เขียนหา หลานรักลับตาทีละสามสี่ฉบับ แต่หญิงสาวจะเก็บเอาไว้ไม่ยอมอ่านจนกว่า จะถึงปลายสัปดาห์ เพราะกลัวว่าถ้าอ่านระหว่างสัปดาห์จะทนความคิดถึงไม่ไหว แล้วต้องมานั่งซึมเศร้าทั้งวัน ไม่เป็นอันเรียนหนังสือกันพอดี การมูมานะ เล่าเรียนนั้นคือหน้าที่อันยิ่งใหญ่ของบัวบุชา สิ่งเดียวที่จะทำให้เธอมีอนาคต และหน้าที่การงานมั่นคง เพื่อจะได้เลี้ยงดูยายนวนลที่ต้องทนลำบากสงเสียดเธอ เรียนมาตั้งแต่เล็กแต่น้อย ถ้าเธอได้เป็นปาดิซิเยร์ประจำรีสอร์ทดุจดุแดน- สรวง ยายก็จะไม่ต้องลำบากอีกต่อไป

‘นั่งบัว แกมันตัวชวย! ออกไปจากบ้านฉันเลย! แล้วไม่ต้องสะเออะ กลับมามีกันนะ’

เสียงกรีดร้องอย่างซิงซังและใบหน้าเกรี้ยวกราดของใครคนหนึ่งผุด ขึ้นมาในความทรงจำ หญิงสาวสายศิระระแรงๆ จนเรือนผมดำซลับกระจ่าย ไม่ได้... เรื่องพวกนั้นเธอจะต้องลืมให้หมด คนใจร้ายพวกนั้นจะต้องไม่มี อิทธิพลต่อชีวิตของเธออีกต่อไป ยายนวลเท่านั้นที่สำคัญ เธอต้องตั้งใจมั่น เอาไว้ บัวบุชา เธอจะยอมแพ้ไม่ได้!

มีอบางสิ้นระริกค่อยๆ เปิดจดหมายของอื่นๆ ออกอ่านด้วยความ คิดถึงที่เอ่อล้นทับถมหัวใจดวงน้อยๆ ถ้อยคำในจดหมายนั้นก็เดิมๆ ไม่มี อะไรแปลกใหม่ แต่อัดแน่นไปด้วยความรักและความห่วงใยเสียจนเรียกให้ น้ำใสๆ มาเอ่อล้นที่ขอบตาคุ้งงามจนรู้สึกร้อนผ่าวไปหมด เมื่อสุดที่จะกลืน เอาไว้ได้ หญิงสาวจึงปล่อยให้หยาดน้ำอุ่นๆ ไหลอาบแก้มอย่างลึนอาย... นี่ละข้อดีของปารีส เมืองที่ผู้คนมัวแต่่วนวายอยู่แต่กับเรื่องของตนเองจน ไม่ใส่ใจคนอื่น ทำให้เธอสามารถหลบมุมร้องไห้ได้โดยไม่มีใครเหลียวมอง ลักนิด แต่... นั่นละดีแล้ว เมื่อเธอปล่อยให้ตาและความเศร้าโศกทั้งหลาย ทั้งปวงจนเหือดแห้งไปจากใจแล้วเธอก็จะกลับเป็นบัวบุชาคคนเดิม คนที่ เข้มแข็ง ร่าเริงในสายตาของทุกคน...

ตุ๊ป!

หญิงสาวสะดุ้งเฮือกเมื่อร่างสูงของคนแปลกหน้ากระแทกลงบนม้านั่งตัวเดียวกับเธอ เจ้าของร่างเป็นชายหนุ่มชาวเอเชียผู้มีรูปร่างสูงโปร่ง ดูแล้วน่าจะสูงพอๆ กันกับอันธน์ คือประมาณ ๑๘๕ เซนติเมตร เขาแต่งกายด้วยเสื้อผ้าเนียบตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า เสื้อยืดคอเต่าสีดำสวมทับด้วยแจ็กเก็ตหนังสีน้ำตาล และสวมกางเกงผ้าสีน้ำตาลไหม้ มือขวาจัดราวกับไม่เคยถูกแดดของเขาเรียวยาวเสียดจนนิ้วชูารู้สึกอายนิ้วมือของตัวเองขึ้นมาเสียดๆ ชายหนุ่มคนนี้ถือสมุดสเก็ตช์ภาพเล่มใหญ่เอาไว้ด้วย ท่าทางลำอาจเช่นนี้หน้าจะเป็นพวกศิลปินที่รับจ้างวาดภาพเหมือนแถมๆ มงต์มาตร์กระมัง บัญชาริบบิ้นเก็บจดหมายกลับไปในปีแล้วยับตัวจะลุกหนี แต่เมื่อชายหนุ่มที่นั่งข้างๆ ตัวฉีกกระดาษสเก็ตช์ส่งให้ เธอก็ชะงักทันที

ภาพนั้น...ภาพของผู้หญิงบนกระดาษสีขาวขุ่นนั้น...มันเป็นภาพของเธอเอง...

ตัวเธอในภาพนั้นสวยงามดั่งมีชีวิต แต่ก็ดูเศร้าเสียจนน่าใจหาย แสดงถึงฝีมือของคนวาดที่เข้าขั้นอัจฉริยะ ดูแล้วไม่น่าเป็นเพียงศิลปินสมัครเล่นแม้แต่น้อย แม้จะเป็นเพียงภาพร่างด้วยดินสอธรรมดา แต่หยาดน้ำตาบนกระดาษก็ดูสมจริงเหมือนจะหยดซึมเปื้อนแผ่นกระดาษออกมาจริงๆ ที่ด้านล่างของภาพมีตัวหนังสือหวัดแกมบรรจงเขียนเอาไว้ว่า

Un Ange pleuré

นางฟ้าร้องไห้...

และลงชื่อกำกับเอาไว้ว่า Mike Chen...ไมค์ เชน...คนจีนอย่างนั้นหรือ...ในวินาทีนั้นบัญชารู้สึกเหมือนมีความรู้สึกบางอย่างพุ่งวาบไปทั่วร่าง ผู้ชายคนนี้วาดภาพของเธอ...เขาวาดภาพเธอ...

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของภาพวาดด้วยความรู้สึกสับสนระคนตื่นเต้น และในตอนนั้นเองที่สาวน้อยรู้สึกเหมือนหัวใจแทบจะหยุดเต้น...ชายหนุ่มตรงหน้าเธอ นั้นเป็นผู้ชายที่รูปร่างงามและเปี่ยมเสน่ห์เสียจนเธอไม่อาจ

ละลายตาไปจากเขาได้ ไม่สิ...ต้องเรียกว่าเป็นผู้ชายที่มีใบหน้าสวยราวกับผู้หญิงก็ว่าได้ ดวงหน้าคมใสกระจ่างประดับด้วยเครื่องหน้าสมบูรณ์แบบนี้ย่นตาสี่ตาสินที่ทอประกายสุกสกาวยประดุจมีดวงดาวอยู่ภายในนั้น ยาวเรียวและตัวปลายเฉียงขึ้นแบบตาหงส์ รับกับเรียวคิ้วเข้มและจมูกโด่งเป็นสันเป็นยอดดี ริมฝีปากบางเฉียบสีชมพูสวยเสียจนผู้หญิงยังอายคูนั่น ล้อมกรอบไปด้วยไรหนวดสีเขียวจางๆ ที่ถ้าไม่สังเกตก็แทบจะมองไม่เห็น เส้นผมดำขลับชอยไล่ระดับให้ยาวระกรอบหน้าและต้นคอตามแบบสมัยนิยมยิ่งขับให้ใบหน้าของเขาดูหวานจนก่อนไปทางสวยเหมือนผู้หญิงมากขึ้นไปอีก

บัวบูชาเอ๋ย...นี่เธอเป็นอะไรไป...ทำไมหัวใจถึงได้เต้นรัวเร็วจนเจ็บอกแบบนี้ขึ้นมาได้ คราแรกก็เหมือนจะหยุดเต้น แต่จู่ๆ ก็เต้นแรงเสียจนแทบจะขาดใจ...

“Pourquoi pleures-tu ?”

(ร้องให้ทำไม)

เสียงแหบห้าวไม่เข้ากับใบหน้าเอ๋ยถ้ามลันๆ นัยน์ตาเฉียงคูนั่นจับจ้องดวงหน้ากระจ่างใสของหญิงสาวหนึ่ง ไม่บ่งบอกความรู้สึกใดๆ บัวบูชาหนึ่งอึ้งเหมือนตกอยู่ในมนตร์สะกด เหมือน...ถูกสาปให้พูดไม่ออกขึ้นมาเสียเฉยๆ คัพทภาษาฝรั่งเศสที่อยู่ในหัวอันตรธานไปไหนหมดก็ไม่รู้...

เมื่อเห็นว่าหญิงสาวยังคงนั่งนิ่งไม่ตอบ มือใหญ่แบบบุรุษหากแต่ขาวและเรียวสวยแบบอิสตรีก็เอื้อมไปเกลี่ยหยาดน้ำตาออกจากดวงแก้มนุ่ม แค่นี้เขาสัมผัสสูกผิวกายของเธอแผ่วเบา บัวบูชาก็รู้สึกงูบวบไปทั้งตัว ทำไม่กันนะ...เขาเป็นคนแปลกหน้าแท้ๆ แถมอะไรบางอย่างในแววตาคูนั่นยังบ่งชี้ว่าเขาอันตรายและไม่ควรเข้าไปใกล้ แต่...เธอลับกระดิกกระเดี้ยหนีเขาไปไม่ได้ ดังถูก...ดวงตาวาวเรียวตัวปลายเฉียงตรงหน้ากำลังค่อยๆ กลืนกินเข้าไปทั้งตัว จนแม้กระทั่งชายหนุ่มยื่นหน้าเข้ามาจนชิด หญิงสาวก็ไม่อาจกระโดดหนีไปได้ ลมหายใจร้อนผ่าวของเขาที่เป่ารดผิวแก้มทำเอาสาวน้อย

แกร่งไปทั้งตัว แถมยังหายใจขัดอีกต่างหาก และโดยที่เธอไม่ทันตั้งตัว ริมฝีปากอ่อนจนร้อนก็แทบประทับลงมาบนกลีบปากนุ่ม กลิ่นนุหรือจางๆ ผสมกับกลิ่นน้ำหอมผู้ชายจากกายแกร่งทำเอาสมองน้อยๆ ของบัวชูชาขาวโพลนไปหมด

นี่คือ...จูบแรกในชีวิต...

จูบจากคนแปลกหน้าที่ไม่ได้จางจ้วงหรือลึกลับซึ่งแต่อย่างใด...เขาแค่บดคดลิ้มฝีปากของเขาเข้ากับริมฝีปากของเธอเบาๆ หญิงสาวลืมนตาโผลงอย่างตื่นตะลึง สิ่งที่เธอเห็นตรงหน้าคือแผงขนตาวางอนและดอกหน้าที่หายไปกับแก้มขาวใสของเขา ดวงตาที่หลับปริมนั้นให้ความรู้สึกดังคนตรงหน้า... เป็นเพียงภาพฝันที่แสนสวยงาม...ถ้าเธอปิดเปลือกตาลงแล้วลืมนตาขึ้นมาอีกครั้ง เขาอาจจะ...หายวับไปกับตาก็ได้

จูบที่แสนสั้นทว่ายาวนานเหลือเกินในความรู้สึกของบัวชูชาจบลงอย่างนุ่มนวลเมื่ออีกฝ่ายค่อยๆ ถอนริมฝีปากบางเฉียบออกอย่างอ้อยอิ่ง ชายหนุ่มปรือตามองหญิงสาวที่นิ่งอึ้งตะลึงค้างแล้วกระตุกยิ้มหยัน รอยยิ้มที่ดูไม่น่าจะเหมาะสมกับความงามราวเทพบุตรของเขาสักนิด เรียวนิ้วอุ่นไล่ไปบนแก้มของหญิงสาวแล้วตบแปะๆ สองสามครั้งเรียกสติเธอให้คืนสู่ร่าง

“Ne pleure pas. Ça m’énèrve...”

(อย่าร้องไห้ นะ ฉันรำคาญ...)

เสียงแหบห้าวกระซิบแผ่ว ก่อนจะลุกขึ้นเดินจากไป ทิ้งให้สาวน้อยผู้อ่อนต่อโลกหนึ่งนั่งเหมื่อนวิญญูณออกจากร่างอยู่แบบนั้น จากที่เห็นไกลๆ คนหน้าสวยหยิบสมุทสดเสกซ์ภาพไว้ใต้แขนแล้วจูดบุหรือขึ้นสูบอย่างสบายอารมณ์ราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น...บัวชูชารู้สึกเหมือนถูกค้อนยักษ์ทุบเข้าที่กลางกระหม่อมจนมันตื้อไปหมด ดวงตาคมซึ่งที่ล้อมกรอบด้วยแพขนตาวาวสวยมองตามแผ่นหลังกว้างของเขาไปด้วยความรู้สึกสับสนเหมือนมี... บางสิ่งอัดอั้นอยู่ในหัวใจจนแทบระเบิด...

คนแปลกหน้าที่ขโมยจูบแรกและหัวใจของเธอไปพร้อมๆ กัน...โดยที่

หญิงสาวไม่รู้เลยว่าหัวใจที่เป็นของเขาไปแล้ว เธอจะไม่มีวันได้มันกลับคืน
มาเป็นของตัวเองอีกเลย...

ไมค์ เจิน...ชายหนุ่มผู้แสนลึกลับ...

๒

Le chat noir de Paris – แมวดำแห่งกรุงปารีส

“บัว...บัว...ไ้บัวบูชา!”

รูปหอมตะโกนใส่หูเพื่อนรักจนเจ้าตัวสะดุ้งโหยง แข่งขาที่กำลังก้าวเดินอยู่แทบจะพ่นกันจนล้มลงไปกองกับบาทวิถี บัวบูชากะพริบแฉวงขนตาวางอนปรึบๆ ทำหน้าตาเลอหลายอย่างงุนงง มือเรียวขาวแตะอยู่บนริมฝีปากแดงอิมโดยไม่รู้ตัว...ที่ซึ่งชายหนุ่มผู้แสนลึกลับทิ้งสัมผัสร้อนผ่าวเอาไว้ สัมผัสที่...ขโมยเอาหัวใจของหญิงสาวไปทั้งดวง...ภาพใบหน้าสวยราวสลักเสลาที่แนบชิดอยู่กับใบหน้าของเธอนั้นยังคงแจ่มชัดอยู่ในความทรงจำเหมือนเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่กี่นาทีที่ผ่านมาเอง จนบัดนี้เธอก็ยังไม่เข้าใจว่าเขา...จูบเธอทำไมกัน...คิดได้เท่านั้นสิทุกหลายระเรื่อก็เล่นขึ้นมาแต่มีพวกแก้มใสจนวนรอบวาบไปทั้งหน้า

“อ้าวๆ เป็นอะไรของแกยะ หน้าแดงแจ๋เขียว เป็นไข้หรือเปล่านั้น” รูปหอมแตะหลังมือเข้ากับหน้าผากกลมมนของเพื่อนสาวแล้วขมวดคิ้ว “เอ...ก็ไม่ร้อนนี่นา หมู่นี้ทำไมแกดูใจลอยชอบกล ดินะที่แกไม่ชอบออกไปเที่ยวกลางคืน ไม่อย่างนั้นคงเสร็จไ้แอมวตาแน่ๆ”

“แมวดำ? แมวดำอะไรเธอ”

บัวบุษบากระซิบผ้าพันคอใหม่พรหมรอบๆ คอเพื่อให้อุ่นขึ้น แม้จะย่างเข้าสู่ช่วงปลายเดือนกุมภาพันธ์และอากาศเริ่มอุ่นขึ้นเป็นลำดับแล้ว แต่สายลมเย็นยะเยือกของปลายฤดูหนาวก็ยังทำให้ต้องห่อตัวอยู่ดี ยิ่งในช่วงเกือบๆ หกโมงเย็นที่ดวงอาทิตย์เริ่มเร็นกายจากฟากฟ้า ก็ยิ่งทำให้อากาศรอบตัวทวีความหนาวเหน็บขึ้นอีกหลายเท่า จนต้องรีบเดินจ้ำเพื่อให้ถึงที่พักให้เร็วที่สุด ที่จริงร้านขายของชำที่สองสาวไปจับจ่ายซื้อของมาทำอาหารเย็นอยู่ไม่ไกลมากนัก แต่สภาพอากาศของปารีสยามย่ำค่ำทำให้หิ้งคู่อายากจะกลับไปขุดตัวอยู่ที่หน้าโซฟาจหรือเครื่องทำความร้อนใจจะขาด

“นี่แสดงว่าไอ้ที่ฉันเล่าไปทั้งหมดเมื่อก็แกไม่ได้ฟังเลยสิท่า” ฐูปหอมหรือตามองใบหน้าของแม่เพื่อนแสนสวยแล้วถอนใจเฮือกใหญ่อย่างเหน้อยหน่าย “ฉันบอกแล้วว่าให้ระวังตัว เพราะช่วงนี้มีข่าวลือแปลกๆ เรื่องนักเรียนสาวๆ ชาวเอเชียหายตัวลึกลับ โดยเฉพาะสวยๆ ตาโตๆ ผมยาวๆ อย่างแก่นี่เยเป็นเป้าหมายหลักเลย”

“แล้วมันไปเกี่ยวอะไรกับแมวด่ะ”

สาวหน้าหวานเอียงคอมองหญิงสาวผมชอยสั้นนัยน์ตาคมที่เดินเคียงคู่กันไปท่ามกลางบรรยากาศอิမ်คริมในยามเย็นแถบชานเมืองปารีสอย่างงุนงง ฐูปหอมเอื้อมมือไปเคาะศีรษะของบัวบุษบาเบาๆ อย่างหมั่นไส้เต็มทน

“แกนี่ไม่ได้รับรู้ข่าวสารอะไรกับเขาบ้างหรือไงยะเนี่ย เลอ ซา นัวร์ หรือไอ้แมวดำที่ว่าน่าจะเป็นคนยะ ว่ากันว่าเป็นคนเอเชียผมดำ ตาดำ ไม่รู้สัญชาติ ไม่รู้อายุ รู้แต่รูปหล่อ ชอบออกตระเวนราตรีแถบที่เท่ยวற்றுๆ แลวๆ ไอ้แดล เดอ วิลล์ หรือไม่กี่ปลาซ เดอ ลา กงกอร์ด แล้วก็ชอบหิวแม่สาวนักเท่ยวสวยๆ โดยเฉพาะคนเอเชียด้วยกันกลับบ้าน แล้วแม่พวกนั้นก็มักจะหายตัวไปเสียเฉยๆ ลือกันว่าตายเรียบด้วยนะรู้ไหม”

ฐูปหอมเล่าด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นราวกับเล่านิทานให้เด็กฟังก็ไม่ปาน

บัวบุษาลายหน้าน้อยๆ แล้วหัวเราะเบาๆ เหมือนไม่เชื่อนิทานหลอกเด็กของเพื่อน

“เวอร์น่า! ใ้ดูรูป พุดเป็นหนังระทึกขวัญไปได้ มันจะมีอยู่จริงๆ เหรอ คนแบบนั้นนะ ขำลือมั้ง อีกอย่างตำรวจคงไม่ปล่อยให้คนหายไปง่ายๆ หรอก ปานนี้ น่าจะเป็นข่าวใหญ่แล้ว”

“ก็เป็นข่าวใหญ่สิยะ นี่แกมุดหัวอยู่แต่ในตออบขนมหรือไงถึงไม่รู้เรื่อง รุ้ราวอะไรกับเขาบ้าง เอ้า! นี่แหกตาดูชะมั้ง ลงหน้าหนึ่งเลยเห็นหรือเปล่า”

รูปหอมหีบหนังสือพิมพ์เลอ มงด์ (Le Monde) จากกรุงกระดาศ สีน้าตาลยื่นให้แม่คนตักยุดอย่างแสนระอาใจ นี่ละหน้า ใ้บัวบุษา ทั้งชีวิต สนใจอยู่อย่างเดียวคือทำขนม เรื่องข่าวสารบ้านเมืองไม่ค่อยจะรับรู้กับเขา หรอก ถ้าเป็นเรื่องอาหารการกินละก็ แม่เจ้าประคุณเชี่ยวชาญราวกับเป็น ตำรากับข้าวเดินได้เชี่ยวชาญ เรื่องที่ว้าน้ำมันราคาบารเรลละเท่าไร หรือ มีไครยิงกันตายที่ไหนไม่เคยสนใจสักที

บัวบุษากวาดตามองตัวอักษรบนหน้ากระดาษเร็วๆ เธออาจจะไม่ค่อย เก่งภาษาฝรั่งเสสนัก แต่ภาพวาดแมวดำที่บิดตัวอย่างเกียจคร้านอยู่บนหน้า กระดาศและภาพถ่ายสีขาวดำของหญิงสาวชาวเอเซียเกือบสิบคนที่เรียงกัน เป็นพิตก็พอจะบ่งชี้ว่า ‘แมวดำ’ ที่ว่าคงเกี่ยวข้องกับการหายตัวไปของ นักเรียนสาวเหล่านี้้อยู่บ้างเช่นกัน

“เขาลือกันให้เซ่ดเลยว้า! ใ้แมวดำเนียเป็นพวกลูกคนใหญ่คนโต หรือไม่กี่คงเป็นพวกมีอิทธิพลขนาดที่ตำรวจไม่กล้าแตะแล้วก็ปฏิเสธที่จะ ใ้รายละเอียดของคดีเลยละ นักข่าวก็เลยสืบกันเอาเอง แต่ฉันอ่าน หนังสือพิมพ์มาหลายฉบับแล้ว เขียนบรรยายถึงเลอ ซา นัวร์ ไม่เหมือนกัน สักฉบับ”

รูปหอมจอมขำนึกถึงคำบรรยายรูปร่างหน้าตาแมวดำแล้วก็อดขำ ใ้ไม่ได้ บางฉบับก็บอกว่าเขาเป็นชายชาวเอเซียรูปร่างผอมบาง บางฉบับก็ว่า เป็นลูกครึ่งตัวโตบิกบิน และอะไรอื่นๆ ที่แตกต่างกันจนสุดขั้ว ที่เห็นพ้อง

ต้องกันก็ดูจะเป็นเรื่องของหน้าตาที่บรรยายว่า

C'est un visage d'un ange. ใบหน้าดังงามเหมือนเทพบุตร

เทพบุตรชาตานั้นไม่ว่า เล่นฆ่าลักพาตัวสาว ๆ เป็นฆาตกรต่อเนื่อง
แบบนี้ หล่อแค่นั้นไอ้รูปหอมก็ขอเผ่นก่อนละ

“คนลึกลับเธอ...”

บัวบุชาพิมพ์พ่าเสียงแผ่ว หัวใจโพล่กไปถึงหนุ่มหน้าหวานผู้แสน
ลึกลับอีกคน...คนที่เธอนึกถึงที่ไร ท่วงทำนองอ่อนหวานของเพลง “ลา วิ
ออง โรส” มักจะดังก้องขึ้นในหัวทุกครั้ง ดวงตาคู่สวยมอมเลยไปยังรูปปั้น
สีเทาอมเขียวของนักร้องผู้ล่วงลับที่ตั้งเด่นเป็นสง่าอยู่กลางลานปลาซ เอดิท
เปียฟ (Place Edith Piaf) หรือที่รูปหอมมักจะเรียกย่อ ๆ ว่าปลาซ เปียฟ
รูปปั้นนั้นเป็นรูปปั้นแบบสมัยใหม่ ไม่นั้นรายละเอียดอ่อนช้อย แต่เน้นที่
สีหน้าและอารมณ์ของตัวหุ่นมากกว่า เอดิท เปียฟ ตรงหน้าของบัวบุชานี้จึง
เป็นหญิงสาวผมม้วนดัดสั้นแบบย้อนยุคที่กำลังชูสองมือขึ้นสู่ท้องฟ้า แล้ว
แหงนหน้ากู่ก้องขับขานเพลงรกรากกับจะให้เสียงนั้นดังไปถึงดวงจันทร์และ
ดวงดาวเบื้องบน สองเท้าของเธอติดพื้นและเปลือยเปล่า บอกเล่าถึงพื้นเพ
อันแสนต่ำต้อยของเจ้าตัวได้เป็นอย่างดี พื้นเพที่ไม่มีใครใส่ใจเพียงแคได้ยิน
เสียงเพลงที่เอดิทขับขาน เสียงเพลงที่ทำให้เธอกลายเป็นตำนานให้คนทั่วโลก
จดจำ

นักร้องสาวเจ้าของฉายา ลามอม เปียฟ (La Môme Piaf) หรือเปียฟ
นกกระจอกเสียงทองนี้ เป็นหญิงสาวยากจนที่ตะเกียกตะกายไขว่คว้าจน
ได้มาซึ่งสิ่งที่ฝัน...แบบเดียวกับที่บัวบุชาตั้งมั่นจะทำให้ได้ ยายนวลสอนเธอ
เสมอว่า คุณค่าของคนเราไม่ได้อยู่ที่ความยากดีมีจน แต่อยู่ที่สิ่งที่เรากระทำ
ต่างหาก ต่อให้ต่ำต้อยเพียงใดก็สามารถสร้างสรรค์สิ่งทั้งดงามและยิ่งใหญ่
ให้โลกจดจำได้ หากหัวใจพร้อมที่จะสู้และเข้มแข็งพอที่จะฝ่าฟันอุปสรรค
ต่างๆ ไปถึงจุดหมาย แต่ที่สำคัญคือจะต้องไม่เหยียบย่ำหัวใจหรือ
ความฝันของใครเพื่อให้ได้สิ่งที่ตนเองปรารถนาเป็นอันขาด

“นี่! คู่หูห้องพระ”

เสียงร้องทักของชายหนุ่มร่างผอมสูงที่ยืนโบกไม้โบกมืออยู่หน้า อพาร์ทเมนต์ของบัวบุชาทำเอารูปหอมหน้าหงิก เพราะนอกจากจะไม่พอใจ ที่ถูกเรียกด้วยฉายาแปลกๆ ที่เหล่านักเรียนไทยพากันตั้งให้เธอกับเพื่อนรัก แล้ว หญิงสาวรูปร่างผอมเพรียวที่แต่งกายด้วยเสื้อผ้าแบรนด์เนมตั้งแต่ หัวจดเท้าอีกคนที่ยืนอยู่ด้วยยิ่งทำให้ใบหน้าเล็กเรียวที่ประดับด้วยดวงตา ฉะเขวคมองอย่างเห็นได้ชัด...ก็เมื่อนั้นคือคนที่แก้งบัวบุชาที่สถาบันภาษายายเกาหลีหน้าด้าน คิมอินจู!

“อ้าว สวัสดิ์ค่ะ พี่แก้ง มานานหรือยังคะ”

บัวบุชาผินยืมทักชายหนุ่มตัวผอมแก้งก้าง หน้าตาขาวดี สวมแว่นตา กรอบทอง โดยพยายามไม่มองไปทางหญิงสาวอีกคนที่สวมเสื้อโคตสีครีม คนที่...เคยเป็นเพื่อนที่แสนดีของเธอ ก่อนที่จะขุ่นข้องหมองใจเพียงเพราะ อิทธิพลแสดงออกว่าชื่นชอบเธอจนออกนอกหน้า

“ฉันขึ้นไปข้างบนก่อนนะไอ้บัว แก่นี่บรรยายกาศไม่ค่อยดี”

รูปหอมปรายตามอง ‘บรรยายกาศไม่ดี’ หน้าเฉียวที่ยืนแนมปากแน่น อย่างขุ่นเคืองใจแวบหนึ่งแล้วเดินบึ่งๆ เข้าไปในตัวอาคารทันที แก้งทำหน้าที่ ไม่ถูก มือผอมรีบยื่นกล่องทัปเปอร์แวร์ทรงกลมสีขาวให้หญิงสาวหน้าหวาน แล้วยิ้มแหยๆ

“พี่เอามาคืน ขอขอบคุณมากๆ ขาหมูตุ๋นไค้กของน้องบัวอร่อยมากเลยนะ เกิดมาก็เพิ่งเคยกินนี่ละ”

“ไม่เป็นไรค่ะ แล้วนี่กินอะไรมาหรือยังคะ หิวไหม บัวกำลังจะกินข้าวกันพอดี เออ...อยู่กินข้าวด้วยกันนะอินจู”

สาวน้อยหน้าหวานหันไปพูดกับสาวเกาหลีเป็นภาษาไทยซ้าๆ และชัดเจน เพื่อให้คนที่ลงทุนเรียนภาษาไทยเพราะตกหลุมรักกว่าที่สถาปนิกหนุ่มไทยเข้าใจทุกถ้อยคำ คิมอินจูนั่งอยู่ครู่หนึ่งแล้วสายศีระะ ใบหน้าที่แต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางสีสันสดสวยเชิดขยับขึ้นน้อยๆ อย่างหยิ่งทะนง เป็นกิริยาที่

บัวบูชาเห็นจนชินตานั้นตั้งแต่รู้จักกันที่สถาบันสอนภาษา เป็นธรรมดาที่
 คิมอินจูจะวางท่าเช่นนี้...ก็เธอเป็นลูกสาวของนักธุรกิจชื่อดังชาวเกาหลีที่
 เพียบพร้อมในทุกๆ ด้าน ความภาคภูมิใจและอีโก้จึงดูจะมีมากกว่าคนทั่วไป
 อยู่สักนิด แต่เท่าที่เคยคบหาก่อนที่จะผัดใจกัน หญิงสาวจัดว่าเป็นคนนิสัยดี
 คนหนึ่ง เสียแต่อกจะเจ้าคิดเจ้าแค้นอยู่สักหน่อยเท่านั้น

“ไอ้โฮ ลากปากเฮะ แต่ไม่เอาดีกว่า เดี่ยวไอ้ฉันมันตีหัวพี่เอาละแยะ
 เลย มันยิ่งประกาศปาวๆ ว่าหงจะเป็นใจจะตาย แล้วพี่ก็ไม่อยากให้น้องรูป
 อาละวาดด้วย อารมณ์แม่คุณอย่างกับผู้หญิงวัยทอง”

แก๊งพูดขี้มๆ บัวบูชาขี้มเจี๊ยน เธอเหลือบมองหน้าอดีตเพื่อนรัก
 นิดหนึ่งก่อนจะหลบตา

“มะ...แหม พี่แก๊งก็อย่าไปเรียกไอ้รูปหอมว่าคู่หูห้องพระลี รูปหอม
 มันไม่ชอบ”

ฉายาคู่หูห้องพระที่ว่านั้นมาจากชื่อของสองสาวนั่นเอง คนหนึ่งชื่อรูป
 คนหนึ่งชื่อบัว รวมกันก็ไหวพระได้พอดี ไอ้ฉายาคู่หูหลังฆทาน หรือบายศรี
 สู่ขวัญ และอีกสารพันจะเรียกนั้น ล้วนแล้วแต่เกิดจากความเอ็นดูของพี่ๆ
 นักเรียนไทยในปารีสที่มีต่อหญิงสาวทั้งสองที่ค่อนข้างโตนดิ่งในหมู่หนุ่มๆ
 เพราะความสวยน่ารักที่แตกต่างกัน คนหนึ่งสวยหวานแบบไทยแท้ๆ กิริยา
 มารยาทหรือก็นุ่มนวลน่ารัก ส่วนอีกคนสวยเปรี้ยวประสานักศึกษาศาปต์ย
 ปีหนึ่ง แถมยังร่าเริงแจ่มใสเป็นที่รักใคร่ของผู้คน

บัวบูชาและรูปหอมคู่ซี้เป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เด็กๆ แต่ต้องแยกกัน
 สมัยเรียนมัธยมปลาย เพราะมารดาของรูปหอมแต่งงานกับชาวฝรั่งเศสและ
 ย้ายมาตั้งรกรากที่นี่ พอบัวบูชาได้ทุนมาเรียนที่ปารีส รูปหอมก็แทบจะย้าย
 นิวาสสถานมาสถิตอยู่ที่ห้องพักของเพื่อนสาวเป็นการถาวร เพราะตั้งใจ
 แส่นห์ปลายจวักของแม่ครัวหน้าสวย

“ฝากขอโทษน้องรูปด้วยก็แล้วกัน พี่ล้อเล่น” แก๊งเหลือบไปมองสาว
 เกาหลีข้างๆ ตัวที่สะกิดแขนเขาเบาๆ แล้วทำท่าอึกๆ อักๆ อย่างเกรงใจ

“เอ่อ...น้องบัว...คือ...อีนุเอามีเรื่องจะพูดกับน้องบัวแน่ะ น้องบัวสะดวกหรือเปล่า ถ้าไม่สะดวกใจก็ไม่ใช่ไรนะ...”

“แค่ห้านาทีคงไม่เป็นไรมั้ง”

คิมอีนุเอ่ยแทรกขึ้นมาทันที ดวงตาสีเขียวที่กรี๊ดตายไลเนอร์ผสมกากเพชรแวววาวทอประกายวูบไหว ดูผิดไปจากสายตาเกรี้ยวกราดและชิงชังอย่างที่บัวบูชาเคยเห็นทุกครั้ง หญิงสาวหน้าหวานหันไปหาแก๊งที่ทำท่าลำบากใจเหมือนถูกอีกฝ่ายบังคับให้พามาที่นี่ แล้วระบายลมหายใจซ้าๆ เธอรู้ว่าแก๊ง นักศึกษาสถาปัตย์ปีสุดท้ายคนนี้ชอบคิมอีนุอยู่ ถึงได้ยอมมาให้เจ้าหล่อนสั่งโน่นสั่งนี่ตามใจชอบ ขนาดรู้ทั้งรู้ว่าสาวเกาหลีตรงหน้าไม่เคยชอบตนสักนิด แต่หลงรักอึดอัดหัวปักหัวปำ ก็ยังยอมเป็นลูกไล่แม่คุณอยู่นั่นเอง

...ที่ว่ากันว่าความรักทำให้คนตาบอดนั้นท่าจะจริง...

“ฉันอยากขอโทษเธอ”

คิมอีนุจิบประโยคแรกใส่บัวบูชาทันทีที่พากันเดินเลี้ยวออกมาที่อีกด้านของอาคาร และเป็นระยะที่ไกลเกินรัศมีแก๊งจะได้ยิน คนฟังท่าตาปริบๆ เหมือนไม่เชื่อหูตัวเอง คนที่ร้ายกาจปานนางมารร้ายนะหรือขอโทษเธอ นี่เธอพูดไปหรือเปล่า ดวงตาสีเขียวที่กรี๊ดตายไลเนอร์เป็นประกายวิบวับมองตรงเข้าไปในดวงตาของบัวบูชานิ่งอย่างแว่วอน

“ขอโทษเรื่องที่ฉันเคยพูดไม่ดีกับเธอแล้วก็ได้ที่เคยแก๊งเธอ ฉันมาคิดๆ ดูแล้ว ฉันเป็นคนผิด ฉันรู้ว่าแค่ขอโทษคงไม่พอ แต่ฉันรู้ว่าเธอเป็นคนใจกว้างพอที่จะรับฉันกลับไปเป็นเพื่อนเธออีกครั้งใช่ไหม”

น้ำเสียงอ่อนหวานและท่าทางสำนึกผิดนั้นดูจะตรงกันข้ามกับการกระทำของคิมอีนุในช่วงสัปดาห์สองสัปดาห์ที่ผ่านมาโดยสิ้นเชิง ที่จริงบัวบูชารู้สึกโล่งใจมากที่คอร์สภาษาฝรั่งเศสของเธอจบลงแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องพบหน้านางมารร้ายและเหล่าลูกสมุนตามที่รูปหอมเป็นคันตั้งฉายาให้อีก อย่างน้อยก็คงไม่มีใครคอยแก๊งทำหน้าชาหรือกาเฟหกรดตัวเธอ ไม่ต้องทน

เสียงเหินบ่นแหม่กระณะกระแหงที่ฟังรู้เรื่องบ้างไม่รู้เรื่องบ้างทั้งภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส และเกาหลี และที่สำคัญคงไม่มีใครมาคอยขโมยรายงานที่เธอ อดตาหลับขับตานอนทำไปโยนทิ้งอีก

“เรื่องที่แล้วมาก็ให้แล้วกันไปเถอะ ฉันไม่ติดใจหรอก”

หญิงสาวหน้าหวานพยายามตอบอย่างรักษาน้ำใจที่สุดโดยละประโยคที่ว่า ‘แต่จะให้กลับไปเป็นเพื่อนกันฉันคงทำไม่ได้’ เอาไว้ในใจ นี่ถ้ารูปหอม ยืนอยู่ตรงนี้ได้ช่วยเป็นได้ก็รีดจนตึกร้างแน่ เพื่อนสาวแสนเบรี่ยวชอบ ค่อนขอคว้าบัวบูชาชื่อจนเข้าชั้นช่อ แถมยังเป็นคนหัวอ่อนใจอ่อน ถึงได้ถูก คนร้ายกาจจำพวกคิมอินจูรังแกอยู่เสมอ คำพูดประเภท ช่างเถอะ ไม่เป็นไร อย่านไปทะเลาะกับเขาเลยนั้น แทบจะเป็นคำพูดติดปากของบัวบูชาไปเสียแล้ว และคำพูดพวกนี้ไม่ต่างอะไรกับการติดป้ายประกาศว่าเชิญเลยคะ เชิญรังแก ฉันได้เลย ฉันไม่ว่าอะไรสักนิด

“จริงๆ นะ”

คิมอินจูเขย่าท่อนแขนกลมกลิ้งของอีกฝ่ายอย่างดีใจ อาการตื่นเต้น ของสาวเกาหลีนั้นไม่ได้เจือความเสแสร้งแต่อย่างใด แต่หน้าประหลาดใจอยู่ เหมือนกันที่หญิงสาวผู้แสนหยิ่งทะนงอย่างเธอจะแสดงอาการเช่นนี้ บัวบูชา ยิ้มอ่อนๆ แล้วพยักหน้า เธอพยายามแกะมือเรียวที่แต่งแต้มเล็บด้วย สีแดงสดออกจากแขนเสื้อโศดสีทึมของตัวเอง ถึงอย่างไร...ก็ยิ่งรู้สึก ไม่สนิทใจอยู่นั่นเอง...

“ค่อยโล่งอกหน่อย” ริมฝีปากที่เคลือบด้วยลิปกลอสสีฟลัมคลียิ้ม หวาน “ฉันคิดว่าเธอจะโกรธจนไม่ให้ภัยฉันเสียอีก ฉันไม่อยากจะกลับเกาหลี ทั้งๆ ที่ทะเลาะอยู่กับเธอแบบนั้นเลย ฉันไม่สบายใจ”

“เธอจะกลับเกาหลีหรืออินจู ไหนว่าจะเข้าเรียนที่ซอร์บอนนี่ไง”

บัวบูชาเลิกคิ้วอย่างประหลาดใจ ลูกสาวนักธุรกิจดังเคยบอกว่าย เธออยากเข้าศึกษาต่อสาขารรณคดีที่มหาวิทยาลัยชื่อดังของฝรั่งเศสหลังจาก จบคอร์สเรียนภาษา แล้วทำไมจู่ๆ ถึงจะกลับบ้านเกิดกันเล่า

“ฉันว่าจะกลับไปเรียนที่โซลดีกว่า เธอก็รู้ว่าภาษาฝรั่งเศสฉันไม่ดีพอที่จะเรียนต่อสาขาใดๆ แบบนั้น”

ลำเนียงแปร่งปร่าและท่าทางซีมๆ ของหญิงสาวตรงหน้าทำให้บัวบุษารู้สึกสงสารนางมารร้ายขึ้นมาทีเดียว ถ้าเธอต้องกลับเมืองไทยทุกๆ ที่ไปไม่ถึงฝั่งฝันก็คงจะรู้สึกแย่เหมือนนั้น อนาคตของเธอนั้นฝากเอาไว้ที่โรงเรียนสอนทำขนมทั้งหมด ไม่ว่าอย่างไรเธอก็จะไม่ยอมแพ้เด็ดขาด

“อย่าทำหน้าที่แบบนี้สิ ฉันเห็นแล้วรู้สึกสมเพศตัวเองยังงี้ไม่รู้ ยิ้มหน่อย”

คิมอีจุนพูดพลางหยิบซองบัตตรเซิญสี่ตาขลิบทองส่งให้บัวบุษารู้อย่างสบายใจ ทำท่าล้งเลเหมือนไม่รู้ว่าจะรับไว้ดีหรือไม่ แต่อีกฝ่ายวางซองบนมือเธออย่างคะยั้นคะยอ

“นี่...อะไร...”

สาวน้อยหน้าหวานกะพริบตาปริบๆ มองตัวหนังสือสี่ทองด้านหน้าซองที่เขียนว่า Invitation อย่างงุนงง

“บัตตรเซิญไง พรุ่งนี้จะมีงานวันเกิดของฉัน จัดครั้งแรกและครั้งสุดท้ายที่ปารีส แต่งตัวสวยๆ ไปสนุกกับฉันหน่อยก็แล้วกัน พาเพื่อนเธอคนนั้นไปด้วยก็ได้ ฉันจองโต๊ะไว้ที่บูตดา-บาร์แล้ว ถ้าเธอไม่ไป ฉันจะถือว่าเธอไม่ให้ภัยฉัน”

คิมอีจุนพูดยิ้มๆ ในขณะที่บัวบุษารู้อย่างไม่ถูก ที่หุหุแบบนั้น... ไม่ค่อยถูกใจใครกับเธอเสียด้วยสิ

“อีจุน...คือฉัน...”

หญิงสาวทำท่าอึกๆ อักๆ แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายจะไม่ฟังเสียแล้ว ซ้ำยังฉีกยิ้มหวาน

“ไปเถอะนะ ฉันไม่แก๊งเธอหรอก พวกอันธก๊กับแก๊งก็ไปด้วยนะ ถือว่าเลี้ยงส่งฉันก็ได้ ไม่ดีก็มากหรอก เริ่มสองทุ่ม เที่ยงคืนก็น่าจะเสร็จแล้ว”

แม่สาวแพ้น้ำคำว่ามีมือของบัวชูขึ้นบีบเบาๆ เป็นเชิงขอร้อง แหวตา
แว่วอนเต็มที จนคนที่ไม่ค่อยชอบตระเวนราตรีเอาเสียเลยต้องพยักหน้ารับ
อย่างจำใจ

“สัญญาแล้วนะ ห้ามเบียดละ ึ่งั้น A demain นะ” (อา เดอแมง -
พรุ่งนี้เจอกัน)

คิมอินจูเสยะยิ้มแปลกๆ แล้วเดินจากไปโดยมีแก๊งวิ่งปูเลงๆ ตามไป
คอยพะเน้าพะนอเอาใจ ึ่งให้บัวชูรู้สึกลำบากใจอยู่เพียงลำพัง... บุคดา-
บาร์ (Buddha-Bar) อย่างนั้นหรือ...

เฮ้อ... ไม่อยากไปที่แบบนั้นเลยจริงๆ...

ร่างบางระหงในชุดกระโปรงกำมะหยี่สีดำเดินเข้ามาในบุคดา-บาร์ เรส-
เตอรองต์กึ่งลานจั๊วชื่อดังของปารีสด้วยความรู้สึกไม่มั่นใจเป็นที่สุด เพราะ
เสื้อผ้าที่สวมใส่อยู่นั้นละ ชุดของรูปหอมที่เจ้าตัวขอร้องแถมบังคับให้บัวชู
ใส่ให้ได้ แถมยังจับเธอแปลงโฉมเสียจนหญิงสาวรู้สึกขั้ตๆ เซินๆ พิกล
จริงอยู่ว่าสาวๆ ในปารีสล้วนแต่งกายเรียบแก่เช่นนี้ทั้งสิ้น แต่มั่นค่อนข้าง
เปิดเผยเนื้อหนังมากไปสักนิด บัวชูจึ่งรู้สึกเหมือนเดินเห็นไม่ค่อยสะอาด
อย่างไรชอบกล เดรสกำมะหยี่เนื้อหนานุ่มที่สวมอยู่เผยให้เห็นช่วงไหล่ขาว
เนียนอมชมพูที่ติดกับสีดำจนผิวเนียนผ่องนั้นดูเหมือนกระเบื้องเคลือบ
เนื้อดี เอวบางและสะโพกผายในเนื้อผ้าที่แนบพอดีตัวรับกับริ้วขาเพรียว
ที่โผล่พ้นกระโปรงยาวระดับเข่าอย่างเหมาะสม เริ่ดผมสลวยราวเส้นไหม
ชั้นดีรวบเป็นหางม้าวอดดวงหน้างามที่แต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางอ่อนๆ ไว้
อย่างลงตัว เน้นให้เจ้าของดวงตาคมซึ่งและกลีบปากที่เคลือบด้วยลิปสติก
สีชมพูระเรื่อดูสวยชวนมองขึ้นอีกหลายเท่า จะดีกว่านี้ถ้าแม่ช่างแปลงโฉม
ยอมมากับเธอด้วย แต่รูปหอมก็เอาแต่ทำหน้าที่ ทำปากยื่นปากยาวไม่ยอม
มาด้วยเท่าเดียว

‘ฉันไม่ไปหรอก ไม่ชอบชี้หน้าขายหน้าจิ้งฉิ่ง’

ตอนที่รู้ว่าบัวบุชารับปากจะไปร่วมงานวันเกิดกึ่งๆ งานเลี้ยงส่งของคิมอีนั้น จูบหอมโกรธจนคว้นแทบออกหู บอกว่าเธอนั้นงี่ซ้าซากเจ็บแล้วไม่รู้จักจำ แต่พอรู้ว่าอัถณ์จะไปร่วมงานด้วยก็จับเธอแต่งตัวเสียเซ็งวับ บอกว่าจะให้อัถณ์ตะลึงมองแต่บัวบุชานายหน้าจิวช็อกน้ำลายฟุ้งปากไปเลย แต่ดูๆ แล้วคนที่จิวช็อกน้ำลายฟุ้งปากตายน่าจะเป็นบัวบุชามากกว่า ก็สายตาของนักท่องราตรีที่มองมาที่เธอแต่ละคนช่างจาบจ้วง คอยจับจ้องแต่ไหล่ขาวๆ และขาเล็กเรียวยจนหญิงสาวหายใจไม่ทั่วท้องอย่างไรไม่รู้

บัวบุชาดำเนินเข้าไปที่ด้านในของร้านอาหารกึ่งเลานจ์ชื่อดังแล้วทอดถอนใจ เธออดอึดกับบรรยากาศรอบตัวอย่างพูดไม่ถูก ไม่ใช่เพราะความหรูหราของรสนิยมวิไลแบบชาวปารีสเซียง หรือเพราะผู้คนที่แต่งกายงดงามประสาคนมีอันจะกินที่นั่นห้วนต่อกระซิกกันอยู่ตามโต๊ะที่จัดแต่งแบบเอเชียประยุกต์เหล่านั้นหรอก แต่เป็นเพราะการตกแต่งสถานที่ต่างหาก

ตามที่ซื่อบอกนั่นละว่ามันคือบูดา-บาร์ สิ่งที่ใช้ตกแต่งร้านรวงทั้งหมดจึงเป็นพระพุทธรูป!

พระพุทธรูปที่ชาวพุทธล้วนแล้วแต่เคารพบูชากราบไหว้ต่างสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจ แต่ในสายตาของฝรั่งมังค่า เครื่องเคารพบูชาของชาวพุทธเรากลับมีค่าเป็นเพียงรูปปั้นที่ใช้ประดับตามผับบาร์และร้านอาหารเท่านั้น เห็นแล้วอดสะท่อนใจไม่ได้จริงๆ และด้วยเหตุนี้เธอถึงไม่อยากจะมาที่นี่เอาเสียเลย

“Bonsoir Mademoiselle.”

(สวัสดีครับ คุณผู้หญิง)

พนักงานต้อนรับในชุดยูนิฟอร์มสีดำทักทายบัวบุชอย่างสุภาพหญิงสาวยิ้มรับแล้วยื่นของบัตรเชิญสีดำขลิบทองให้บริการหนุ่มผมทองชายหนุ่มเบิกตากว้างนิดหนึ่งแล้วมองหญิงสาวตรงหน้าด้วยสายตาแปลกๆ ก่อนจะค่อยๆ พาเธอเดินขึ้นไปที่ชั้นสองด้วยท่าทางสุภาพกว่าเดิมอีกเกือบ

ลิปเท้า ราวกับ...เขากลับเธออย่างไรอย่างนั้น

ก่อนเขาเรียวกว๊วในร่องเท้าบุตสูงครึ่งน่องเดินขึ้นบันไดไปช้าๆ ดวงตาคู่สวยจับจ้องไปที่พระพุทธรูปขนาดมหึมาที่ตั้งอยู่กลางร้านบริเวณชั้นหนึ่งรอบๆ ฐานของพระพุทธรูปปางสมาธินั้นมีโต๊ะอาหารเรียงรายอยู่โดยรอบเค็ยรของพระพุทธรูปสูงเลยขึ้นมาถึงระเบียงชั้นสองที่สร้างขึ้นโอบรอบองค์พระเอาไว้ แต่ละด้านมีโต๊ะอาหารที่ดูจะเป็นส่วนตัวตั้งอยู่ตามมุมต่างๆ แสงไฟสลัวๆ สีแดงและเสียงดนตรีประหลาดในสไตล์นิวเอจที่เหมือนการผสมผสานระหว่างบทสวดกับเสียงเครื่องดนตรีอิเล็กทรอนิกส์ ฟังแล้วให้ความรู้สึกแปลกๆ ซอบกล สำหรับบัวบุชชาแล้วมันฟังดูไม่เห็นจะเพราะสักนิด แต่ได้ยัยว่าเป็นดนตรีที่ฮิตติดชาร์ตจนถึงขนาดมีการทำเป็นแผ่นซีดีออกวางขายด้วยซ้ำไป พร้อมตั้งชื่อเรียกเสร็จสรรพว่าเป็นดนตรีสไตล์บูตดา-บาร์

สงสัยเราจะหูไม่ถึงแฮะ ถึงฟังแล้วชนลูกพิกล

“น้องบัว”

อัถณ์ซึ่งนั่งอยู่บนเบาะหนังสีครีมริบวางแก้วแชมเปญที่บรรจุน้ำสีทองอร่ามลงบนโต๊ะทันทีที่เห็นร่างบางเดินขึ้นบันไดมา ชายหนุ่มสวมเสื้อเชิ้ตไหมสีน้ำเงินเข้มและสวมกางเกงสแล็กส์สีดำ คาดด้วยเข็มขัดหนังสีเดียวกัน ช่างๆ กันนั้นก็มีคิมอินจู เจ้าของวันเกิดในชุดเดรสเกาะอกสีดำอวดผิวขาวผ่องนั่งอยู่ข้างๆ ไม่ห่าง วูบหนึ่งบัวบุชชาเหมือนเห็นความริษยาคุโชนในดวงตาที่แแต่้เต็มด้วยอายเซโดร์ลีเทา แต่เปลวเพลิงนั้นเลื่อนหายไปอย่างรวดเร็ว และแทนที่ด้วยความรู้สึกปลาบปล้ำมยินดีที่เธอมาร่วมงานได้คนอื่นๆ กว่าลิปชีวิตหันมามองหญิงสาวผู้มาใหม่ด้วยสายตาดิ้นตะลึง... ก็น่าจะตื่นตะลึงด้วยสาเหตุสองประการ คือหนึ่ง...เธอสวยเสียจนไม่อาจละลายตาได้ และสอง...เธอไม่ถูกกับเจ้าของวันเกิด แล้วมาร่วมงานได้อย่างไร!

“โอ้โฮ น้องบัว สวยจนพี่แทบจำไม่ได้เนอะ”

แก๊งผิวปากแล้วหันไปกระทุ้งสีข้างของอัถณ์ที่มองหญิงสาวตาแทบ

ไม่กะพริบให้เก็บอาการคลั่งรักลงหน่อย อย่างน้อยก็เกรงใจเจ้าของวันเกิดบ้าง

“มาแล้วหรือ ตีใจจัง มานั่งนี่สิ”

คิมอินจูปรีเข้าไปเอาแก้มชนกับแก้มของอีกฝ่ายสี่ครั้ง แล้วทำเสียงจ๊ับๆ สไลด์ยุโรปสี่ครั้ง ซึ่งหมายถึงความสนิทสนมกันเป็นพิเศษ ท่ามกลางความประหลาดใจของทุกคน ท่าทางอดีตเพื่อนซี้ของบัวบุษาคงจะไม่ติดใจกับเรื่องที่ผ่านมาๆ มาในอดีตแล้วจริงๆ กระมัง เจ้าของวันเกิดแสนเปรี้ยวจูงหญิงสาวมานั่งอีกด้านหนึ่งของโต๊ะซึ่งมีชายหนุ่มหน้าตาคมคายและท่าทางภูมิฐานนั่งอยู่แล้ว มองเผินๆ เขาน่าจะเป็นคนเอเชีย เพราะมีผมและดวงตาสีดำ เพียงแต่เค้าโครงหน้านั้นดูจะออกไปทางลูกครึ่ง และน่าจะเป็นลูกครึ่งฝรั่งเศสเสียด้วย จมูกที่ปลายงุ้มนิดๆ และเรียวกปากอímเต็มแบบคนยุโรป บ่งบอกเช่นนั้น

“คุณฟรอนซ์ว็ลค์คะ นี่ไง บัวบุษาคู่เพื่อนของฉันที่เคยเล่าให้ฟัง สวยอย่างที่บอกเอาไว้ใช่ไหม”

คิมอินจูพูดเป็นภาษาไทยสำเนียงแปร่งๆ แสดงว่าผู้ชายคนนั้นพูดและฟังภาษาไทยออก นัยน์ตาคมกริบเหมือนตาเหยี่ยวมองสำรวจร่างบางของสาวสวยตรงหน้าเพียงครู่เหมือนพยายามที่จะรักษามารยาท แต่ริมฝีปากกลับเหยียดยิ้มแปลกๆ ทำเอาคนถูกจ้องรู้สึกไม่ดีขึ้นมาเสียนะๆ เหมือนกับ... เขากำลังประเมินราคาสินค้าสักอย่างอยู่

เป็นรอยยิ้มที่...ชวนให้อึดอัดยิ่ง

“อะ...เอ่อ...ส...สวัสดิ์ค่ะ”

บัวบุษาค่อยๆ ทักอย่างตะกุกตะกักแล้วหลบตาบ๊อบ อะไรบางอย่างกระซิบบอกเธอว่าผู้ชายคนนี้น่ากลัวจนไม่กล้าเข้าไปใกล้ เธอเหลือบมองอันธพาลที่นั่งส่งสายตามาหาอย่างเป็นห่วงปนหึงหวง คล้ายจะขอให้เขาเอ่ยปากเรียกเธอให้ไปนั่งทางด้านโน้น หากแต่คิมอินจูกลับกดไหล่ลาดมนเอาไว้ ไม่ยอมให้เธอขยับหนีไปไหน

“สวัสดิ์ครับ คุณบัวบุชา อี้นจูบอกผมว่าคุณเป็นคนสวย แต่ผมไม่คิดว่าคุณจะสวยมากขนาดนี้”

ชายหนุ่มหยอดคำหวานตรงๆ ด้วยภาษาไทยชัดแจ้ว ทำเอาแก้มของคนรับคำชมร้อนวูบวาบ มีอบางประสานอยู่บนตักหนึ่ง ทำทางประหม่าอย่างเห็นได้ชัด เธอไม่ได้เขินอายเท่าใดนัก เพียงแต่รู้สึกได้ว่าคำหวานที่ได้ยินอาจมีนัยอื่นแอบแฝงอยู่ แม้ว่าหนุ่มลูกครึ่งคนนี้จะแต่งกายด้วยเสื้อผ้าเนี้ยบ โทนสีซีริมและดูมีราคาตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า บอกชัดถึงฐานะและรสนิยมหรูหรา แต่แววตาของเขากลับดูจ้านโลกผิดจากหนุ่มไฮโซชาวปารีสเสียทั่วไป เขาดู...น่ากลัวเหมือนพวกผู้ร้ายในภาพยนตร์มากกว่า...พวกผู้ร้ายในคราบสุภาพบุรุษอย่างไรเล่า

“คุณฟรองซัวส์เป็นลูกชายของเพื่อนคุณพ่อฉันเอง เขาทำธุรกิจติดต่อกับคนแถบเอเชียเยอะก็เลยพูดได้หลายภาษา ญี่ปุ่นหรือจีนเขาก็พูดได้นะ ขนาดภาษาเกาหลียังพูดเก่งเหมือนเจ้าของภาษาเลย”

สาวเนี่ยบบรรยายสรรพคุณของอีกฝ่ายให้หญิงสาวฟัง ซึ่งเธอก็ได้แต่ยิ้มรับแทนๆ ฟรองซัวส์ก็หัวก้อมือเรียกบริการให้นำเครื่องดื่มสีสวยมาเสิร์ฟให้บัวบุชา แก้วทรงสูงขนาดไม่เล็กไม่ใหญ่นั้นบรรจุเกล็ดน้ำแข็งปั่นผสมแอลกอฮอล์สีเขียวอ่อนๆ มองดูแล้วเหมือนแห่งหยกจีนเนื้อดี ในตอนแรกหญิงสาวทำท่าล้งเล ไม่อยากรับแก้วมาจากบริการผมทอง แต่สายตาคะยั้นกะยอของคนสั่งบังคับอยู่กกลางๆ ทำให้เธอต้องรับมาถือเอาไว้เพื่อรักษามารยาท

“Fantaisie (ฟองเตซี) เป็นเครื่องดื่มสูตรเฉพาะของผมเอง ที่นี้มีผสมสังได้คนเดียว อร่อยนะครับ แอลกอฮอล์ไม่เยอะ เหมาะกับสาวๆ ค่อยอ่อน”

ฟรองซัวส์พูดดักคอเหมือนรู้ว่าบัวบุชาจะอ้างว่าดื่มเหล้าไม่เป็นและปฏิเสธ หญิงสาวยิ้มแหยๆ ก่อนจะค่อยๆ จิบเครื่องดื่มรสหวานซ่าๆ รสหวานอมเปรี้ยวชนิดๆ กระจายไปทั่วปลายลิ้น มีแอลกอฮอล์นิดหน่อยอย่างที่เขابอกจริงๆ แต่รสขมปร่าที่เหลืออยู่ในปากกลับให้ความรู้สึกแปลกๆ อย่าง

บอกไม่ถูก คนที่มีประสาทรับรสเป็นเลิศอย่างบัวชูชานั้นสามารถจับได้ถึงรสชาติประหลาดที่แฝงอยู่ที่นั่นที่ เพียงแต่...ไม่รู้ว่าจะ سرا ที่ติดลิ้นอยู่นี้คือรสของอะไรกันแน่

...ฟองเตซีหรือแฟนตาซีอะไรก็ช่างเถอะ จิบเข้าไปนิดเดียวทำเอาชนลุกชูไปหมด...

จากนั้นบทสนทนาของคนบนโต๊ะก็เริ่มสนุกสนานและผ่อนคลายมากขึ้นเมื่อได้รับประทานอาหารแบบฟิวชัน ซึ่งเป็นการนำอาหารเอเชียมาผสมผสานประยุกต์กับเครื่องปรุงตะวันตก เช่น ชูชิอะโวกาโด แกงกะหรี่ เนื้อแกะผสมกับเนื้อมะม่วง หรือน้ำสลัดที่ผสมโซยุเข้ากับน้ำส้มบัลซามิกโอแกนยังตบท้ายด้วยไวน์รสถมกล่อมอย่างแซงต์ เวอร์อง, โดแมน จอร์เบต์, บูร์กอญ ปี ๒๐๐๔ หรือ เล แครสส์, แวง เปอ็ส ดอค ปี ๒๐๐๐ แน่นอนว่าค่าอาหารในวันนี้ต้องแพงหูฉี่ ตกหัวละไม่ต่ำกว่าเก้าสิบบยูโรแน่ๆ และดูเหมือนว่าผู้ชายตาเหยี่ยวที่ชื่อฟรองซัวส์นั้นจะเป็นคนจ่ายทั้งหมด

พอถึงช่วงเวลา que ทุกคนต้องมอบของขวัญให้เจ้าของวันเกิด บัวชูชานี่ลงขันซื้อของขวัญร่วมกับอันธและแก๊งก็ได้จังหวะรีบขอตัวไปนั่งกับสองหนุ่มทันที โดยมีสายตาของฟรองซัวส์คอยมองตามร่างบางไปอย่างสำรวจตรวจตรา สายตาที่อันธเองก็รู้สึกไม่ชอบใจนัก ไม่มีผู้ชายไหนอยากให้อันธมาจ้องผู้หญิงที่ตนรักราวกับจะกลืนกินเข้าไปทั้งตัวเช่นนี้หรอก

“น้องบัวเป็นอะไรหรือเปล่าจ๊ะ”

อันธก็กระซิบถามเมื่อเห็นสีหน้าแปลกๆ ของหญิงสาว แก้มของเธอแดงก่ำราวกับดื่มแอลกอฮอล์เข้าไปมากเกินขนาด ทั้งๆ ที่อันธเห็นว่าบัวชูชาพยายามดื่มเพียงน้ำแระและรับประทานอาหารนิดๆ หน่อยๆ มือเรียบบางที่แตะต้นแขนของชายหนุ่มนั้นเย็นเฉียบจนเขารับรู้ผ่านเสื้อเซ็ดผ้าไหมสีเข้มของตัวเองได้ ริมฝีปากอัมสันระริกพอๆ กับหัวใจที่เต้นรัวเร็วจนรู้สึกหวิวๆ อยู่ในอก ยากที่จะอธิบายออกมาเป็นคำพูดได้

“ไม่รู้สิคะ เหมือนหายใจไม่ค่อยออกยังไงก็ไม่รู้คะพี่อ๋น”

หญิงสาวกำแขนเสื้อข้างซ้ายของชายหนุ่มผอมยาวแน่นขึ้น สองขาเริ่มสั่นจนเหมือนจะยืนไม่อยู่ อ้วนถนัดๆ โอบแขนประคองไหล่เล็กบางเบาๆ อย่างสุภาพ เริ่มรู้สึกเป็นห่วงระคนสงสัยอาการแปลกๆ ของเธอยิ่งนัก

“กลับกันดีกว่าไหม พี่จะไปส่ง นี่ก็จะสี่ทุ่มแล้วละ ปานนี้หุ้บหอมคงเป็นห่วงน้องบัวจนนั่งไม่ติดแล้ว”

บัวชูขาพยักหน้า ดวงตาคู่สวยเริ่มมีน้ำใสๆ เอ๋อคลอ หญิงสาวพยายามทรงตัวให้ตรงที่สุดไม่ให้ล้มลงไปกองกับพื้น

“งั้นบัวขอไปห้องน้ำก่อนนะคะ”

หญิงสาวพูดเสียงสั่น มองเห็นภาพชายหนุ่มหน้าตาคมคายตรงหน้าซ้อนกันเหมือนเขามีแปดสามอย่างโรยาร่างนั้น ว่าที่สถาปนิกหนุ่มกระชับวงแขนที่โอบประคองร่างบางให้แน่นขึ้นเมื่อเห็นว่าเธอแทบจะยืนไม่ไหวอยู่แล้ว

“ไหวหรือเปล่า ให้พี่ไปเป็นเพื่อนไหม”

“ไม่เป็นไรค่ะ เดี่ยวบัวไปเอง พี่อ๋นรอแป็บหนึ่งนะคะ”

บัวชูขาผืนยิ้มทั้งๆ ที่แทบจะเดินไม่ตรงทางอยู่แล้ว เธอหันไปเห็นดวงตาเฉียวคมของคิมอินจูที่จับจ้องทุกกิจกรรมของเธอและอ้วนถนัดแทบจะตลอดเวลา แวตาทิ่แฝงไปด้วยความรู้สึกริษยาเจือความน้อยใจ...ความรู้สึกที่บัวชูขาไม่อยากให้เพื่อนชาวเกาหลีที่เพิ่งกลับมาคืนดีกับเธอได้เพียงวันสองวันรู้สึกแบบนั้นกับเธออีก

ร่างในชุดกำมะหยี่เปิดไหล่สีดำยื่นเท้าแขนกับอ่างล้างหน้าในห้องน้ำแล้วพยายามบ้วนปากล้างรสขมแปลกๆ ที่ติดลิ้นจากการจิบเครื่องดื่มสีเขียวนั้นเหมือนหยกนั้นออกไปให้หมด คิดๆ ดูแล้วความรู้สึกวูบวาบและปวดมวนในท้องจนแทบจะไม่มีสติหลงเหลืออยู่นี้เริ่มขึ้นเมื่อเจ้าเครื่องดื่มเย็นฉ่ำชื่นใจล่องผ่านลงคอไป

...ในนั้นผสมอะไรบ้างนะ...

บัวบุชาผืนเดินโซซัดโซเซออกมาจากห้องน้ำอย่างอ่อนระโหยโรยแรง มีอบางเกาะก้ำแพงเย็นเฉียบที่เจาะเป็นช่องๆ แล้วตั้งพระพุทธรูปยืนขนาด เมตรเศษๆ เอาไว้ทุกช่องต่างหลักยึด ทางเดินเข้าออกของส่วนวิโอพีนี้ ค่อนข้างมืดสลัวและเปลี่ยวจนแทบไร้ผู้คน เสียงเพลงที่ฟังดูคล้ายบทสวด ดังกึกก้องอยู่ในหูของหญิงสาวด้วยจังหวะที่กระชั้นขึ้นเรื่อยๆ พร้อมๆ กับ ที่ดวงตาเริ่มพร่าพราย มองไม่เห็นสิ่งรอบข้างอีกต่อไป

“หายมานานจัง”

เสียงทุ้มต่ำดังขึ้นที่ริมหูบางพร้อมๆ กับท่อนแขนกำยำที่โอบรัด เรือนกายนุ่มนิมจากเบื้องหลัง กายสาวสิ้นสะท้านน้อยๆ เมื่อสัมผัสได้ถึง ลมหายใจอ่อนๆ และริมฝีปากร้อนผ่าวที่คลอเคลียอยู่บนต้นคอขาฟองของ ตนเอง เธอพยายามดิ้นรนออกจากอ้อมแขนนั้นอย่างสุดความสามารถ แต่ ร่างกายเจ้ากรรมกลับอ่อนเปลี้ยเกินกว่าจะต่อต้านอีกฝ่ายได้

“คุณ...คุณฟรองซัวส์...”

ดวงหน้างามซีดเผือดเมื่อหันกลับมาเห็นว่าเจ้าของอ้อมกอดเป็นใคร ชายหนุ่มคลี่ยิ้มอ่อนหวาน แต่ดวงตาทอประกายวูบวาบชวนขนลุก บัวบุชา พยายามเกาะมือหนาที่พยายามลูบไล้ไปตามสะโพกกลมมนไล่ขึ้นมายังเอว เล็กคอดจนมาถึงหน้าอกอวบอิม แต่ไม่อาจสู้แรงของเขาได้เลย จะกรี๊ดร้อง ขอความช่วยเหลือจากใครก็ร้องไม่ออก เหมือนมีก้อนแข็งๆ แล่นขึ้นมาจุก อยู่ที่คอหอย

“คุณสวยมากเลยรู้ไหม สมกับที่ผมยอมจ่ายเงินไปเยอะจริงๆ”

เสียงกระซิบสั้นพร่าเปี่ยมไปด้วยอารมณ์ปรารถนาทำเอาบัวบุชาฐ์สึก ขยะแขยงจนขนอ่อนบริเวณต้นคอลุกชัน

“มะ...หมายความว่ายังไง...จ่ายเงินอะไร”

เสียงหวานแหบแห้ง หญิงสาวพยายามเบี่ยงตัวหลบริมฝีปากร้อนที่ คลอเคลียอยู่ที่ดั้งหูเล็กไม่ยอมห่าง

“ก็...” ฟรอนซ์ว็ลล์เสยะยิ้มให้ยมเกรียม ร่างน้อยในอ้อมแขนที่ช่างสมราคาคุยของอินจูจริงๆ สวยหวานเสียจนอยากจะทำกินเจ้าหล่อนเข้าไปทั้งตัว “หมายความว่าอินจูขายคุณให้ผมนะสิ ฐึ้ใหม่ที่ผมจ่ายไปเท่าไรหรือเกือบๆ พันยูโรเชียวนะ แต่ผมว่าน่าจะคุ้ม เพราะคุณคงทำเงินให้ผมมากมายยวละ ในฐานะสินค้ำเกรดเอของผมไง”

บัวบุญซู้สึกเหมือนร่างทั้งร่างซาบ ไม่จริง...คิมอินจูนะหรือเอาเธอมาขาย...เหมือนเธอเป็นสิ่งที่ของ...เป็นสัตว์เลี้ยง...ไม่จริงหรือ...ก็...ก็คิมอินจูมาขอโทษเธอ แล้วขอกลับมาเป็นเพื่อนกับเธอ...แล้วจะทำแบบนี้กับเธอทำไม...

“คุณ...คุณโกหก ปล่อยฉันนะ...”

หญิงสาวตรงเสียงแผ่ว ดันร่นหนีจากลัมผัสจวบจ้วงของชายหนุ่มอย่างสุดกำลัง แต่ยั้งดันร่นเท่าใด วงแขนแข็งแรงราวคีมเหล็กยิ่งโอบรัดเธอแน่นเข้า ริมฝีปากร้อนชื้นซุกใส่ชอกคอขาวผ่องอย่างหื่นกระหาย

“ผมจะโกหกคุณทำไมละแม่หนูน้อย มาเถอะ ผมจ่ายเงินไปแล้วก็ขอทดสอบสินค้ำห้อยเถอะว่าจะดีเยี่ยมสมราคาคุยของยายนั่นหรือเปล่า”

สินค้ำ! สินค้ำอะไร!

สมองน้อยๆ หมุนตัวจนคิดอะไรไม่ออก เธอรู้สึกเหมือนพื้นใต้เท้ากำลังถล่มหลายลงไปเป็นพริบตา ฟรอนซ์ว็ลล์ดันร่างบางเข้าไปในชอกกำแพง แล้วถลกกระโปรงเนียนุ่มขึ้นจนเห็นเรียวยาวขาวผ่อง ฝ่ามือหยาบกร้านลูบไล้ลึกลงไปที่ต้นขาด้านในอย่างจวบจ้วงและเบี่ยงไปด้วยอารมณ์มืดดำที่แสดงออกชัดทางใบหน้า...

ใบหน้าที่ยึดเบ็ยราวกับปีศาจร้าย!

“ไม่! อย่างนะ อย่างทำแบบนี้! ช่วยด้วย!”

บัวบุญร้องห้ามเสียงลั่น เธอทุบร่างใหญ่โตที่บิดเบียดกับกายบอบบางของตนอย่างสุดแรง ความรู้สึกถึงภัยและชยะแขยงเล่นวาบไปทั่วร่าง

ไม่ยอม...เธอจะไม่ยอมให้เขาแตะต้องตัวเธอตามอำเภอใจเด็ดขาด!

“เอาเลย ร้องเลย ต่อให้ร้องดังแค่ไหนก็ไม่มีใครได้ยินหรอก ที่นั่นเป็นโซนวีไอพี มีแต่คนของผมทั้งนั้น”

หญิงสาวสะดุ้งเฮือกเมื่อริมฝีปากหนาแทบประทับลงบนกลีบปากนุ่มอย่างจงใจปลุกเร้า ไออุ่นและกลิ่นกายหอมหวานจากแม่คนสวยที่ตื่นรนให้พ้นจากการรุกรานของเขาอย่างเต็มที่ยิ่งจุดไฟปรารถนาในหัวใจให้คุุโซนจนยากจะดับ

ตื่นเข้าไปเถอะ ยังไงคืนนี้เธอก็ต้องไปนอนบนเตียงฉัน และจากนั้น... เธอจะทำเงินให้ฉันจนคุ้มเกินคุ้มแน่!

“โอ๊ย!”

พรองซ์วัลส์ร้องลั่นเมื่อบัวชูชากัดริมฝีปากเขาเสียดจนเขี้ยวจนได้เลือดชายหนุ่มสลดเสียวลั่น ในขณะที่หญิงสาวรวบรวมเรี่ยวแรงทั้งหมดสะบัดหลุดจากการเกาะกุม ก่อนจะเริ่มออกวิ่งโซซัดโซเซไปตามทางเดินอย่างไม่รู้จุดหมาย สองขาสิ้นระริกพยายามพรางกายที่อ่อนเปลี้ยไปให้พ้นจากบริเวณนั้นให้เร็วที่สุด เธอได้ยินเสียงตะโกนเป็นภาษาแปลกๆ ที่น่าจะเป็นภาษาจีน และเสียงฝีเท้าของคนประมาณสองสามคนวิ่งไล่หลังเธอมา หัวใจของสาวน้อยเต้นรัวแรง เธอรืดร้องขอความช่วยเหลือไปทั่ว แต่ก็ไม่มีเสียงตอบรับใดๆ ไม่มีแม้แต่เงาของผู้คน

นี่มันเกิดอะไรขึ้น...ทุกคนหายไปไหนหมด... ฐูปหอม... พี่อื่น... ช่วยบัวด้วย!

ดวงตาอันพร่าพรายไปด้วยหยาดน้ำตาเบิกกว้างขึ้น เมื่อเห็นร่างสูงร่างหนึ่งยืนพิงกำแพงทางเดินอยู่โฉบเฉี่ยว กลิ่นหอมจางๆ เหมือนบุหรี่ยี่สิบสามสิบไพโรลอยโชนมาเตะจมูก แสงสีแดงวาบในมือของร่างนั้นและกลุ่มควันที่ลอยอวลและม้วนตัวอยู่รอบๆ บ่งชี้ว่าเขากำลังยื่นหลอดมูมสูบหรืออยู่ในมูมมีดเหมือนอยากจะหลบลี้นี้หายจากผู้คน

“Monsieur, au...au secours...”

(คุณคะ ชะ...ช่วยฉันด้วย...)

หญิงสาวล่อลวงลักฟางเขย่าท่อนแขนของชายหนุ่มร่างสูงโปร่งอย่างแว่วอน ชายหนุ่มคนนั้นมองดวงหน้าหวานที่แดงก่ำนิ่งราวกับหญิงสาวเป็นเพียงอากาศธาตุไร้ตัวตน แสงสีแดงจากสปอตไลท์บนเพดานด้านนอกส่องให้เห็นใบหน้าสวยประดุจรูปสลักของชายหนุ่มที่อยู่ท่ามกลางกลุ่มควันสีเทาอย่างเลื่อนราง แต่เพียงเท่านั้นก็ทำเอาหัวใจดวงน้อยๆ ของบัวบุษบาแทบหยุดเต้น ดวงตาวาวเรียวยาวตวัดเจิงที่แสนเย็นชาคู่หนึ่ง...แม้จะเคยเห็นเพียงครั้งเดียวก็ไม่มิวันลืม...เขาคือผู้ชายคนนั้น...ผู้ชายที่ขโมยจูบเธอไป...

ไมค์ เนิน!

“Elle est par-là.”

(มันอยู่นั้นไง!)

เสียงตะโกนทั้งภาษาจีนปณภาษาฝรั่งเศสดังเอ็ดอึงไปทั่ว เสียงฝีเท้าเริ่มใกล้เข้ามาเรื่อยๆ จนหญิงสาวลั่นสะท้านไปทั้งตัว เธอเงยหน้าขึ้นมองชายหนุ่มอย่างลนลาน ร่างกายลั่นเรียวแรงจนแทบยืนไม่อยู่อีกต่อไป เขาพ่นควันบุหรี่ใส่ดวงหน้าหวานแล้วเสยะยิ้มแสนเย็นชา น้ำเสียงแหบห้าวที่เล็ดลอดออกมาจากริมฝีปากบางเฉียบทำเอาบัวบุษบาหน้าชาขาว

“Je n’aime pas marcher sur les pieds des autres, Mademoiselle. Laissez-moi tranquille.”

(ผมไม่ชอบยุ่งเรื่องคนอื่นหรอกนะ คุณผู้หญิง อย่ามายุ่งกับผมเลย)

เขาพูดจบก็ปิดมือเธอออกจากแขนเสื้อแจ็กเก็ตสีขาวของตัวเองแล้วเบือนหน้าไปทางอื่น ร่างบอบบางเหมือนตุ๊กตาแก้วล้มตึงลงไปกองกับพื้นอย่างหมดแรง...มันเกินขีดจำกัดที่ร่างกายของเธอจะทนไหวแล้ว แต่ภระนั้นหญิงสาวก็ยังพยายามคลานหนีอย่างน่าสงสาร

ชายฉกรรจ์ร่างใหญ่สองคนวิ่งกรูเข้ามาดูร่างน้อยให้ลุกขึ้น แต่บัวบุษบาที่สับสนตาไม่ยอมทำเตียว มือเล็กเอื้อมไปเกาะชายกางเกงสแล็กส์สีขาวของคนร่างสูงที่เอาแต่ยืนมองเหตุการณ์ตรงหน้าหนึ่ง ไม่แม้แต่จะขยับให้ความช่วยเหลือสักนิด บัวบุษบากระตุกขาทางเกงของเขาอย่างอ่อนแรง

หยาดน้ำอุ่นๆ ไหลอาบพวงแก้มที่ซบสีเลือดจนแดงเป็นปื้น...อาการที่ชายหนุ่มมองปราดเดียวก็รู้ว่าเธอโดนวางยา...ดวงหน้าหวานเปื้อนน้ำตาพาให้หัวใจของเขากระตุกวบ...เขาไม่ชอบเห็นหน้าตาของผู้หญิงเสียด้วย แต่...เขาไม่อยากแกลงเท้าหาเสี้ยนนี้...อะไรไม่ใช่ อย่าไปยุ่งดีกว่า...

“ชะ...ช่วยด้วย...ได้โปรดช่วย...ฉันด้วย...”

หญิงสาวรู้ว่าตนเองโง่เพียงใดที่พุดออกไปเป็นภาษาไทย เขาอาจจะฟังไม่ออกก็ได้ แต่ในยามนี้...ในยามที่ตกอยู่ในอันตรายเช่นนี้ ภาษาเดียวที่นึกออกก็คือภาษาแม่ที่ฝังลึกอยู่ในสายเลือด...ภาษาไทย...และนั่นก็ได้ผล ชายหนุ่มรูปงามชะงักมือที่กำลังตีบหูหรือเข้าปากแล้วหันกลับมามองหน้าเธออย่างเต็มตา เขากลอกนัยน์ตาวาวเวียนขึ้นมองเพดานอย่างแสนระอาใจ ก่อนจะตีบหูหรือทั้งลงไปบนพื้นแล้วขยับด้วยเท้าหนาในรองเท้าหนังสีดำมันปลาบ

“ยายตัวช่วยเอ๊ย...น่าเมื่อฉิบ”

เขาเพิ่มพ้ออย่างหงุดหงิดสุดขีดเป็นภาษาไทย เช่นเดียวกับที่บัวบุชาเพิ่งร้องขอความช่วยเหลือออกไป

เขาพุดภาษาไทย!

ร่างสูงโปร่งเดินเข้ามาใกล้ร่างบางที่นอนคว่ำอยู่กับพื้นและพยายามดิ้นรนไม่ให้ชายหน้าเหลี่ยมสองคนฉุดกระชากลากถูเธอกลับไปสังเวจ้านายที่รออยู่ได้ ชายหนุ่มยกก่อนขยาดยันเข้าที่ใบหน้าของชายร่างใหญ่โตเต็มแรงจนหายใจโครมกระแทกลงไปกับพื้น ชายอีกคนหนึ่งกำหมัดแล้วพุ่งเข้ามาหมายจะชัตคนที่เข้ามายุ่งเรื่องของคนอื่นเต็มที่ แต่ก็ต้องล้มโครมตามเพื่อนลงไปนอนวัดพื้นเมื่อถูกหมัดลุนๆ เหวี่ยงเข้าปะทะที่ครึ่งปากครึ่งจมูกเลือดสีแดงฉานไหลลบบปาก ชายหนุ่มรูปงามกางขาคร่อมร่างเล็กบางบนพื้นเอาไว้ด้วยท่าทางของพญาเหยี่ยวที่กางปีกปกป้องลูกน้อย เขาเปิดเสื้อแจ็คเกตด้านซ้ายเผยให้เห็นช่องปืนที่บรรจุอาวุธหมึ้อยู่เป็นเชิงบอกไม่ให้อีกฝ่ายซึ่งมีจำนวนคนมากกว่าพุ่งเข้ามาหาเรื่องอีก

“เรื่องไม่จบแค่นั้นแน่ แกรู้ไหมว่าเด็กนั่นเป็นของเมอสิเออร์ฟรองซัวส์

ถ้าแกยังไม่อยากตายก็อย่ามายุ่งดีกว่า”

ชายหน้าเหลี่ยมพูดเป็นภาษาจีนแปร่งๆ พลังปาดเลือดออกจากมุมปาก ทว่าชายหนุ่มที่มีใบหน้าสวยราวอิสตรียังคงยืนนิ่ง เขาหัวเราะเสียงต่ำ อยู่ในลำคอแล้วควักนุหรือออกมาจูดสูบหน้าตาเฉย

“ใครบอกว่าเด็กคนนี้เป็นของไอ้ ฟรองซัวร์ หลี กั้นละ เข้าใจผิดแล้วมั้ง”

เขาเอ่ยซ้ำๆ ด้วยน้ำเสียงแหบห้าวไม่เข้ากับใบหน้าลัคนิด ริมฝีปากบางเฉียบบรรยายควันสีเทาออกมาซ้ำๆ เป็นภาพที่มองดูแล้วทั้งสวยงามและน่าพรันพรึงในเวลาเดียวกัน นัยน์ตาสีดำสนิททอประกายน่าเกรงขาม เสียงจกนลิ่วลื้อทั้งสองเหมือนถูกตรึงอยู่กับที่ ไม่กล้าแม้แต่จะหายใจ

“ไปบอกไอ้ฟรองซัวร์มันด้วยนะว่าอย่ามายุ่งกับยายนี้อีก ยายนี้เป็นเด็กของฉัน แต่ถ้าอยากมีเรื่องกับเงินหมิงละก็มาได้ตลอดเวลา ฉันพร้อมเสมอ”

บัวบุซาไม่เข้าใจที่คนทั้งสามคุยกันสักประโยค นัยน์ตาคู้งามหรือปริ้อลงซ้ำๆ และสติที่มีอยู่น้อยนิดกำลังค่อยๆ หลุดลอยไปทุกที แต่เท่าที่รู้... เหล่าชายหน้าเหลี่ยมตรงหน้ามีท่าทางตื่นตะลึง... ไม่สิ... ตื่นกลัวมากกว่า... ประหนึ่งผู้ชายที่ยืนคร่อมอยู่เหนือร่างของเธอในยามนี้เป็นปีศาจร้ายที่ทั้งน่าเกลียดและน่ากลัวที่สุดในโลก... ไม่จริงหรอก ปีศาจอะไรจะรูปร่างขนาดนี้กันเล่า...

“อะ...เงินหมิง...นั่นเธอ...เลอ ซา นัวร์...ไอ้แมวดำ! ไอ้แมวดำนี่!”

หญิงสาวค่อยๆ ปิดเปลือกตาลง สมองน้อยๆ ไม่รับรู้อะไรอีกต่อไปแล้ว น้ำเสียงตื่นกลัวของสองคนนั้นคือสิ่งสุดท้ายที่เธอได้ยินก่อนที่จะรู้สึกเหมือนร่างถูกอุ้มลอยหิวขึ้นจากพื้น และกำลังล่องลอยอยู่ในห้วงของสภาวะไร้สำนึก...

Le Chat Noir...แมวดำ...แมวดำของเธอ...

๓

Un Ange ou un Démon? – เทพบุตรหรือซาตาน

สัมผัสอ่อนชื้นที่ลากแผ่วๆ อยู่บนผิวแก้มปลุกบัมบูซาให้ตื่นขึ้นจาก ห้วงนิทราที่ละน้อย... ห้วงนิทราที่แสนลึกราวจมดิ่งลงสู่ห้วงเวอันมืดดำจน ไม่อาจมีวันตะเกียกตะกายปีนกลับขึ้นมาได้อีก หญิงสาวรู้สึกว่าการระและ ร่างกายทุกส่วนหนักอึ้งจนไม่อาจขยับเขยื้อนได้ ดวงตาคู้งามค่อยๆ เปิดปรี้อ ขึ้นช้าๆ แพขนตาองอนหนากระพือถี่ๆ เพื่อขับไล่ความมัวงมุ่นที่ครอบงำสมอง น้อยๆ เอาไว้ ภาพพราเลือนรอบกายเริ่มแจ่มชัดขึ้นที่ละนิดพร้อมๆ กับ ประสาทสัมผัสต่างๆ ของร่างกายที่เริ่มตื่นตัวอีกครั้ง กลิ่นหอมอ่อนๆ ของ ดอกลาเวนเดอร์ผสมกับกลิ่นบุหรืหรือสมุนไพรจางๆ ที่ติดอยู่บนพูกหนานุ่มที่ เธอฝังกายซุกนอนอยู่นั้นให้ความรู้สึกผ่อนคลายและอบอุ่นอย่างประหลาด สัมผัสนุ่มนวลจากผ้ามีเออร้อนผ้าวที่แตะบนพวงแก้มนุ่มของเธออย่าง อ่อนโยนปลอบประโลมให้หัวใจของหญิงสาวรู้สึกสงบและปลอดภัย เหลือเกิน

ท่ามกลางแสงสีสัมผัสลัวของแซนเดอเลียร์คริสตัลที่แขวนตัว อดโหมงามระยิบระยับอยู่บนเพดานกลางห้อง แผ่นหลังขาวโพลนเปลือยเปล่า

ของผู้ชายปรากฏชัดต่อสายตาของหญิงสาว เกร่างของเจ้าของแผ่นหลังนั้น
 ดึงตามสมส่วนดังได้รับการสลักเสลาจากประติมากรชั้นเลิศ ทั้งความ
 สมส่วนลงตัวรับกับรูปร่างสูงโปร่ง และความเหมาะสมของกล้ามเนื้อที่
 เต็มชัดและสวยงาม ไม่มากหรือน้อยเกินไป ที่สะดุดตาที่สุดคงจะเป็น
 รอยสักขนาดเท่าฝ่ามือของเธอบริเวณด้านหลังของหัวไหล่ขวานั้นละ...
 รอยสักรูปสิ่งมีชีวิตที่มีท่าทางปราดเปรียวน่าเกรงขาม มันจ้องกลับมาจ้องเธอ
 ด้วยดวงตาสีเหลืองทองตัดกับเรือนกายสีดำสนิทราวกับ...จะสะกดเธอให้
 สยบอยู่ใต้อำนาจให้จงได้ เลือด่าอย่างนั้นหรือ...ไม่หรอก แมวมมากกว่า...
 แมว...ดำ...แมวดำ...

“เลอ ซา นัวร์...”

เสียงครางเบาหวิวที่เล็ดลอดออกมาจากริมฝีปากอิมทำให้เจ้าของ
 ฉายาหันกลับมาหาหญิงสาวทันที เธอเพิ่งเห็นแต่ยวนั้นเองว่าในมือเขาถือ
 ผ้าชุบน้ำที่ยังมีควันลอยกรุ่นอยู่เบาบาง...ผ้าชุบน้ำร้อนอย่างนั้นหรือ...
 ถ้าอย่างนั้นสัมผัสผืนอุ่นๆ บนผิวแก้มของเธอเมื่อครู่ก็คงเป็นสิ่งนั้นเอง

“รู้สึกตัวแล้วหรือ”

น้ำเสียงแหบห้าวของเขาราบเรียบ มือขาวจัดใช้ผ้าอุ่นๆ ลูบไปตาม
 ท่อนแขนกลมกลิ้งซ้าๆ เป็นกิริยาอาการที่อ่อนโยนเสียจนบ่าวบุชาร้อนนวบาว
 ไปทั้งตัว ชายหนุ่มค่อยๆ ไล่ซับผ้าไปตามลำคอระหงมาจนถึงไหล่กลมมน
 ที่เปลือยเปล่า...

เดี๋ยวสิ...เปลือยเปล่าอย่างนั้นหรือ...

บ่าวบุชากะพริบตาปริบๆ เรียกสติตนเองให้กลับคืนสู่ร่าง หัวใจเต้น
 รวดเร็วเหมือนจะหลุดออกมานอกอก หญิงสาวรวบรวมเรี่ยวแรงที่มีกระตุก
 ท่อนแขนให้พ้นจากสัมผัสแสนนุ่มนวลของเขาพร้อมกับหยุดกายขึ้นนั่งอย่าง
 ตื่นตกใจ แต่ด้วยสภาพร่างกายที่ยังไม่ฟื้นตัวดีทำให้ร่างบางเซไปปะทะ
 เข้ากับแผงอกกว้างที่ขาวจัดเสียจนเห็นเส้นเลือดชัดเจน วงแขนหนายกขึ้น
 โอบกระชับรอบตัวสาวน้อยเอาไว้หลวมๆ

“อยากให้ออกดึกก็ไม่บอก เห็นหงิมๆ ที่แท้ก็ไวไฟเหมือนกันนี่”

คำพูดของเขาทำเอาสาวน้อยที่เพิ่งจะอายุยี่สิบปีหมาดๆ หน้าแดงแจ๋ไปจนถึงลำคอ เธอผลักรอกชายหนุ่มหน้าสวยตรงหน้าเต็มแรง แล้วถอยกรูดไปที่อีกด้านหนึ่งของเตียงที่เธอเพิ่งสังเกตว่ามันไม่ได้ใหญ่โตอะไรนัก ที่จริงน่าจะเรียกว่าโซฟาข้างเตียงเดี่ยวด้วยซ้ำ แต่คงเป็นโซฟาที่ทรูหราเสียจนชวนลืมหายใจ เพราะตัวเรือนเตียงทำจากไม้แกะสลักเป็นลวดลายวิจิตรแบบฝรั่งเศสแท้ทาสีฟ้าอ่อนๆ และวาดลายด้วยสีทองอร่าม หมอนนุ่มที่บัวบุซาหุนนอนและผ้าปูที่นอนล้วนแล้วแต่เป็นผ้าไหมเนื้อดีสีน้ำเงินเข้มขลิบริมทอง และมีพู่ระย้าที่ทำจากดุ้นทองห้อยลงมาจากด้านข้างของหมอนและมุมเตียงทั้งสิ้น ด้านเหนือศีรษะมีผ้าคลุมโปร่งบางสีขาวลักษณะคล้ายกับผ้ามานเย็บติดกับที่ยึดทรงกลมอย่างประณีตและทิ้งชายลงมาคลุมรอบๆ เตียงเอาไว้อย่างทรูหรา บ่งบอกถึงรสนิยมวิไลของเจ้าของห้องได้เป็นอย่างดีของประดับตกแต่งในห้องก็ล้วนแล้วแต่สวยงามตามสไตล์ฝรั่งเศส...ห้องนี้ดูคล้ายห้องในพระราชวังแวร์ซายส์มากกว่าจะเป็นห้องนอนของคนจริงๆ เสียอีก

“ที่นี่ที่ไหน แล้ว...แล้ว...คุณ...เป็นใคร...ทำอะไร...ทำไม...ฉันถึงไม่ได้ใส่เสื้อ...เสื้อผ้า...ฉัน...”

หญิงสาวปากคอสู้้น พูดแทบไม่เป็นภาษาเมื่อเลื่อนมือเข้าไปสัมผัสใส่ผ้าห่มแล้วพบว่าตนเองไม่มีเสื้อผ้าติดกายแม้สักชิ้น ชายหนุ่มเหยียดยิ้มแล้วทำเสียง “ฮึ” ในลำคอ

“นอกจากจะเป็นตัวช่วยให้ฉันต้องมีเรื่องแล้ว ยังเป็นคนเจ้าปัญญาอีกนะเธอ” ชายหนุ่มถอนใจอย่างเหนื่อยหน่าย “พอแม่ไม่ได้สอนหรือไงว่า ถ้าได้รับความช่วยเหลือจากใครก็ให้ขอบคุณนะ หะ”

“ช่วย...ช่วยเหลือ?”

หญิงสาวทวนคำเสียงพรวด ภาพเหตุการณ์เลวร้ายในบูดา-บาร์ไหลย้อนกลับเข้ามาในความทรงจำอย่างรวดเร็วราวคลื่นที่ถาโถมเข้าซัดฝั่ง

ทั้งใบหน้าบิตเบี้ยวและลัมผัสจวบจ้วงน่ารังเกียจของผู้ชายที่ชื่อฟรองซัวส์ ทั้ง ลิวลีสองคนที่วิ่งไล่ล่าเธออย่างเอาเป็นเอาตาย...รวมไปถึงใบหน้าเย็นชาใน หมอกควันของชายหนุ่มตรงหน้า...ชายหนุ่มที่ขโมยจูบแรกในชีวิตของเธอ ไป...พร้อมๆ กับหัวใจในวันนั้น...และตอนนี้เธอก็กำลังอยู่กับเขาตามลำพัง ในที่ลับตาคนโดยไม่มีเสื้อผ้าติดตัวสักชิ้น!

นี่มันอะไรกัน!

เมื่อลองคิดทบทวนดู สิ่งสุดท้ายที่จำได้คือ เธออ่อนวอนขอให้ผู้ชาย รูปงามคนนี้ช่วยเหลือเธอในบูดา-บารน์...คิมอินจู...จริงสิ...คิมอินจู... หลอกเธอไปขาย...ขายให้ผู้ชายนำกล้วคนนั้น...ทั้งๆ ที่เป็นเพื่อนกันแท้ๆ ...ทำไมกันล่ะ...

“นี่ จะเหม่อไปถึงไหน หา ที่ฉันพูดนะได้ยินบ้างไหม”

บัวบุชาสะดุ้งเฮือกเมื่อเห็นว่าใบหน้าสวยราวรูปสลักยื่นเข้ามาจนขีด ใบหน้าเธอจนเหลือระยะห่างแค่ไม่ถึงสามเซนติเมตร นัยน์ตาเรียบริ่ที่ตัวด ปลายเฉียงจับจ้องที่คนช่างเหม่อหนึ่ง

“ฉันถามว่าเธอชื่ออะไร ตอบซะทีสิ เป็นใบ้หรือไง”

“จะ...ฉันชื่อบัวบุชาค่ะ...”

เธอพูดพลากระชับผ้าห่มหนานุ่มเข้าหาตัวอย่างอึดอัดใจ ก็เธอไม่ได้ สวมอะไรเลย...แต่เขา...ดูจะไม่ใส่ใจสักนิด เหมือนเป็นเรื่องปกติธรรมดา เสียเหลือเกิน มันปกติตรงไหนกันเล่า นี่เธอกำลังอยู่ในสถานการณ์ล่อแหลม นะ!

“บัวบุชา...ออกเสียงยากแฮะ...แปลว่าอะไร”

เขาถามพลาถมองหญิงสาวอย่างสำรวจตรวจตราด้วยสายตาที่ทำให้ บัวบุชารู้สึกร้อหนาววาบไปทั้งตัว ก็...เขาเล่นมองไปยิ้มแปลกๆ ไปนี่

“แปล...ก็แปลตรงตัวละค่ะ เป็นดอกบัวสำหรับให้ไว้พระ...”

เขาจะเข้าใจคำว่าไหว้พระหรือเปล่านะ แต่เขาพูดไทยชัดขนาดนี้ ก็น่าจะรู้อยู่หรอก จู๋ๆ ชายหนุ่มก็หัวเราะออกมาเบาๆ

“ก็เลยเอาตัวเองไปไหว้พระอยู่ที่บูดา-บาร์จนเกือบเป็นเหยื่อไอ้พรองซ์วัลส์ลีท่า ซื่อจนเชื่อแล้วยังจะออกไปร่อนตอนกลางคืนอีก โง่จริงๆ”

น้ำเสียงเย้ยหยันและกิริยากระด้างของเขาแทบจะทำให้ความทรงจำของจุมพิตอันแสนอ่อนหวานในหัวใจของบัวบุชฮาเลกลสลายลงในพริบตา ในความเป็นจริงแล้ว...เทพบุตรในฝันของเธอกลับกลายเป็นคนปากร้ายและเกือบจะเรียกได้ว่าใจร้าย มิหนำซ้ำยังไร้มารยาทเป็นที่สุดด้วย ตั้งแต่เขาอ้าปากพูด เธอยังไม่ได้ยินถ้อยคำดีๆ จากเขาลักคำ บัวบุชฮาแ่มปากแน่นนี้เธอหลงละเมอเพื่อหาคนแบบนี้จนถึงขนาดวนเวียนไปเดินเตร่อยู่ที่สวนนั้นทุกวันได้อย่างไรกันนะ

บ้าชะมัด!

“เอละ แม่หนูน้อยดอกไม้ว้าวพระ ฉันจะตอบคำถามของเธอครั้งเดียวนะ ฟังแล้วก็จำใส่กะโหลกไว้ด้วย เพราะฉันคงไม่พูดซ้ำอีก มันน่ารำคาญ”

เจ้าของร่างสูงพูดพลางหยัดกายขึ้นยืนเต็มความสูง ถึงบัวบุชฮาจะเริ่มมีอคติกับเขามากขึ้นมานิดๆ แต่ก็อดมองเรือนกายงามราวสลักเสลาของเขาไม่ได้ เขาเดินไปหยิบเสื้อเชิ้ตตัวโคร่งสีขาวยาวที่พาดเอาไว้บนเก้าอี้หูลุสส์สิ่งข้างที่มุมห้องแล้วโยนให้บัวบุชฮา พร้อมทำท่าพยักพเอ็ดเป็นเชิงบอกว่าให้ใส่เสีย จากนั้นจึงหันหลังเปิดโอกาสให้เธอจัดการตนเองให้เรียบร้อย

“ที่นี่เป็นบ้านฉันเอง ไม่มีใครกล้าตามมาที่นี่แน่ ฉะนั้นไม่ต้องกลัวฉันชื่อเงินหมิง แต่ฉันชอบให้เรียกฉันว่าไมค์มากกว่า...”

“ไมค์ เงิน...”

บัวบุชฮาพึมพำเบาๆ ใบหน้าฉวแดงกำด้วยความกระดากอายที่ต้องสวมเสื้อผ้าในห้องที่มีผู้ชายอยู่ด้วย หญิงสาวติดกระดุมเสื้อเชิ้ตที่ละเม็ดอย่างยากลำบากเพราะมือไม้สั่นจนบังคับไม่ได้ตั้งใจ ไมค์ เงิน...ชื่อที่ประทับอยู่ในความทรงจำของเธอนับตั้งแต่วันที่เจอกันครั้งแรก เจ้าของชื่อหันกลับมาหาหญิงสาวทันควัน เรียวคิ้วเข้มได้รูปเล็กขึ้นน้อยๆ อย่างประหลาดใจ

แต่ไม่ได้ถามอะไร เขาเดินกลับมา นั่งบนฟูกหนาแล้วถือวิสาสะช่วยหญิงสาว
ติดกระดุม

“คุณ...คุณ ไม่ต้อง!”

บัวบุชาร้องเสียงหลง แต่อีกฝ่ายก็ยังคงติดกระดุมให้เธอต่อไปหน้าตา
เฉย

“ฤทธิ์ยามันยังไม่หมดเธอก็จะลั่นอยู่แบบนี้ละ อย่าสะตืดสะตึงนัก
เลยนะ เมื่อกี้ฉันก็เห็นมาหมดแล้ว จะอายอะไรนักหนา”

ทันทีที่เห็นหญิงพูดจบประโยค หญิงสาวก็เงยดวงหน้าหวานปาน
น้ำผึ้งขึ้นมามองคนพูดอย่างตื่นตะลึง ดวงตาคมซึ่งที่ล้อมกรอบด้วยแพขนตา
หนาเบิกกว้าง รู้สึกเหมือนเลือดจะแล่นขึ้นไปค้างอยู่บนสมองจนไม่มีวันไหล
ย้อนไปเลี้ยงส่วนอื่นๆ ของร่างกายอีกต่อไปแล้ว

“อะ...ว่าอะไรนะ...เห็น...เห็น...”

“เห็นหมดแล้ว” เขาต่อประโยคให้เสร็จสรรพ “ก็ตัวเธอเหม็นกลิ่น
ฟองเตี๋ยกับกลิ่นอ้วกที่ขนาดนั้น ใครจะปล่อยให้มานอนบนเตียงกันเล่า ฉัน
ก็เลยเซ็ดตัวแล้วให้คนเอาเสื้อผ้าเธอไปซักให้ อย่าคิดมากนะ แค่อู้อยู่
ไม่ลืกลีไม่ทรอะไรนี่...”

คนหน้าสวยกลืนประโยคทำยหายลงคอไปทันทีเมื่อเห็นว่าหญิงสาว
ทำหน้าแะเหมือนจะร้องไห้ อาการแบบนี้บวกกับท่าทางขัดเขินที่ต้องอยู่กับ
เขาตามลำพังทำให้เงินหมิงพอจะเดาได้ไม่ยากว่า แม่ดอกไม้ให้ไว้พระ
ตรงหน้านี้ยังไร้เตียงสำเร็จตรงข้ามพอสมควร เปลอๆ เขานี้ละจะเป็น
คนแรกที่ได้เห็นรูปร่างงามชวนให้สืมหายใจนั้น

ก็...เกือบอดใจไม่อยู่เหมือนกัน...ยายเด็กนี้สวยไปหมดทั้งตัว แต่ก็
เพราะสวยแบบนี้เองถึงได้เป็นเป้าหมายของไอ้ ฟรองซัวส์ หลี ไอ้หัวหน้า
แก๊งอาชญากรที่ใหญ่ที่สุดในแถบมงต์มาตร์ ทั้งค้ายา ค้ามนุษย์ รวมไปถึง
เครือข่ายอิทธิพลมืดที่ใหญ่ที่สุดในปารีส ยิงดีที่มันยังเกรงใจเขาอยู่บ้าง
เพราะอย่างน้อยเขาเองก็เคยเลื่องชื่ออยู่ในวิถีของโลกมืด...โลกของเหล่า

มาเพีย...

อดีตที่เขาไม่อยากจะจำ...

“แล้ว...เธอไปเจอกับไอ้พรองซ์นั่นได้ยังไง รู้ตัวไหมว่าเกือบได้ไป
อยู่ในห้องแล้วนะ”

เงินหมิงรีบเปลี่ยนเรื่องพูดทันทีเพราะไม่อยากไปจี้จุดให้หญิงสาว
ร้องไห้ออกมา เขา...แพ้หน้าตาผู้หญิงเสียด้วยสิ...

“ชะ...ช่อง...เธอ...” บัวบุชชาตรงเสียงเบาหวิว ดวงหน้าเรียบริรูปไข่
ซีดเผือด “ฉันเพิ่งเคยเจอหน้าเขาวันนี้เอง...เพื่อน...เพื่อนฉันแนะนำให้
รู้จัก...”

คำว่า ‘เพื่อน’ ในประโยคระท่อนกระแท่นที่หญิงสาวเอ่ยออกมา
ฟังดูเจ็บปวดเหมือนเจ้าตัวไม่แน่ใจว่าจะเรียกคนที่เอ่ยถึงว่าเพื่อนได้จริงๆ
หรือไม่

“ถ้าอย่างนั้นเพื่อนเธอก็เป็นนางนทต่อหาผู้หญิงให้มัน เพื่อนแบบนี้
คบเข้าไปได้ยังไง ใจจริง”

ชายหนุ่มเหินเข้าใ้อีกหนึ่งดอก หญิงสาวกำผ้าห่มแน่น พยายาม
ข่มก้นสะอื้นที่แล่นขึ้นมาจุกลำคอลงไปอย่างยากเย็น เข้มแข็ง เธอจะต้อง
เข้มแข็งสิ บัวบุชชา ตอนนั้นเธอไม่ได้เป็นอะไรเสียหน่อย เธอปลอดภัยแล้ว
อย่าอ่อนแอสิ...ถึงกระนั้นหญิงสาวก็ไม่อาจสั่งร่างกายให้หยุดอาการสั่นเทา
ได้เลย ยิ่งคิดก็ยิ่งรู้สึกกลัวจนสั่นไปทั้งตัว บัวบุชชาเงยหน้าขึ้นมองชายหนุ่ม
หน้าสวยทั้งน้ำตา หยาดน้ำอุ่นๆ หยดเฉพาะๆ จากดวงตาคู้งามดั่งทำนบแตก
เหตุการณ์อันน่าสะพรึงที่เพิ่งพานพบมาและความเสียใจที่ถูกหลอกบีบคั้น
ให้เธอร้องไห้ออกมาอย่างสุดกลั้น

“อะ...ฉันขอบคุณ...คุณมากๆ ที่ช่วยฉันเอาไว้ ฉัน...ฉัน...”

เสียงอันสั้นเทาหม่นหายกลับลงไปในลำคอจนสิ้นทันทีที่ริมฝีปาก
บางเฉียบตกลงมาบนกลีบปากนุ่มอย่างรวดเร็ว ดุดัน รุนแรง และเรียกร้อง
เสียงจนหญิงสาวแทบหลอมละลาย มือเรียวแต่หนาแบบผู้ชายดั่งร่างนุ่มนวล

เข้าไปกอดเอาไว้แนบอก แนบแน่นเสียจนชายหนุ่มสัมผัสได้ถึงผิวกายเรียบเนียนใต้เสื้อเชิ้ตบางๆ ตัวเดียวที่เป็นปราการกางกั้นอยู่ กลิ่นหอมหวานจากกายสาวและการตอบสนองอย่างเงอะงะๆ จากบวบวชซาจุดไฟปรารถนาในใจของเงินหมิงให้ลูกโซนอย่างประหลาด และนั่น...ก็ทำให้เขาอดไม่ได้ที่จะลองลิ้มชิมรสหวานจากเรียวปากอวบอิม้คู้ให้ลึกซึ่งยิ่งขึ้นไปอีกด้วยการสอดปลายลิ้นเข้าไปในโพรงปากเล็กอย่างเร้าร้อน หญิงสาวสะดุ้งเฮือก รีบเบือนหน้าหนีจากสัมผัสที่ไม่คุ้นเคยอย่างตื่นตกใจ แต่ชายหนุ่มก็ใช้มือรั้งดวงหน้าหวานให้กลับมารับจูบที่ทวีความรุนแรงขึ้นตามลำดับ จูบที่อาจจะนำไปสู่ความสัมพันธ์ที่เกิดจากความปรารถนาทางกายล้วนๆ ได้ ถ้าร่างน้อยในอ้อมแขนไม่สิ้นเป็นลูกนกตกน้ำเสียก่อน

...สิ้นเสียจนน่าสงสารเสียด้วย...

เขาจึงค่อยๆ ถอนริมฝีปากออกอย่างอ้อยอิ่ง หญิงสาวยังหลับตาพริ้มอย่างเคลิบเคลิ้มไปกับมนตร์สะกดของรสจูบอันดูดีเต็ม ดวงหน้าหวานแดงก่ำ ไม่รู้ตัวแม้เขาจะถอนริมฝีปากออกมาแล้ว เธอดูไร้เดียงสาเสียจนเขาอดยิ้มไม่ได้

“จะสอนอะไรให้นะ อย่าไว้ใจใครง่ายๆ ผู้ชายทุกคนนะทำดีกับผู้หญิงแบบหวังผลทั้งนั้น รวมทั้งฉันด้วย”

เขาเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงราบเรียบแล้วรีบผละจากหญิงสาวทันทีก่อนที่จะตะบะแตกเสียก่อน หญิงชายใกล้ชิดกันย่อมเกิดความปรารถนาเป็นเรื่องธรรมดา เขาเองก็มักจะปล่อยตัวปล่อยใจให้ดำดิ่งลงไปในแรงปรารถนาอันดำมืดกับหญิงสาวมากหน้าหลายตาอยู่บ่อยครั้ง พวกหล่อนจะซื่ออะไรบ้างเขาเองก็ไม่เคยจำเสียด้วย เพียงแต่...คืนนี้ เขาไม่ยอมเอาเปรียบคนที่เพิ่งผ่านเรื่องราวเลวร้ายมาหมาดๆ ก็เท่านั้น ถ้าเขาทำ...เขาก็คงไม่ต่างอะไรกับไอ้ฟรองซัวส์นั่นสักนิด อีกอย่าง...เมื่อรุ่งเช้ามาเยือน เขาคงจะไม่ได้เจอแม่สาวน้อยเจ้าปัญหาคนนี้อีกแล้ว ฉะนั้น...อย่าเอาตัวไปพัวพันกับเธอมากกว่านี้ดีกว่า ไม่อย่างนั้นเธออาจจะพาเรื่องวุ่นวายมาให้เขาปวดหัวไม่จบ

ไม่สิ้นแน่ๆ...เขาลังหรณใจเช่นนั้น

บัวบุงชามองตามร่างสูงที่เดินผลจากเธอไปยังรถเข็นคันเล็ก ๆ สีเงิน วาววับที่ตั้งอยู่ที่มุมห้องด้วยความรู้สึกสับสน เนื้อตัวยังคงสิ้นเทาจากสัมผัส และไออุ่นที่เขาทิ้งไว้บนผิวกาย เมื่อเขาเซ็นรถคันน้อยกลับไปที่ข้างเตียง เธอรีบก้มหน้างูดไม่ยอมสบตา แก้มนวลแดงระเรื่ออย่างชินชานาย ในสมองมีแต่คำถามมากมายผุดขึ้นมาเต็มไปหมด

...เขาเป็นใคร มาจากไหน แล้วทำไมเขาถึงจูบเธอถึงสองครั้งสองครา แบบนี้...แต่ดูจากท่าทีนิ่งเฉยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นของเขาแล้ว...ถึงถามเขาไปก็คงไม่ได้รับคำตอบใดๆ นอกจากถ้อยคำกระด้างบาดหูอย่างที่เขาพูดกับเธอมาตั้งแต่ต้น

“เป็นอะไร เพิ่งเคยจูบหรือไง”

แทบจะไม่ต้องรอให้หญิงสาวเอื้อนเอ่ย เฉินหมิงก็รู้คำตอบนั้นได้ทันที จากดวงหน้าเล็กที่แดงถือไปจนถึงลำคอ อันที่จริงก็น่าจะเดาได้จากการตอบสนองแบบคนจูบไม่เป็นของเธอแต่แรกแล้ว...ซื่อๆ เซ่อๆ แบบนี้ทำให้เขานึกถึงใครบางคนขึ้นมาเลย...ให้ตายเถอะ หญิงสาวตาแป๋วที่เขาเคยชกกะโหลกสั่งสอนว่าอย่าซื่อให้มากนัก คิดแล้วก็ซำจริงๆ ป่านนี้เธอคงมีความสุขที่อยู่สินะ...ไอ้หมอนั้น...คงดูแลเธอเป็นอย่างดี...เขาคงไม่ต้องห่วงอะไร

“โซคดีนะที่เธอเอาเจียนเอาฟองเต้ชื่อออกมาบ้าง ไม่อย่างนั้นได้นอนชมอยู่บนเตียงเป็นอาทิตย์แน่ๆ มันก็ไอ้เครื่องตีผสมยาจี๋เซบิตีจี้ นี่ละ รู้จักไหม ที่เขาใช้ผสมให้ผู้หญิงตีมาแล้วลากไปข่มขืนนะ”

ชายหนุ่มพูดพลางเปิดกระจุกสีทองที่อยู่บนรถเข็น หยิบก้อนสีเขียวกกลมๆ ขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณเกือบๆ หนึ่งนิ้วครึ่งออกมา ก้อนที่เหมือนใบหญ้าแห้งอัดกันจนเป็นทรงกลม บัวบุงซาเพิ่งสังเกตในตอนนั้นเอง ว่าบนรถเข็นสีเงินนั้นเรียงรายไปด้วยกระจุกชาหลายชนิด แต่ดูเหมือนจะมีกระจุกสีเหลี่ยมทรงสูงสีดำตัดกับฉลากสีเหลืองที่เขียนว่า Mariage Frères

(มาริยาจ แพรร์) ตั้งอยู่มากที่สุด หญิงสาวจำได้ว่ารูปหอมซึ่งขึ้นชอบการ
ดีมีชาเป็นชีวิตจิตใจเคยบอกเอาไว้ว่า ยี่หื้อนี่คือซาหฺรูที่ชาวปารีเซียงแท้ๆ
นิยมที่สุด รูปหอมบอกอีกว่าซาหฺรูยี่หื้อโพของชื่อตั้งนั้นยังหฺรูสู่มาริยาจ แพรร์
ไม่ได้ลัคนิด คนที่ดีมีเป็นเท่านั้นถึงจะรู้...

“ฟองเตซีเหรอคะ...”

หญิงสาวกะพริบตาปริบๆ อย่างไม่เข้าใจ ก่อนจะนึกถึงเจ้าเครื่องดีมี
ลีเซียวสวยที่ฟรองซัวล์สั่งมาให้เธอ เนินหมิงหยิบถ้วยน้ำชาใบใหญ่จาก
ชั้นวางด้านล่างของรถเข็นออกมาวางไว้ที่ถาดสีเงินด้านบน เนื้อแก้วโปร่งใส
สะท้อนแสงไฟสีส้มเป็นประกายวิบวับ เขาวางเจ้าก้อนกลมตอนแรกลงไปใ
ถ้วยแก้วอย่างทะนุถนอมราวกับเป็นสมบัติล้ำค่า ก่อนจะค่อยๆ เทน้ำร้อนจัด
ในกาสีเงินตามลงไปด้วยลีลาประหนึ่งมีอาชีพ ทันทีที่น้ำร้อนสัมผัสกับ
ก้อนกลมประหลาดนั้น กลิ่นหอมของใบชาเขียวผสมกับกลิ่นหอมชื่นใจของ
ดอกไม้ฟุ้งกระจายไปทั่วห้อง แต่ที่น่าตื่นตาตื่นใจไปกว่านั้นก็คือ สีของน้ำ
ในถ้วยที่เริ่มเป็นสีทองสวยพร้อมๆ กับกลุ่มของใบชาสีเขียวเข้มเริ่มผลิบาน
ออกซ้าๆ ดังดอกไม้ที่ตอ้งแสงแดดแรกของฤดูใบไม้ผลิ เผยให้เห็นดอกไม้
สีชมพูสดที่ซ่อนอยู่ภายใน ดูสดสวยดูจะมีชีวิต เป็นภาพอันงดงามที่บัวงูซา
เพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรกในชีวิต...ชาดอกไม้บาน...นั่นคือชื่อแรกที่ผุดขึ้นมา
ในหัวใจเธอ

“สวยจังคะ”

หญิงสาวพูดด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น นัยน์ตาทอประกายวิบวับเหมือน
เด็กได้ขงเล่น เนินหมิงเหยียดยิ้มหยันประหนึ่งจะบอกว่าเธอช่างซื่อป้อ
เหลือเกิน แค่นี้ก็ทำเป็นตื่นเต้นไปได้

“ดีมีชะ แล้วรีบนอน มันจะช่วยให้เธอรู้ลึกลึคดีขึ้น แล้วเดี๋ยวพรุ่งนี้เช้า
ฉันจะไปส่ง”

เขาส่งถ้วยแก้วพร้อมจานรองให้เธออย่างนุ่มนวล ผู้ชายคนนั้นแปลก...
ทั้งๆ ที่ดูกระด้างหยาบคาย แต่กลับมีมุ่มอ่อนหวานซุกซ่อนเอาไว้ ดูอย่าง

ชาดอกไม้ที่แสงดงามในมือเธอนี้สิ...หญิงสาวเหลือบมองเสี้ยวหน้าสวยราวรูปสลักหินอ่อนของพ่อคนท่าทางหยิ่งทะนงที่หนึ่งไขว่ห้างอยู่ข้างๆ ด้วยความรู้สึกแปลกๆ อัดแน่นอยู่ในอก เธอค่อยๆ จิบน้ำชาในถ้วย รสชาติเพื่อนลิ้นของชาเชื่อมกับรสหวานชุ่มคอของชาดอกไม้นั้นทำให้ร่างกายของเธออุ่นวาบไปทั้งตัว ชานี้...ก็เหมือนเงินหมิง...เปลือกนอกนั้นหยาบกระด้างเหมือนฟางแห้งๆ แต่เมื่อรดด้วยน้ำร้อนที่อุณหภูมิพอเหมาะ กลีบดอกไม้สีส้มสวยสดดงามที่ซ่อนอยู่ก็พร้อมจะผลิดอกอวดโฉมให้คนทั้งโลกได้เห็น บัวบุชชอยากรู้เหลือเกินว่า ได้เปลือกที่ห่อหุ้มตัวเขาเอาไว้มีดอกไม้แบบไหนซ่อนอยู่กันนะ แล้วต้องใช้อุณหภูมิของหัวใจเท่าใด...กลีบดอกไม้ นั้นถึงจะเบ่งบานให้เธอเห็น...เธออยากรู้จริงๆ

รถสปอร์ตสีเหลืองสดที่เพิ่งแล่นมาจอดหน้าตึกสี่กุกุหลาบที่อยู่ติดกับลานเอดิท เปียฟ นั้นดึงดูดผู้คนที่สัญจรไปมาให้เหลียวหลังกลับมามองกันเป็นตาเดียว เขตชานเมืองปารีสเช่นนี้ไม่ค่อยจะมีรถยนต์หรูหรารโฉบผ่านไปมาให้เห็นบ่อยนัก ชาวปารีสส่วนใหญ่นิยมใช้บริการเมโทรหรือรถไฟใต้ดินมากกว่า เพราะสะดวกและประหยัด รถยนต์ที่ใช้กันอยู่ส่วนมากจะเป็นรถที่มีขนาดเล็ก ด้วยกินน้ำมันน้อยและหาที่จอดง่าย

“นี่เธออยู่ที่นี้จริงๆ นะเธอ เหมือนรูหนูชัดๆ”

เงินหมิงเบะปาก เขาแหงนหน้ามองอาคารเจ็ดชั้นด้วยสายตาดูแคลนก่อนจะหันกลับมาหาร่างบางที่หนึ่งหน้าซีดเซียวอยู่บนเบาะหนังสีครีมข้างคนขับ

“ค่ะ ฉันอยู่ที่ชั้นเจ็ดข้างบน”

หญิงสาวตอบเสียงแผ่ว ห้องพักของนักศึกษาจนๆ จะไปเทียบกับตึกทรงยุโรปหรูหราโอ่อ่าในย่านของเซลิเซของเขาได้อย่างไรกันเล่า ถ้าพูดถึงย่านคนรวยในมหานครแห่งความรักแห่งนี้ละก็ แซซเซียม อาร์รองดิสเซอมองต์ หรือเขตลิบหกของปารีส คือที่ซึ่งเหล่าผู้มีอันจะกินอาศัยอยู่กันล้วนๆ

แต่ย่านชองเซลิเซที่ผู้ชายหน้าสวยคนนี้อาศัยอยู่ต้องเรียกว่าเป็นย่านที่หรูหรา มีระดับยิ่งกว่า ด้วยสนนราคาพื้นที่ซึ่งแพงยิ่งกว่าทองคำ ว่ากันว่าเหล่าไฮโซ คนดังและเก้เก๋ของปารีสเท่านั้นที่จะมีปัญญาอาศัยอยู่ที่นั่นได้ ยิ่งถ้าอาคารพักอาศัยสามารถมองเห็นโค้งของประตูดุซ็ยได้ด้วยแล้วละก็ จะถือกันว่าร่ำรวยและไฮโซเป็นที่สุด ถึงตึกสีครีมที่มุมถนนของเงินหมิงจะมองไม่เห็นโค้งของประตูดุซ็ย แต่การเป็นเจ้าของตึกสีชั้นนี้ทั้งตึกในย่านนั้นก็แสดงว่าผู้ขายคนนี้ต้องร่ำรวยเอาเรื่อง

“อ้อ...Chambre de Bonne (ชองบรี เดอ บอนน์) ห้องคนใช้ที่นี่เอง”

เสียงแหบห้าวพึมพำ ห้องคนใช้...เวลาหิมะตกจะหนาวกว่าห้องชั้นล่าง...แถมอยู่สูง เดินขึ้นลงลำบาก สมัยก่อนจึงเหมาะสำหรับเป็นห้องของคนรับใช้เท่านั้น ทำทาง...แม่ดอกบัวไหว้พระนี่จะเป็นนักเรียนทุนยากจนอย่างที่บอกจริงๆ นั่นละมั้ง ตอนแรกก็นึกว่าเป็นหนึ่งในผู้หญิงหากินในสังกัดของฟรองซัวส์จริงๆ เสียอีก...แต่ทำทางซื่อๆ ไร้เดียงสาแบบนี้คงไม่มีทางเป็นแม่พวกกร้านโลกที่ไอ้หมอนั่นเลี้ยงไว้ได้หรอก

ร่างสูงในชุดเสื้อโค้ตผ้าสักหลาดสีน้ำตาลเข้มตัวยาวเดินลงจากรถไปยืนรอที่บันไดเตี้ยๆ ตรงทางขึ้นออพาร์ทเมนต์ แต่เมื่อเห็นว่าหญิงสาวยังทำท่าเงอะๆ งะๆ หยิบข้าวของไม่เสร็จสักทีก็ถอนใจอย่างเหนียวหนำย แล้วก้าวฉับๆ กลับไปที่รถ

“ลงมาสิ ชักข้าวอยู่ได้”

เงินหมิงเปิดประตูดุซ็ยแล้วพูดเสียงหัวน ดวงตาวาวเรียวดวงตั่วตั่วเฉียงที่ซ่อนอยู่ใต้แว่นกันแดดสีชาขนาดใหญ่มองดวงหน้าหวานอย่างติดใจจะรำคาญนิดๆ ยื่นมือเข้าไปช่วยก็แล้ว มาส่งก็แล้ว ก็น่าจะใช้เวลาแยกทางต่างคนต่างไปกันได้แล้ว แต่เมื่อเห็นว่าดวงหน้างามซิดเผือดและมีไม้ของเธอยังคงลั่นเทา อันเป็นผลข้างเคียงของฤทธิ์ยาเมื่อคืน ก็ระบายลมหายใจแรงๆ เขากลอกตาไปมาแล้วยกมือขึ้นขยี้เรือนผมยวาระต้นคอของตนแรงๆ

“ยุ่งจริงไฉน นี่เป็นครั้งสุดท้ายที่ฉันจะช่วยเธอแล้วนะ แม่ตัวยุ่ง”

ชายหนุ่มค้อมตัวลงไปอุ้มร่างระหงออกมาจากรถรากับร่างน้อยนั้น เป็นเพียงตุ๊กต้ายัดนุ่นที่แสนเบาหวิว

“คุณ...คุณไม่ค!”

บัวบุชชาเสียงลั่น เธอโอบท่อนแขนกลมกลิ้งรอบคอคนตัวสูงอย่าง ตื่นตกใจ เฉินหมิงหยิบตุงกระดาดษาอาบมันสีดำขนาดเล็กส่งให้หญิงสาวถือ เอาไว้...หญิงใส่กระปุกชาดอกไม้อันที่เขาให้เธอ...จริงอยู่ว่าเธอแทบไม่มีแรง เลย แต่ให้เขามาอุ้มเธอแบบนี้มัน...

“อะ...ฉันเดินเองก็ได้แหละคะ...”

“อย่าทำเป็นเก่ง ขึ้นรอให้เธอเดินเอง ฉันก็ต้องรออีกชาติหนึ่งละมัง ฉันก็มีธุระต้องทำนะ”

ชายหนุ่มก้าวยาวๆ พาหญิงสาวที่เขาแทบจะอยากโยนทิ้งเอาไว้ข้างทาง เสียเดียนั้นเข้าไปด้านในโอพาร์ทเมนต์อย่างรวดเร็ว โดยไม่สนสายตาของคนรอบข้างที่มองตามอย่างสนอกสนใจ บางคนก็ส่งเสียงล้อเลียนเพราะ เข้าใจว่าทั้งคู่เป็นคู่ช่าวใหม่ปลามาโนโนเนน ใบหน้าชาวซิดในตอนแรกของ บัวบุชชาซบสีเลือดเย็นจนแดงระเรื่อ กลิ่นน้ำหอมอ่อนๆ ที่รวยรินมาจาก แผงออกกว้างทำเอาหัวใจของเธอเต้นไม่เป็นลำดับ หยิงสาวแทบจะซุกหน้าเข้ากับ ซอกคอของเขาเพื่อหลบสายตาเหล่าผู้ร่วมพักอาศัยในอาคารเดียวกันด้วยความเขินอาย จะพูดอะไรก็พูดไม่ออก เลี้ยวหน้าดงมของเขาและเส้นผมดำลับที่ระกับผิวแก้มบางใสของบัวบุชชาคือสิ่งที่สะกดให้เธอพูดอีกๆ อักๆ ฟังไม่รู้เรื่อง

“อะ...ฉันขอโทษที่ทำให้คุณ...ลำบาก...นะคะ...แล้วก็ขอบคุณที่ช่วยฉันเอาไว้...”

เฉินหมิงกดลิฟต์โดยสารขนาดเล็กซึ่งประตูด้านหน้าเป็นซี่ลูกกรง สีดำฉลุกลายเป็นเครื่องเถาดอกไม้อ่อนช้อย แล้วอุ้มร่างน้อยในอ้อมแขนก้าวเข้าไปด้านในโดยไม่ทันระวังว่าทางเข้าค่อนข้างแคบ ศีรษะของบัวบุชชาจึง

กระแทกเข้ากับขอบประตูลิฟต์ดังโครม เล่นเอาหญิงสาวเจ็บจนน้ำตาเล็ด

“อ้าว โทษที ฉันไม่ทันมอง เธอก็เอาหัวหลบๆ เข้ามาหน่อยสิ ซื่อป้อจริงๆ”

เมื่อน้ำเสียงจะแข็งกระด้าง แต่เมื่อเรียวยสวยเหมือนเมื่อผู้หญิงก็กดคลึงศีรษะเล็กที่ปกคลุมไปด้วยเส้นผมดำเงาเบาๆ เป็นเชิงปลอบ แล้วกระซิบอ้อมแขนแน่นขึ้น หญิงสาวหลับตาปี ลืมเจ็บไปชั่วขณะ เธอได้แต่ภาวนาว่าอย่าให้เขาได้ยินเสียงหัวใจที่เต้นรัวจนแทบโผล่ออกมานอกอกของเธอเลย

เมื่อมาถึงห้องพัก บัวบุชบอกให้คนตัวสูงเอื้อมหยิบกุญแจสำรองที่ซ่อนไว้หลังตุ๊กตากระเบื้องรูปเด็กผู้หญิงถักผมเปียหน้าตาแป้นเล่นที่แขวนอยู่เหนือขอบประตูแล้วไขเข้าไปด้านใน ชายหนุ่มยื่นหมอนซ้ายหมอนขวาอยู่ในห้องที่ขนาดพอๆ กับห้องเก็บของที่บ้านเขาอยู่ครั้งหนึ่ง ก่อนจะพาร่างหนุ่มนิ่มไปวางลงบนเตียงสีขาวสะอาดหลังม่านผ้าลูกไม้ ที่จริงเขาเกือบจะโยนหญิงสาวลงไปกระแทกกับเตียงอย่างไม่ปราณีด้วยซ้ำถ้าไม่เง็กขึ้นมาได้เสียก่อนว่าบัวบุชยังป่วยอยู่ ดวงตาวาริมมองสำรวจไปรอบๆ ห้องด้วยสายตาเรียบเฉย มือเรียวยาวถอดแว่นตากันแดดสีชาเสียบไว้กับกระเป๋าเสื้อโค้ดเพื่อมองรอบตัวให้ชัดขึ้น

ไม่แล้ว...นี่ก็จะดูขมขื่นกว่านี้เสียอีก สะอาดสะอาดอันปิดกวดเป็นระเบียบเรียบร้อย เฟอร์นิเจอร์โทนสีขาวและสีครีมสะอาดตาที่มีอยู่ในห้องเมื่อน้อยขึ้นแต่ก็ดูจะเหมาะกับประโยชน์ใช้สอยดี ห้องนี้...ก็พอจะเรียกว่าที่ซุกหัวนอนได้อยู่เหมือนกันละนะ ขณะกวดตามองไปเรื่อยๆ สายตาของชายหนุ่มก็สะดุดเข้ากับชั้นหนังสือเตี้ยๆ ที่อัดแน่นไปด้วยตำราไวยากรณ์ฝรั่งเศสและตำราอาหาร ข้างกันนั้นมีโหลแก้วใสขนาดย่อมที่มีลูกก๊ากีช็อกโกแลตชิปบรรจุอยู่ครึ่งหนึ่ง เขาเอื้อมมือไปหยิบแล้วเปิดฝาดมกลิ่นอย่างไม่รักษามารยาท

“อะ...เอ่อ กินได้นะคะ ฉันทำเอง...แต่อาจจะไม่ค่อยอร่อยเท่าไร”

หญิงสาวพูดเชินๆ พยายามมองไปรอบๆ ตัวว่ามีส่วนใดของห้องหยิบ

ที่เก็บกวาดไม่เรียบร้อยหรือมีเลื้อยขึ้นในที่รูปหอมชอบถอดทิ้งวางเกลื่อนกลาด
ทุกครั้งที่มาค้ำกองเอาไว้อ่างหรือเปล่า

“เธอว่าเธอมาเรียนทำอาหารใช่ไหม กอริตอง เบลอ มันเริ่มเปิดคอร์ส
เรียนไปนานแล้วไม่ใช่หรือไง”

เขากามพลงหยิบคุกกี้ที่อบได้พอดีมีสีสวยเข้าปากเคี้ยวกร้วมๆ
นัยน์ตาเฉียงเบิกกว้างนิดๆ เมื่อขนมที่เพิ่งกินเข้าไปมีรสอร่อยลิ้นเกินคาด
แถมยังหอมอวลอยู่ในปาก แสดงถึงฝีมืออันประณีตและความใส่ใจของ
คนทำได้เป็นอย่างดี

“ฉันจะเริ่มเรียนเดือนหน้าค่ะ เป็นคอร์สที่เจ้าของทุนติดต่อกับทาง
ฝรั่งเศสเปิดเป็นพิเศษเพื่อเทรนให้นักเรียนที่ชิงทุนได้ รุ่นฉันก็คงจะมี
ประมาณสิบคนได้นะค่ะ”

บัวบูชาเปิดถุงสี่ตำหีบกระปุกชาออกมาถือด้วยความรู้สึกเต็มต้นบาง
อย่างอัดแน่นอยู่ในอก อบอุ่น...แต่ก็หวาดหวั่นในเวลาเดียวกัน เธอเดิน
สะโหลสะเหลนนำกระปุกชาสีเงินวาววับไปวางบนโต๊ะที่มุมห้องอีกด้าน ต่อให้
ป่วยอย่างไรก็ไม่เคยปล่อยให้ห้องหับรกดูไม่ได้เสียที่ประธานคนเจ้าระเบียบ

เงินหมิงพยักหน้าเป็นเชิงรับรู้แล้วกวาดตาสำรวจห้องต่อไป ดูไม่
เร่งรีบเหมือนคนมีฐานะร้อนดังที่บอกไว้แต่แรก ก็...บรรยายกาศในห้องเท่ารูหนู
นี่ดูผ่อนคลายอย่างประหลาด กลิ่นขนมอบและกลิ่นกาแฟอ่อนๆ ที่กรุ่นอวล
อยู่ในอากาศทำให้เขารู้สึกเหมือนกลับไปเป็นเด็กน้อยที่ยืนเกาะเคาน์เตอร์
ครัวดูมารดาทำขนมอีกครั้ง...ช่วงชีวิตวัยเด็กที่เปี่ยมสุข ไม่ต้องรับรู้ถึงหัวใจ
อันโหดร้ายของคนรอบข้าง ไม่ต้องผจญกับการทรยศหักหลังและหลอกลวง
ของคนที่เคยไว้ใจ...ถ้ามารดาของเขายังอยู่...ชีวิตของเขาจะต่างไปจากนี้เพียงใด
หนอ...

“นั่นรูปของเธอเธอ...”

น้ำเสียงแหบห้าวฟังดูตื่นเต้นเมื่อเห็นภาพวาดสีน้ำมันบนฝาผนัง
ร่างสูงโปร่งปราดเข้าไปยืนดูอย่างใกล้ชิด ดวงตาสีดำสนิทหอบประกายวิบวับ

ราวกับเด็กน้อยที่พบของถูกใจ

“นั่น...รูปของแม่ฉันเองค่ะ พ่อฉันเป็นคนวาด”

บัวบุญชายยิ้มเศร้าเมื่อนึกถึงบิดาและมารดาผู้ล่วงลับ...คนที่...เธอไม่เคยมีโอกาสดูสัมผัสอ้อมกอดแม่เพียงครั้ง...

“พ่อเธอ...” เงินหมิงกวาดตาไปยังตัวอักษร เค.บี. บนภาพวาดอย่างรวดเร็ว แล้วหันกลับมาหาสาวน้อยหน้าหวานด้วยสีหน้าประหลาดใจเป็นที่สุด “เธอเป็นลูกสาวของ กมลภพ บริรักษ์พาณิชย์ จันทระ”

“คุณรู้จักพ่อของฉันด้วยหรือคะ”

บัวบุญชายประหลาดใจอยู่ไม่น้อยที่เขาเอ่ยชื่อนามสกุลของบิดาเธอออกมาอย่างถูกต้องและชัดเจนทุกพยางค์ ชื่อเธอเขายังไม่ยอมเรียกสักแอะ แต่ชื่อของกมลภพและนามสกุลที่ออกเสียงยากอย่างกับอะไรเขากลับพูดได้คล่องปาก

“ใครที่เรียนศิลปะแล้วไม่รู้จักพ่อเธอบ้างละ ยายบ๊อ แสดงว่าชื่อเธอก็มาจากภาพวาดของพ่อใช่ไหม...บัวบุญชา...ภาพบัวบุญชานะ...”

“ฉัน...ฉันไม่รู้หรอกค่ะ รู้แต่ชื่อฉันได้มาเพราะแม่ฉันชอบเก็บดอกบัวจากสระหน้าบ้านไปไหว้พระก็เท่านั้นเอง”

หญิงสาวนึกถึงที่มาของชื่อตัวเองที่ยายนวลเล่าให้ฟังแล้วอดรู้สึกแปลกๆ ไม่ได้ที่คนตรงหน้าดูจะรู้เรื่องของบิดาเธอมากกว่าเธอเสียอีก ก็...ถามยายนวลที่ไร ยายก็เลียงไม่ยอมพูดเรื่องของกมลภพสักที เจ้ใจไปพูดเรื่องอื่นอยู่เรื่อยสิน่า เธอเองเมื่อเห็นว่าคนเป็นยายลำบากใจจึงไม่อยากจะไปให้มากความ เพราะเท่านี้ยายนวลก็ต้องเหนื่อยใจเหนื่อยกายกับการส่งเสียเลี้ยงดูเธอมากอยู่แล้ว อีกร้อยปีก็ไม่มีประโยชน์...ถึงรู้ไป...ก็ไม่มีความได้สัมผัสโอษฐ์ของท่านอยู่ดี...

“เธอเคยรู้อะไรบ้างไหมเนี่ย” เงินหมิงพิมพ์ “เก็บรูปนี้ให้ดีกว่าแล้วกัน มูลค่าของมันนะมหาศาลเชียวละ”

“มูลค่ามหาศาล...”

บัวบุชชาทวนคำของชายหนุ่มเสียงแผ่ว แต่พอจะเอ่ยถามต่อ พ่อคน
หน้าสวยก็เอื้อมมือไปหยิบแผ่นกระดาษสีครีมขนาดเอสี่ที่สอดไว้ในซอง
พลาสติกใสบนชั้นวางใกล้ๆ ภาพแล้วขมวดคิ้ว

“ภาพนี่...”

บัวบุชชารีบปรี๊ดเข้าไปดึงแผ่นกระดาษออกมาจากมือขาวจัดนั้นอย่าง
รวดเร็ว แก้มทั้งสองข้างขึ้นสีจืดจนแดงเข้ม ภาพนั้น...เป็นภาพที่เขาทิ้งเอาไว้
ตอนขโมยทั้งจูบครั้งแรก...และหัวใจของเธอไป...

“นั่นมันรูปวาดของฉันนี่ เธอไปเอามาจากไหน”

เงินหมิงหรีตาแล้วดึงภาพคืนจากหญิงสาว ดูจากท่าทางประหลาดใจ
ของเขาแล้ว...เขาคงจะจำเธอไม่ได้ด้วยซ้ำไป...ทั้งเรื่องของจูบนั้น...และ
ความรู้สึกแสนอ่อนหวานที่เกิดขึ้นในช่วงเวลานั้น...อะไรจะความจำสั่งเป็น
ปลาทองแบบนั้นเล่า เธอเองยังไม่เคยลืมสักนิด ลืมได้อย่างไร ใจร้ายที่สุด!

“คุณให้ฉันเอง...ที่สวนสาธารณะ...ที่อาเรนส์ เดอ ลูเตซ...”

“ฉันให้เธอ? เอ...ทำไมฉันจำไม่ได้ล่ะ...แต่ก็ไม่แปลก...เพราะฉัน
สเกตซ์ภาพให้สาวๆ แถวนั้นทุกคนนั่นละ”

ชายหนุ่มพุดหน้าตาเฉย ดวงตาวาวเรียวยังคงมองกวาดไปบนรูปภาพ
อย่างครุ่นคิด สุดท้ายเขาก็ยกไหล่อย่างหมดความสนใจ

“ช่างมันเถอะ อย่างน้อยเธอก็เอาไปอวดใครๆ ได้ว่า ไมค์ เงิน
วาดรูปให้เธอเขียนนะ ฉันนะเป็นศิลปินมีระดับเหมือนกันนะจะบอกให้”

ชายหนุ่มยิ้มยียวน บัวบุชชาเห็นได้ชัดว่าพ่อคนรูปงามออกจะหลง
ตัวเองอยู่นิดๆ แต่...เขามีฝีมือจริงๆ นั่นละ ไม่อย่างนั้นภาพของเธอจะดู
ดงงามอ่อนช้อยขนาดนี้ได้อย่างไร...ขนาดเป็นเพียงรูปสเกตซ์ธรรมดา
เท่านั้น...ถ้าเป็นภาพสี...คงจะยิ่งสวยงามชวนฝัน คิดแล้วให้รู้สึกเจ็บแปลบ
ในอกที่เขาจำเธอไม่ได้สักนิด ในขณะที่เธอคิดถึงแต่จูบแรกนั้นตลอดเวลา
แล้วไหนจะเรื่องเมื่อคืนอีก...

“เป็นอะไร ทำไมทำตาแดงๆ”

เงินหมิงเซียงคางมันขึ้นสบตา บัวบุชาเป็นหน้าหลบ ไม่อยากสบตา กับเขาตรงๆ ความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจอย่างไม่มีสาเหตุพุ่งขึ้นมาอย่างสุดที่จะห้ามได้...ไม่สิ สาเหตุนะ...เธอรู้อยู่แล้ว...ก็เพราะผู้ชายตรงหน้าเธอนี่ละ...เขา จำเธอไม่ได้ด้วยซ้ำ มีแต่เธอ...ที่พ่อถึงเขาอยู่คนเดียว...

“ตอนนั้น...คุณจูบฉันทำไม...”

บัวบุชาแทบไม่เชื่อหูตนเองเหมือนกันที่คำถามเขาออกไปแบบนี้... แต่คำถามนั้น...มันก็ก้องอยู่ในอก...มันดังเสียดจนหลุดผ่านริมฝีปากอ้อม ออกไปอย่างห้ามตัวเองไม่ทัน

เงินหมิงเหยียดยิ้มหยัน สองแขนแกร่งโอบรอบเอวเล็กบางเพื่อรั้ง ร่างน้อยเข้ามาจนชิดกายแกร่ง แล้วโน้มใบหน้าสวยเข้ามาใกล้...ใกล้จน บัวบุชารับรู้ได้ถึงลมหายใจร้อนผ่าว...

“ตอนไหนล่ะ...เมื่อคืน...หรือว่าวันที่สวนสาธารณะ...”

เสียงแหบห้าวตกลงต่ำจนฟังดูคล้ายเสียงของแมวที่ครางออดอ้อน เจ้าของ บัวบุชาเบิกตากว้าง เธอจ้องลึกเข้าไปในดวงตาวาวเรียวยาววัดเฉียง ของชายหนุ่มอย่างประหลาดใจ...เขาจำได้...ผู้ชายคนนี้...คงจะเหมือนกล่อง ปริศนาที่เปิดขึ้นมาครั้งใดก็มีเรื่องให้ประหลาดใจและยากเกินจะคาดเดา ทุกครั้ง เธอ...จะมีโอกาสได้รู้จักเขามากกว่านี้...มีโอกาสดังเปิดกล่องปริศนา ไบนี่ไปจนเจอตัวตนที่แท้จริงของเขาที่ซ่อนอยู่ภายในหรือเปล่าหนอ

“ตอนแรกฉันก็จำเธอไม่ได้หรอก แต่พอเห็นรูปก็เลยนึกออก ยาย เด็กี่แย่น่ารำคาญคนนั้นเอง...โลกเราที่มันกลมซะมด” เงินหมิงหัวเราะ เสียงต่ำอยู่ในลำคอ “ที่ฉันจูบเธอนั้นไม่ได้มีความหมายอะไร แคเธอสวยดี ฉันน่าจะจูบผู้หญิงทุกคนนั้นละยายเด็กโง่ ใครก็ได้ถ้าฉันพอใจ”

คำตอบของเขาทำเอาบัวบุชาหน้าชาวาบ สำหรับเขามันอาจเป็นเพียง จูบที่ไม่ได้คิดจะจดจำ แต่สำหรับเธอ...จูบนั้นคือสิ่งที่ก่อให้เกิดความรู้สึก อ่อนหวานลึกซึ้งในหัวใจ เงินหมิงหรือตาลงมองดวงหน้าหวานในอ้อมแขน ด้วยสายตาเย็นชา เขาไล่ปลายนิ้วขึ้นไปบนเรียวปากนุ่มเบาๆ บัวบุชาพยายาม

ปิดป้อง แต่เร็วแรงก็หุดหายไปกับไออุ่นและอ้อมกอดร้อนผ่าวของเธอ

“คุณไม่...”

บัวบุษบาเสียดิ้น ดวงตาคมซึ่งซ้อนขึ้นมองชายหนุ่มอย่างเขินอาย ระคนหวาดหวั่น เป็นกิริยาไร้เดียงสาที่กระตุ้นให้เงินหมีงูรู้สึกอยากจะรุกแม่ตัวน้อยให้จนมุมแล้วจับก้นกินเข้าไปทั้งตัวเสียจริงๆ แบบเดียวกับที่แมวอยากจะทำกับหนูนั่นละ

“เธอนี่มันน่าเกลียดซะมัด”

เงินหมีงูพึมพำเสียงพรวดแล้วกดจูบลงไปบนริมฝีปากแดงอิมอย่างดุตันเสียจนคนที่ไร้เรี่ยวแรงอยู่แล้วแทบจะเข่าอ่อนล้มพับลงไปเสียเดี๋ยวนั้น มีอบางพยายามดันแผงอกกว้างให้ออกไปห่างๆ แต่ชายหนุ่มก็จับมือ้อยทั้งสองข้างไพล่ไปข้างหลังแล้วดันร่างระหงไปจนชิดกับกำแพง จูบของเขาไม่นุ่มนวล ไม่อ่อนโยน แต่ก็ไม่จบบ้างและปาเถื่อน ตรงกันข้าม...มันกลับอบอุ่นและลึกซึ้งจนหญิงสาวแทบหลอมละลาย

ผู้ชายคนนี้เป็นใครกันแน่...ดงาม แต่ก็ดูแฝงไปด้วยกลิ่นอายอันตราย จะเรียกว่าเทพบุตรก็ไม่ใช่...มารร้ายก็ไม่เชิง...

ความคิดคำนึงของหญิงสาวสะดุดลงเมื่อได้ยินเสียงเปิดประตูห้องพัก เงินหมีงูถอนจูบจากริมฝีปากรสหวานล้ำที่เขาปลุกปั่นจนแดงห่อ แล้วผินหน้าไปมองผู้มาใหม่ด้วยแววตาคมกริบ หญิงสาวร่างบางผมซอสนั้นและชายหนุ่มผมยวาวร่างสูงสง่า รูปหอมและอันธพาลนั่นเอง ทั้งคู่มองฉากลิฟขึ้นตรงหน้าด้วยดวงตาเบิกกว้าง

“ไอ้บัว! นี่...นี่มันอะไรกันนะ!”

รูปหอมร้องลั่น ในขณะที่อันธพาลคำรามก้อง กัดฟันกรอด

“แกทำอะไร ถอยออกมาจากห้องบัวเดี๋ยวนี้!”

ชายหนุ่มกำหมัดแน่น ปรีเข้าไปหาผู้ชายหน้าสวยที่กล้าแตะต้องหญิงสาวที่เขาเฝ้าทะนุถนอมดังดวงใจ แต่เงินหมีงูกลับหันมามองอีกฝ่ายด้วยสายตาสงบนิ่ง ติดจะเย้ยหยันอยู่นิดๆ ริมฝีปากบางสวยชนิดผู้หญิงยัง

อายเหยียดยิ้มยียวน

“ยะ...อย่างะคะ พี่อั้น คุณ...คุณไมค์เขาช่วยบัวเอาไว้ ถ้าไม่ได้เขา...
เมื่อคืนบัวคงถูก ชะ...ชายไปแล้ว”

บัวบวชที่หน้าแดงกำปรัตเข้ามาขวางเอาไว้ เสียงหวานสันสะท้าน
เหมือนสติยังไม่ฟื้นคืนจากฤทธิ์จูบ อัดแน่นชะงัก เรียกว่าข้ามขมวดเข้าหากัน
อย่างสงสัย

“ชาย? หมายความว่ายังไง”

ดูจากสภาพของวาที่สถาปนิกหนุ่มกับรูปหอมที่ทั้งอ่อนเพลียและ
อ่อนแรงราวกับไปวิ่งฝ่าสงครามกลางเมืองมา ก็พอจะรู้ว่าทั้งคู่คงวิ่งวนตามหา
เธอมาตลอดทั้งคืน

“นี่แฟนเธอเหรอ”

เงินหมิงถามเหมือนหยิ่งเชิง นัยน์ตาเฉียงมองเลยไปยังอีกฝ่ายอย่าง
กวนประสาทจนอึดอัดแทบสะกดอารมณ์ไม่อยู่ ไอ้หมอนี่มันงใจหยามกัน
ชัดๆ!

“มะ...ไม่ใช่ค่ะ...”

อึดอัดหน้าเสียเมื่อหญิงสาวปฏิเสททันควันโดยไม่หยุดคิดสักนิด เขา
รู้หรือก่อน...ว่าเป็นได้แค่เพียงพี่ชายที่แสนดีสำหรับเธอ...แต่เธอก็ไม่น่าจะ
ลนลานเหมือน...เธอกลัวว่าไอ้หมอนี่จะเข้าใจผิดแบบนั้น

“แก...แกหายไปไหนมาทั้งคืน ไอ้บัว พี่อั้นกับฉันเป็นห่วงแกแทบแย่
แล้วไอ้เรื่องพี่ชายๆ นะมันหมายความว่ายังไง”

รูปหอมที่เพิ่งรวบรวมสติได้ละล้าละลักถามเพื่อนสาวอย่างห่วงใย
เธอเหลือบมองชายแปลกหน้าอย่างไม่ค่อยจะไว้ใจนัก

“ขอโทษทีนะ ถ้าจะพูดจาทำซึ่งปลอบขวัญน้ำเน่าอะไรกันก็ตามสบาย
แต่ฉันจะไปก่อนละ มีเรื่องต้องไปทำ”

เงินหมิงเบะปาก เขารู้สึกไม่ถูกชะตากับไอ้ผู้ชายหน้าไไทยนี่ชอบกล
เกลียดชะมัดไอ้พวกคนตัวโต ไ่ว้มยาวเนี่ย...มันทำให้เขานึกถึงไอ้หมอนั้น

ขึ้นมาตึงตึงๆ คนรู้จักที่เป็นทั้งเพื่อนและศัตรูในเวลาเดียวกัน คนที่เขาไม่ค่อยอยากจะนึกถึงเท่าไร เพราะนึกที่ไรก็อยากจะตั้งไถ่ให้หน้าหนึ่งๆ กวนประสาทนั่นทุกที

“ดูแลตัวเองให้ดีละ ยายดอกบัวไหว้พระ ฉันไปละ”

มือเรียวยาวยี่ตริษะเล็กที่ปกคลุมด้วยเรือนผมสลวยที่หิ้งตัวยาวระบับเนอเหมือนเจ้าของรูปหัวสัตว์เลื้อย รู้สึกเสียดายอยู่นิดๆ เหมือนกันที่มีคนมาขัดจังหวะ...ไม่อย่างนั้น...แม่วตัวนี้คงเขมือบแม่หนูตาหวานนี้เข้าไปแล้ว แต่ก็ช่างเถอะ หนูในปารีสมีให้ไล่จับเยอะเยอะไป

“ไม่มีมารยาทจริงๆ”

อันธพิมพำแล้วตามด้วยสบถะโรอีกสองสามคำ ในหัวใจของเขา ร้อนรุ่มด้วยภาพเลิฟซีนร้อนแรงเมื่อครู่จนแทบจะแตกออกเป็นเสี่ยงๆ เงินหมิงที่กำลังจะเดินผ่านหน้าว่าที่สถาปนิกหนุ่มไปชะงักผีเท้า นัยน์ตาเฉียงแบบตาหงส์เหลือบมองลงต่ำไปที่เป้ากางเกงของชายหนุ่มผมยาวแล้วพุดด้วยเสียงกลั้วหัวเราะ

“แกไม่ได้รูตชิปะะ”

อันธพิมก็มหันตาลงมองกางเกงตัวเองโดยอัตโนมัติ และในวินาทีนั้นเองที่เงินหมิงกวาดท่อนชายาวในกางเกงผ้าฝ้ายสีครีมตัวดำเข้าที่ข้อเท้าของอีกฝ่ายจนล้มหงายโครมลงไปกองกับพื้น จากนั้นก็ควักมีดพกที่ด้ามจับเป็นนาซังแกะลายออกมาจากซองหนังที่รัดซ่อนอยู่ที่ข้อเท้าแล้วกระแทกเข้าหน้าลงบนยอดดอกของอันธพิมเต็มรัก ชายหนุ่มหน้าสวยย่อตัวลงมองคนที่นอนแอ้งแม้งอยู่กับพื้นด้วยแววตาเย็นชาน่ากลัว มือขาวจัดเงื่อมีดขึ้นสูงแล้วปักลงกับพื้นปาร์เกต์ที่ปูทับด้วยพรมสีวานิลลาไอซ์ ห่างจากลำคอของว่าที่สถาปนิกหนุ่มไม่ถึงสามเซนติเมตร ทำเอาทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์แทบหยุดหายใจ ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นในชั่วพริบตาโดยที่อันธพิมไม่ทันได้ร้องลั่นแอะ

“ระวังปากหน่อย ไม่อย่างนั้นจะหาว่าฉันไม่เตือน รู้ไหมว่า...ตัวใหญ่เนี่ย ล้มดังนักละ”

ริมฝีปากบางเฉียบเหยียดออกเป็นรอยยิ้มให้ยืมเกรียมชวนชนลูก
 อัจฉริยะเหลือบมองใบมีดสีเงินวาววับที่ปักอยู่ที่พื้นข้างๆ คอตัวเองอย่างตื่น
 ตะลึง ด้ามมีด...แกะสลักเป็นลายพยัคฆ์คำราม ปากของมันอ้ากว้างราวกับ
 พร้อมจะขย้ำเขาทุกเมื่อ เงินหมิงหยัดกายขึ้นยืนอย่างสง่างาม มือขาวหยิบ
 แว่นตากันแดดสีชาขึ้นมาสวมซ้ำๆ

“A Dieu (อา ดิเยอ) ลาขาดเลยนะ ยายตัวยุ่งหวังว่าเราคงไม่ต้อง
 เจอกันอีก ถ้าไอ้พวกฟรองซัวร์มันยังกล้ามาวุ่นวายกับเธอก็อ้างชื่อฉันไป
 ได้เลย บอกมันว่าเธอเป็นผู้หญิงของเงินหมิง...เป็นคนของแมวดำ...มัน
 ไม่กล้าแตะเธอแน่”

รูปหอมหน้าซีดเผือด หันไปมองเพื่อนสาวสลับกับพ่อคนหน้าสวย
 ด้วยดวงตาเบิกกว้างราวกับจะถลนออกมานอกบ้าน

แมวดำ ไอ้ฆาตกรต่อเนื่อง ผู้ชายอันตราย!